

ÇENGİZ HAN

(1155-1227)

Ord. Prof. Dr.

A. ZEKİ VELİDİ TOĞAN

1969-70
KIŞ SÖMESTRESİ

ÇENGİZHAN
(1155 - 1227)

Ord.Prof.Dr. A.Zeki Velidi Togan

1969 - 70
Kış Söğestresi

GİRİŞ

18.11.1969

Fakülteye intisabımdan beri (1927) Çengiz Han'ın tarihini bir defa, 1962 ve Temürünkini de yine bir defa, 1964 lerde anlatmıştım. Şimdi Çengiz'i daha geniş ölçüde analatacağız. Çengiz 1153 de, bir diğer rivayete göre ise 1167 de doğmuş ve 1227 de ölmüştür. Hayatı tafsilatıyla biliniyor ve malûmdur. Kendisi cihana büyük ölçüde tesirli olduğundan Avrupalılar olsun, Çingiler olsun, bunun hayatını yazmışlardır. Kendisinin yazdığını tarih de vardır. Bu bize Farsça, Türkçe, Arapça, Çince ve Moğolca olarak gelmiştir. Bu yönlerden tarihi tafsilatlı olarak öğrenilmeye müsaittir. Nitekim bunlar devrimize kadar çeşitli âlimler tarafından tetkik edilmiştir. Eskilerden Petis de la Croix vardır ki, önce eserini Fransızca yazmış, sonra İngilizce ve Almancaya da çevrilmiştir. İngilizcede pek mufassal ve tarafsız olarak Hovorth'un Moğol tarihini vardır. Fransızca olarak R.Grousset'nin kitabı önemlidir ki, İngilizceye de çevrilmiştir.

Türkçemizde maalesef Çengiz Han'a dair tafsilatlı bir eser hâlâ yoktur. Ülkemizde İslâm an'anesi, Arap halifeleri geleneği kuvvetli olduğundan din tesiriyle Çengiz'e ve evlâdına karşı umumiyetle bir düşmanlık hissi mevcuttur. Bunun tesiri hâlâ devam eder ve Çengiz umumiyetle lânetlenir. Bu yüzden olsa gerek hayatı bizim tarihî edebiyatımızda pek mufassal değildir. Hatta Çengiz ve evlâdının hayatının yazan Reşided din'in kitabı dahi, Türk tarihinin temel kaynağı onun ilk toplu hûlasası olduğu halde tercüme edilmemiştir. Rusya'da ise 4 cilt çok eskilerden intişar etmişti. 1946 dan beri Farsça metin ve Rusça tercümesi birçok ciltler halinde ilimler akademisi tarafından neşredilmektedir.

Bu eserin asıl nüshaları Türkiye'de bhusus Topkapı sarayıdadır. Bilhassa 1518 numarada, Camiüt tevarih'in, Arapçasının hayatında ve kendi kontrolünde yazılmış bir nüshası vardır ki, son neşirler hep buna göre yapılmıştır. Bunun alınan fotoğraflar, 1940'larda Leningrad

~~mu~~-zarası sırasında kaybolduğundan, sonraki neşirlerde bu kullanılmadı. **Farsça metni Baku'da A.Alizâde neşretti ki, bu da Topkapı nüshası olmaksızın neşredilmişti.**

Reşideddin'in eserlerini Türkçe, Moğolca, Farsça ve Arapça olarak dört dilce yazmış ve çeşitli kopyelerini yaptıırarak çeşitli ülkelere göndermiştir. Bu yazmaların başlıca nüshaları resimlidir ki, Topkapı ve Paris nüshaları böyledir. Arapça nüshaları eksiktir, Londra ve Edinburg'daki, nüshalar kitabın ikinci cildine ait. Bizde de Arapça nüshalar bulunmuş, ancak asıl Farsçaları kalmış ki, onlar da resimlidir. Ancak Arapçasının birinci cildi çeşitli Türk kavimleri tarihi, sadece Ayasofya kütüphanesinde bulunuyor ki, bu da eksiktir. Reşideddin'in eserlerini öğrenmekte esas nokta, bunların başka dillerde yazılmış eserlerle karşılaştırılmasının mümkün olmasıdır. Bazı kronolojiler, Gizli Tarih, Âşıkpaşazâde Tarihi keza Çince tarihlerle de mukayese etmek mümkündür. Çin tarihleri kısmen Avrupa dillerine tercüme edildi.

Reşideddin'in kitabının Moğolca aslının sadece şecere kısmı bize kadar gelebilmiştir. Bu şecerenin Türk tarihine ait olan kısımandaki resimler eksik kalmış. Çin, Yahudi, Papa, vs. kısımların tarihlerinde resimleri kalmıştır. Bu nüsha bize Altınordu'dan gelmiş. Resimlerin altı Moğolca ve Farsça yazılmış ve o şahsiyet hakkında izahat verilmiştir. Bu tekmil eserin Moğolca ve Türkçesinde verilmiş. Türkçesi Topkapı H 1253 numaralı albümde var ki, Temür'ün şeceresi olarak yazılmış ki, ecdadı A-langua'dan başlayıp Çengizî de ihtiva etmektedir. Bu nüshada izahatlar Uygur harfleriyle Türkçedir.

Fakat Reşideddin'in eserinin Türkçe nüshası bize tam olarak gelemedi. Yalnız Nadir Mirza adlı bir Azerbaycanlı litograf olarak basılan Tebriz Tarihi'nde Türkçe olan bu kitabı daha Safeviler devrinde gördüğünü kaydeder. Kitabın Türkçesi Akkoyunlu sarayında da bulunmuş ki, Osmanlı elçisi Şükrullah bunu görmüş ve Behcet üt-Tevarih'inde kaydetmiştir. Reşideddin Tarihinin tam bir nüshası Temür ve evlâdı elinde de bulunmuştur. Birisi Taşkent Özbek İlimler Akademisi kütüphanesinde bulunuyor, içinde Türkçe nüshadan bazı varaklar kalmıştır. Bu nüshayı 1969 yazında Emel Esin, N.Atasov ve Filiz hanımlar görmüşlerdir. Ancak Ruslar fotoğrafının dahi alınmasına müsaade etmediler.

Bu sene Çengiz'in tarihini anlatacağız. Çengiz devri tarihinin birçok yönleri vardır. Biz harplerden çok kültür tarihine önem vereceğiz ki, ehemmiyetli olan da budur. Bunu aydınlatmaya çalışacağız. Meselâ bunlardan Çengiz ve oğulları devrindeki yol ve posta teşkilâtını zikre-
delim. Vaktiyle bir Sinolog olan Maenchen-Helfen Türkçe ve Moğolca'da bilirdi, güzel eserler kaleme almıştır. Bu zat 1924 de Çin'e bir seyahat yaptı ve bunun bir eser olarak yazdı. Bunda Moskova'dan Sibirya yolu ile Pekin'e seyahatinin hikâyesini anlatır. Bu eserinde Çin hududunda Urangkay (Hakas) bölgesinde posta yollarından bahseder. Kendisi bunları tafsilatlı olarak negretmek arzusunda idi. Ancak bu eserini vücuda getiremedi. Bahsettiği yollar Yenisey nehri başlarında bir geçidi aşıyordu ki, Kem'e müvazi olarak gidiyordu. Buraları sarp dağlık olduğundan çağımız yolları gibi kayaları düzelterek, 4 atlı yürüyerek şekilde yollar yapılmıştı. Bu yollar büyük orduların sevkine müsait idi, ki Çengiz tarihlerinden böyle "Çar esb" kollar zikredilmiştir. Bu tipte yolları sadece Yenisey taraflarında değil, Boruhor ve İle nehri kuzeyinde de yapmışlardır. Bu yollara "Yam", posta yolu denilmiştir. Bu yıl üzerinde muayyen mesafelerde posta istasyonları da yapılmıştır. Bu sayede, çağının en büyük sür'ati sağlanmıştı. Avrupadan gelenler de bu posta ile gönderildiler ki, bunlar istirahat vakit bulmadan bu sür'atli gidişten memnun kalmamışlardı. Bu yollar dan Türkistan'ın güneyinden gelen yol, Hutun'den Kâşgar üzerinden Belh-Nisabur-Rey-Tebritz üzerinden Sivas'a kadar gelmiş, Bizans'a ulaşmıştır. Kuzeyden geçen diğer yol Han yolu, Kazakistan ortalarından geçmişti. Rusların hayatına da "Yamçı" büyük ölçüde tesir etmiştir. Puşkin'in bir şiiri Yamçadan bahseder. Türkiye'de de Yam Teşkilâtı olmuş, Bir yol Hindistan'a, bir diğer yol Çin'in şarkından Singapur'a kadar ilerlemiş,

Çengiz'in ve evlâdının büyük imparatorluğunun asıl sırrı bu noktadan anlaşılmalıdır. Büyük mesafeleri birleştirmişler, aradaki nakliyatı çabuklaştırmışlardır. Pek önemli bir diğer hususiyetleri de aradaki küçük devletleri ve gümrük duvarlarını bırakmamalarıdır. Çengizden önce gümrük pek çoktu. Bağdat'dan çıkan bir mal, Buhara'ya gelinceye kadar 28 yerde gümrük veriyordu. Bu ise bazen malın asıl fiyatının birkaç misli artmasına sebep oluyordu. İşte Çengiz ve evlâdı bunu ortadan kaldırdı. Ülkeyi tek bir gümrüğe tâbi kıldı. Çengiz kezâ ülkede para birimini sabit

kıldı ki, burada esas 2,5 kg ağırlıkta "yastuk"lardır. Bu "yastuk"lar altın veya gümüş olaus. Gerçi bunun küçük birimleri de ticarete kullanılmı Ancak asıl sabit kıyafet bu olmuştur.

Çengiz'liler ellerine toplanan parayı kaçırmamak için çek, banknot usulünü de vazettiler. Bu sayede bir yandan Pekin bir yandan Tebriz veya Kırım, Saray ile Taşkent arasında ticarî mübâdelede büyük kolaylık sağlandı.

Çengiz cihan çapındaki büyük inkılapları vücuda getirirken, elbette büyük felâketler de yarattı. Ve bu felâketlere muvazi olarak yenilikler yarattı. Çengiz'in yıkmak istediği düzenin de yarattığı şehirler ve onların kalabalık kudretli ahalişi vardı. Çengiz ise bu mübâdele yolu üzerindeki şehir ve kavimleri yok edecekti. Nişabur halkı, asırların kazancını yitirmek istemedi. Çengiz'e korkunç bir mukavemet gösterdi. Bu ise onlara ancak felâket getirdi. Neticede sülâleler ve bunların yarattığı gümrükler yıkıldı. Çengiz yepyeni bir nizam, dünya düzeni yarattı. Bu arada çok geçmeden yıkılan sülâleler sihriyet yolu ile Çengizlilere yanaştılar ve bir yarım asır sonra münâsebetler düzgünleşti. Ancak bu zaman zarfında, yeni bir nizam kuruluncaya kadar büyük çatışmalar oldu. Çengiz'in tarihi işte bu mücadelenin Asya'daki büyük değişmelerin tarihi demek gibidir.

20.11.1969

Çengiz İmparatorluğu'nun kurulmasının temelleri:

Çengiz'in devletinin kurulmasının amilleri nelerdir?. Çengiz devletinin kuruluşu, Çengiz'in 1227 de öldüğü zaman tamamlanmış bulunuyordu. Sonradan oğulları ve torunları bunu genişletmişlerdir. İşte Çengiz'in bu devleti kurulduğu sıralarda Asya ve doğu Avrupa ufak feodal devletlere bölünmüş bulunuyordu. Çin sahasında Kidanlar vardı ki, bunlara Kıtay (Hitay) da denir. 907 de T'ang'lardan sonra kurulan Kidan devleti 1125 de ikiye ayrıldı. Batıya giden kolu Kara-Hitay olarak Tiyanşan'ın orta kısımlarına hâkim olarak yaşamıştır. Çin'in güneyinde ise Sung sülâlesi vardı. Bu da 960'larda kurulmuş ve Kubilay'ın 1279 daki istilasına kadar devam etmiştir. Bu da güney ve kuzey Sung'lar olmak üzere ikiye ayrılır. Kuzeyi 1127 de, güney kolu ise ancak 1279 da yıkıldı. Kuzey Çin de Chin(Jin) sülâlesi bulunuyordu. İslâm kaynakları bun Altın Han, Türkler ise Çürçit demişlerdir. Çürçit ismi Oğuznâme'de de geçer ve Oğuz'un burasını zaptettiği kaydedilir. 1204 de Çengiz bunları ortadan kaldırmıştır. Ancak bu bir den olmadı; zira bu devlet Sung'lara dayandıklarından

hayli uzun zaman mukavemet ettiler.

İslâm ülkelerine gelince, İran sahasında çeşitli devletler bulunuyordu. Bunların başında Bağdat'ın merkezi bulunduğu Abbasi devleti gelir. Çengiz devleti kurulduğu sıralarda Nasir, Zahir, Müstansır ve Müstasım baba oğul sülâleleri devam etmiştir ki, Hulagu Han'a kadar bu devam etti. Merkezî Aral'ın güneyi olan Harezmi sahasına ve batı Türkistan'ın birçok yerlerine Harezmsahlara hâkimdir. Çengiz'in ilk yıllarında Muhammed Tekeş başta idi. Sonra Alâeddin Muhammed başa geçti. Bunun oğlu da Celâledin Harezmsahlara batısında, Bağdat taraflarına hâkim bulunan Abbasilere kadar arada çeşitli devletler, Atabekler vardı: Bunların başlıcaları şunlardır: Musul Atabekleri, Halep, Sincar, Şam Atabekleri ki, Nureddin Zengi hâkimdir. Diyarbakır'da Artukoğulları bulunuyordu. Harput da keza; Mardin'de de Artuklu beğliği halâ yaşıyordu. Ahlat'ta bir Ermeni krallığı Azerbaycan'da Arran taraflarında Şeddadoğulları bulunur. Bunların kuzeyinde Şirvanşahlara vardır. Anadolu'da Anadolu Selçukluları bulunuyordu. Ancak bu devlet de feodal devletlere bölünmek istidadında bulunuyordu. Sivas-Malatya tarafları Danişmend oğullarının idaresinde idi. Erzincan'da Mengücek oğulları, Erzurum taraflarında Saltukoğulları bulunuyor. İran Azerbaycanı taraflarında Atabeklerden Eldeniz oğulları vardır. Güney İran yani Fars'da Selgurlular, Luriştan'da Hezâresb Atabekleri, keza Yezd'de yerli Atabekler bulunuyor. Diyarbakır-Musul taraflarında keza İnaçoğullarında zikredilmelidir. Hindistan'da, Kevlûk denilen Dehli sultanları, Afganistan sahasında ise Gurlular bulunuyor. Bunlar da kendi aralarında feodallara bölünmüşlerdir. Bingale'de Khalaç Türklerinin Sultanlığı vardı.

Asıl Çengiz'in zuhur ettiği sahalarda ise Nayan hanlığı vardı. Eski Gök-Türklerin merkezinde Kireyitler, daha batıda Kuke-nor taraflarında ise Tangutlar bulunuyordu. Orhon-Onon-Kerulen başlarında asıl Çengiz'in zuhur ettiği sahada, hâkim bir kabile değil, kaynaşma halinde kabileler mevzu bahis. Bunların nüfuzluları Çengiz'in mensup olduğu Börçegin (Börteğın)lerdi. Baykal civarında ve kuzeyinde de hemen hepsi müstakil bir havalı Kırgız kabilesi bulunuyordu. Rusya ve Doğu Avrupa sahasında Volga boylarında Bulgarlar Hazarlar bulunuyordu. Hazarların sahasına daha sonra yabancı kaynaklarda "Polovits" yani sarışın denilen Kıpçak (Kumanlar) hâkim oldular. Kafkaslarda Ermeni ve Gürcüler zikre değer. Bu Kafkas sahasında hemen her dere, her vâdi müstakil gibidir. Afganistan'da da

böyle idi ki, her dereye bir bey hâkimdi. Rusların oturdukları sahalar da ufak devletçiklere, knezliklere bölünmüştü. En marifetli Suzdal, Novgorod, Moskova, Cladimir, Kiev, Ryazan idi.

Görülüyor ki, Çengiz'in devlet kuracağı sahada yüzlerce feodal bulunmaktadır. Bu devletçiklerin başlarında kiminde iyi, kiminde pek kötü hükümdarlar bulunuyordu. Karakter itibariyle karışık hükümdarlar da bulunuyordu ki, bazen pek iyi, bazen ise pek kötü idi. Meselâ Celâleddin Harezmsah böyle idi. Musul Atabeki Mes'ud da böyle idi. İbn Esir, Abdullatif Bağdadî ve Yakut bunları tarif eder, fazilet ve hatalarını söylerler. Bilhassa A.Bağdadî bunu açıkca anlatır. Çengiz'in zuhur ettiği yıllarda çok yerleri gezen Yakut da, devrinin karakterini eserinde Mu'cem ül-Bülde da yer ver aksettirmiştir.

Yukarıda zikredilen bütün devletçikler müstakil sayılıyordu. Tabii ki bunların hepsinin apayrı gümrükleri vardı. İran sahası, çeşitli devletlere sahip olduğundan en çok gümrük alınan bir yerdi. Buralarda birbirini öldürmekten çekinmeyen sapık mezhepler de vardı. Batınîler Azerbecan'ın güney taraflarında Alamut'da üs edinerek etrafa terör saçıyorlardı. Huzistan da böyle idi, ki Nasireddin Tusi'yi bile esir edip çalıştırmışlardır. Bu feodaller gerçi kendi ülkelerinin medenî imarına, kalkınmasına çok çalıştılar. Bu feodallerin kendi tarihçileri de vardı. İşte Çengiz'in tarihini gerçek yerine oturtmak bu bakımdan zordur. Zira bu müellifler, kendi hükümdarlarının Çengiz tarafından ortadan kaldırılmasını, cihanın en büyük felâketi olarak gösterirler. Onların yazdığı tarihî eserler ise tabii ki bizim Çengiz'in hayatı hakkında başvuracağımız esas kitaplardan dır. Bu bakımdan bunun felâket mi, yoksa mes'ud bir olay mı olduğunu ancak hislerden sıvrılarak anlayabiliriz. Diğer taraftan devletler arasında ticarî ve iktisadî bakımdan bir anlaşma yoktu. Sadece kültürel sahada, İslâmın tesirivledir ki, bir birlik teessüs etmiş gibiydi. İslâmiyet önces bu birlik Hristiyanlık, Budizm ves. gibi dinlerin birbir mezhebinden sonr ki berraklığı ifade ediyordu. İslâm bütün bu din ve mezheplerinin hepsini temizlemişti. Ancak iktisadî sahada birlik yoktu. Ticaret işi çok sakattı. Ve ticaret yolları sadece meskûn yerlerden ve şehirden şehire geçerdi. İse yolun uzaması ve maliyetin yükselmesine sebep olurdu.

24 Kasım 196

Ticaret Yolları:

Bu dersimizde Çengizli devleti kurulmadan önceki asırların ticaret yollarından bahsedeceğiz. Bu zamanın ticaret yolları, şimdi Rusların inşa etmiş olduğu demiryolları istikâmetinde veya onlara muvazi dır.

ğildir. Ancak daha güneyden Kazakistan ortalarından bir yol olmuş. Bu ise büyük Hun ve sonraki Göktürklerin hâkimiyetleri devrinde işlek olmuş. Bizanslılarla Göktürklerin temasları, karşılıklı elçi gidip gelmeleri, bu yol üzerinde cereyan etmiş. Keza bu yol, ipek alışverişine de sahne olmuş. Fakat bu devletler yıkıldıktan sonra da yollar yine kalmış. Ancak bu büyük doğu batı yolu işlemediği zamanlar güney-kuzey yolları canlanmış. Bu son yollar Aral civarından ve Tiyanşan dağlarından kuzeye doğru gitmişlerdir. İşte bu güney-kuzey yollarından iki örnek burada verilecektir.

Asya kıtası için karakteristik olan yollardan birisi İbn Fadlan tarafından anlatılmıştır. İbn Fadlan 922'lerde, daha Oğuzlar İran sahasına inmeden önce bu seyahatını yapmıştır. Bu bir elçilik heyeti idi. 921 de Bağdat'dan hareket edip, Harezmi'de Cürcaniye'ye gelmiş; Aral'ın dış kısmından giderek Kazan'ın güneyinde bulunan Bulgar şehrine varmıştır. İbn Fadlan'ın ve elçilik heyetinin birlikte gittikleri kervan gayet büyüktü. Tahminen 3000 at, 5000 insan bulunduğu söylenir ki, bu gerçektir, 5000 at, 3000 insan olmalıdır. Bu halde bile böylesine kalabalık bir kervan, adeta bir yürüyen pazar olmuştur. Yolculuk üç ay kadar sürdü. Muazzam kalabalık olan kervan, yolda da ticaret yapıyordu. Bu yolun güzergahı şöyle idi; Bağdat'dan çıkılıyor, sonra da Rey, Nisabur-nery ve Buhara. Buhara'ya Samanîlerin en şevketli zamanında vardılar. Bu sırada Samanî Nasb ibn Ahmed'in başveziri meşhur coğrafyacı Ceyhanî idi. Daha Harezmi'e, Cürcani'ye geldiler. Kışın burada kaldılar ki, bu sırada İraq oğulları orada hâkim idiler.

Bütün kış mevsimi boyunca seyahat hazırlığı yaptılar. Niha yet 3 Mart 922 de yola çıktılar. Bu sırada Harezmi'de bulunan halk İran dili konuşurdu ki, aralarında Türkler, Kücatlar da vardı. Harezmi'den sonra Zencan'a geldiler. Burası Türk Kapısı tesmiye ediliyor. Sonra Cit'e geldiler. Bu sırada kar yağmasına rağmen yollarına devam ettiler. Sonra Harezmi dağı denilen Üst Yurt'a geldiler. Orada tesâdüf ettikleri Seksevül ağaçlarını yakarak ısındılar. 15 gün sonra çok nehirleri olan yerlere geldiler ki burası Oğuzların yaylaları idi. İbn Fadlan Oğuzların hayatından da bahseder. Elçilik heyeti Selçukluların atası Subaşı'ya misâfir oldular. Subaşı bunların şerefine bir av partisi tertip etti. Bahar olduğu için pe çok kaz varmış, ki taş atarak isâbet ettirilebiliyordu. Hâzlar ekmek kullanmazlarmış. Sonra Buğundu denilen yere gelindi ki, bu nehri hazır bulunan sallarla geçtiler. Nehirleri geçerken her zaman bir müfreze asker

önden gönderiliyordu ki, bunlar kervanı Başkurtların saldırısından koruyordu. Sonra Çam adlı nehre geldiler ki, bugün Cim diyorlar. Daha sonra da Cahş, Edil, Erdên, Varş, Axtı geçtiler. Bunlar belki küçük nehirlerdi, ancak bahar olduğu için kar sularıyla büyümüşlerdi.

İbn Fadlan'ın kâtibi bulunduğu elçilik heyetinin dahil bulunduğu kervan daha sonra Peçenek ülkesine geldi. Bunlar Ural nehri dolaylarında Peçenekler Oğuzlara nisbeten fakir idiler. Halbuki, Oğuzlar arasında 10000 at ve 100.000 koyunu olanlar bulunuyordu. Daha sonra Cayıx'a geldiler. Bundan sonra da Caha, Azhan-Baca-Samur-Kemel nehirlerine geldiler. Bunlar bugün de aşağı yukarı aynı isimlerle maruftur. Keza sonra varılan Solh nehri bugün de aynı isimlidir. Kicle nehri kıyılarındaki Başkurt'lara rastladılar ve onlardan pek çok korkmuşlardır. Bunların arasında müslüman olanların bulunduğu ve akidelerinden bahseder. Araları iki-üç günlük yol olan Çerimsan-Ürel-Baynak-Ütis-Nayasna ve Çavşun nehirlerinden sonra Bulgar hükümdarının karargâhına bir gece ve gündüzlük yol kalmıştı. Bulgarlara 4 padişah tâbi imiş. İbn Fadlan bu meydana yapılan ticâreti de anlatır. Bulgar şehri, şehir adına pek lâayık bir yer değildir. Cami ancak yeni yapılıyordu. Evler pek yoktu ve ahali çadırlarda yaşıyordu. Oğuzlarda ekme olmamasına rağmen, bunlarda darı ekmeği vardır. Padişahlarını gördükleri zaman secde ederlerdi.

Bu seyahat 70 gün devam etmiş, ancak İbn Fadlan bu arada köy ve şehir görmemiş olsa gerek. Zira zikrettikleri hemen tamamen nehirlerdir. Şehir olarak Harezm ve Bulgar'ı zikreder ki, bu sonuncusu zaten o zaman yeni yapılıyordu. İbn Fadlan'ın dahil bulunduğu elçilik hayatı bir ticâret kervanı ile gitmişlerdi. Yukarıda da dediğimiz gibi, bu seyahatte, devrin ticâri hayatı ve kervan yolu hakkında da bilgi edinebiliriz. Bu kervanın bir diğer özelliği, pek muazzam bir kafiye olmasıdır. Hemen bütün mensupları silahlı idi. Kendilerini korumak, için, ayrıca askerî kuvvetler de bulunuyordu.

İbn Fadlan'ın gittiğinden gayri 10. asırda faal olan diğer yol, doğuda Tiyanşan'dan kuzeye gidendir. Bu yol Uygurlardan, yahut İslâm kaynaklarının ifâdesi ile Dokuzoğuzlardan Kırgızların ülkesine, Yenisey havzasına gidiyordu. Bu seyahatin hikâyesi **Abdülhay Gerdizî** dedir. Zeyn ül-Ahbar ismini taşıyan eseri **Türk tarih ve etnografyası** için, belli başlı kaynaklardandır. Bu seyahate **ve Türklere ait kısmı** 1997 de Prof. Bartold tarafından Petersburg'da **neşredilmiştir**. Gerdizî bu eserin-

de İbn Fadlan devrinde Samanîlerin veziri olan Ceyhanî'den pek çok nakillerde bulunmuştur. Keza 840 larda yazılan İbn Hurdadbih'den de istifade etmiştir ki, mâlumatı şu halde 900 lere, İbn Fadlan'ınki ile aynı senelere aittir.

Asya'nın merkezî kısmından, daha kuzeye giden bu kervan da pek kalabalık bir kervanmış. Bunun güzergâh (Marşerutu) şöyledir. Tiyanşan'ın merkezî kısımlarında Uygurların devleti vardı. Kervan bunların başkenti, şimdiki Urumçi yakınlarında Cinancket, yahut Koçu'dan hareket ederdi. Bu zamanlarda Kırgızlar Altayların doğu kısımlarında Kem (Yenisey) nehri nehri boylarında otururlardı. Bunlar sarı saçlı beyaz tenli insanlardı. Çinancket'den son da Kısım'a geliniyor. Sonraki Nukbet bir kasabadır ki, içinde ahalisi vardı. Buradan Temizart'a, hep otlak yerlerden birbuçuk ayda gelinir. Bazen bozkıra da rastlanır ki, bu ancak 5 gün devam eder. Daha sonra Menbeklu'ya gelinir. Burası 2 gün sürer. Dağlar, sık ormanlar, sonra bozkır, suluk yerler ki aycılığa da son derece müsaittir, birbirini takip eder. Nihayet Bayan dağlarının bir kısmı olan Kögmen dağlarına gelinir. Burada otlar boldur, her taraf, yolu karanlıkta bırakan yüksek ağaçlarla kaplıdır. Bu yol da yedi gün kadar devam eder. Sonra da Kırgızların merkez olan kasabaya geliyoruz. Burada Kırgız hakanının karargâhı vardır ki, burası bugünkü Kızıl olmalıdır. Yol burada üçe ayrılır: Birisi doğuya, birisi güneye, üçüncüsü ise batıya gider. Güneye giden yol, gelinen yoldur. Batıya gideni Kâmâklere ve Karlakların ülkesine gider. Üçüncü yol ise Furîlere gider ki, Yakutların ülkesinden giden yol olmalıdır. Kırgızların paytahtına giden yol üç ay sürerdi. Taccirler bu seyahat esnasında kıymetli mallarını nehirlerden geçirirken, islanmasın diye sırtlarına alırlardı.

Gördüğümüz bu iki Kuzey-Güney yolu aylarca devam eden yolculuklara sahne olurdu. Şu halde Orta Asya'dan kuzeye giden iki esas yolun birisi Aral-Hazar arasından Volga havzasına Bulgar şehrine öteki de Tiyanşan'ın merkezî kısımlarından Yenisey boylarına giderdi. Her iki yol da ticaret için müşkilât dolu ve seyahat aylarca sürerdi. Ticaret, kervanın harekete müsait olduğu yaz aylarında yapılabiliyordu. İlk bahar kervanların gidişi, Sonbahar ise dönüş mevsimi idi. Bütün ticarî faaliyet bu yaz mevsimine sığdırılırdı.

27.11.1969

İç Asya'da doğu-batı istikâmetindeki yolları:

Bu dersimizde doğudan batıya giden yollardan bahsedeceğiz. Burada zikredilmesi gereken yol Kırım'dan ve Bizans sınırlarından Pekin'e Yahut Moğolistan sahasına, Uygurların ülkesine kadar devam eden yoldur. Bu doğudan batıya veya batıdan doğuya doğru gidilirdi. Bu yol, Kuzey-Güney yollarına nispetle çok daha zor bir yoldur. Zira o yollar daha kısadır, daha kolaydır ki, her sene üzerinde bir kervan muhakkak gitmiştir. Harezmi-Bulgar, Uygur-Kırgız yolları umumiyetle yılda bir defa da olsa işlemiştir. Buna karşılık doğu-batı yolu kesintisiz olarak, ancak büyük devletler kurulduğu vakit işlek olmuştur.

Asya'nın büyük bir kısmını, idareleri altına alan Hunlar devrinde bu yol, işlemiş olmalıdır. Göktürkler devrinde de işlek olmuş. Bizans elçileri bu yolla ve ticâret kervanlarıyla Göktürk hakanına gitmişlerdir. Karahanlılar devrinde de işlediğini biliyoruz. Fakat burda en muazzam faaliyet Çengiz evlâdı devrinde olmuştur. Çengizli ülkesindeki çeşitli ticaret yolları içinde en çok para getiren, geliri en büyük olan bu yol üzerindeki kervan ticâreti imiş. Burada doğudan batıya giden yollardan birkaç tanesi mevzu bahis edilecektir. Gerçi bunlardan güney istikâmetinde olanlar daha önceki tarihlerde de işlek olmuştur. Buna karşılık, şimdiki Sibiryâ demiryolunun biraz güneyinden Kazakistan sahralarının ortasından geçen kuzey yolu zaman zaman kesilmişti.

Güneyden giden yol, Çin seddinin nihayetindeki Tung Huan'dan sonra ikiye ayrılıyordu. Bir kol, kuzey yolu olacak Turfan-Kücü üzerinden Isıkgöl kıyısından Taşkent'e varıyordu. Güney yolu ise Hoten-Kaşgar üzerinden Fergana ve Semerkant'a geliyordu. Bu güney yolu da Kaşgar'da ikiye ayrılıyordu. Bir kol, kuzey kolu, Fergana üzerinden Semerkant'a gidiyordu. Diğer de Pamir dağlarını aşarak Belh-Herat ve Nisabur'a ulaşıyordu. Pamir'den geçen bu ticâret yolu S.A.Stein tarafından tarif edilmiştir. Fakat bu yol, bazen Hindistan'a pek yakın olarak, dağların yüksek kısımlarından da geçmiştir.

Bu yolun muntazaman işlemesi Eftalitler devrinde olmuştur. Eftalitler Afganistan, Kuzey Hindistan taraflarına hâkim olarak Milât yıllarından VI. asra kadar hâkim olan bir Türk devletidir. Eftalit camiasının başında Karluklar bulunmuştur. Fars edebiyatında, şiirlerde Çin'den

ve Karluktan gelen kervanlar zikredilir. Anlaşıyor ki, bir zaman doğu sınırlarında Çin kadar Karluk da önemli imiş. Nitekim Karluklar, sadece bu güney yoluna değil, öteki Fergana yoluna, hatta Turfan-küçe yoluna dahi zaman zaman hakim oldular. Karluk devleti, mutlak bir merkezi devlet değil, müşterek hükümdar tâbi k a b i l e l e r c a m i a s ı idi. Ancak dahilen bir intizam olmuş ki, bunu pek iyi bilemiyoruz. Şu kadarı belli ki Buhara-Termiz ve Semerkant arasındaki sahada, Nesef-Karşı ve Kaş taraflarında çeşitli kabile ve hanlıklar yaşamış. Bu daracık sahada Eftalitler devrinde bir hayli hanlık mevcut olmuştur. Bunlar A v a r, H u n, K a r l u k, H a l a ç, K a y, K a s a n vs. hanlıkları. Keza bir kısım Tatarlar da orada bulunmuş. Demek ki 6-7 kavim hemen aynı sahada bulunmuş, ancak aralarında mücâdele olmuştur. Herhalde bu ticâret kervanlarının geçmesi, birleşmelerinin büyük âmili olan gerek. Bu hanlıklar bu yoldan geçen kervanları basıp yağma etmişler, aksine onların düzgün işlemelerini temin etmişlerdir. Zira bu şekilde alınacak gümrük, bu hanlıklar büyük para getiriyordu.

Bu yol ancak Eftalitlerin hâkim olduğu sahalarda emniyetli olmuştur. Bu emniyet, Eftalit camiasını teşkil eden kavimler arasında ticaret için bir anlaşma olduğunu gösteriyor. Hatta Araplar geldikten sonra dahî bu ülkede yaşayan Türk kavimlerine bir nevi otonomi verilmişti. Belh'teki Halaçlar ilk Arap fethinden sonra orada kaldılar. Ancak sonra Afşın gibi kumandanlar yetiştiren bu Halaçları din davasıyla yok ettiler. Bu mahalli Türkler Abbasiler devrinde büyük hizmetler görmüşlerdi. Eftalit sahasında görülen bu emniyet, yolun diğer kısımlarında mevcut değildi. Ticaret yolunun en çok kesildiği, kervanların en çok soyulduğu yerler, Aral gölü civarında Oğuz, Peçenek, Kıpçakların hâkim oldukları sahalardı. Bu sebeple buradan geçen yoldan kervanlar pek işleyememişlerdir. Buralardan kervanlar, ancak bu sahaya büyük devletler hâkim olduğu zamanlar işleyebilmiştir. Bu yoldan geçenler arasında iki Bizans elçisi de bulunmaktadır. Zenarkhos 568 de, Valentin'de üç yıl sonra 571 de, bu yoldan Tiyenşan dağlarındaki Göktürk başkentine varmışlardı. Göktürk devleti bu sahalara hâkim olduğu halde, bu elçiler bozkırdan geçen yoldan değil, daha güneyden geçmişlerdir. Hazar denizinin kuzeyinden geçtikten sonra Harezm'den geçip, Aktağ'da Göktürk bakanlarını görmüşlerdi.

Bozkırdan,şimdiki Kazakistan ortalarından giden yol, belki eskiden beri işlekti. Ancak bu tarihen malûmddeğildir. Ancak, Çengizli İmparatorluğu devrinde, Avrupadan veya Önasya'dan gelen elçiler ve heyetler bu bozkır yolundan, yani Kazakistan'ın ortasından geçen yoldan gidip gelmişlerdi. Eski ticaret yolları, yukarıda bahsettiğiniz güney yolları, Eftalit sahâsından geçen yol da işlek olmuş. Ancak devrin asıl büyük özelliği, bu bozkır yolunun işlemesidir. Bu yol altı asır sonra, 1892-1902 yıllarında yapılan Sibiryâ demir yolunun gördüğü vazifeyi görmüştür. Asyanın tarihinde büyük inkilâp yapan da işte bu özelliğidir. Çengizli devleti kurulduğu zamanlarda, hem kuzey-güney yolları üzerinde, hem de doğu batı yolları üzerinde iktidar çeşitli kabilelerin elinde idi. Bazen bunlar birleşerek büyük devletler teşkil etmişler. Fakat çoğu zaman kendi başlarına yaşamışlardır. Ancak böyle olduğu zamanlarda da, kervanları basıp soynak yerine, onlardan gümrük almaya tercih ettiler. Bu yol üzerinde ipek mücevher, deri, çeşitli ilâçlar doğudan cam, madeni eşya, kılıç, iğne vs. de batıdan gelmiştir. Öyle olmuş ki, bir iğneye bir deve verilmiş; ancak, iğneyi yerine ulaştırmak için de pek büyük meşakkatler çekiliyordu. Bu doğu-batı yolunu tarif eden eserlerin belli başlığı A.Herrman'ın kidir: S.Arue! Stein, Serindia'sında, Sven Hedin de Southern Tibet'de, bu yollar hakkında bilgi verilmiştir.

2.12.1969

Çengiz ve evlâdı Tarihini Kaynaklarına Dair:

Bu dersinizde Çengiz ve evlâdının kurdukları devletin tarihinin kaynaklarından bahsedilecektir. Biz Türk tarihinin eski devrilerini, meselâ Göktürkler devrini daha ziyâde komşu milletlerin tarihlerinden öğreniyoruz. Meselâ Göktürk devri tarihi için Çin tarihleri birinci derecede önemlidir. Keza Sasanî İran, nihayet Arap kaynakları da gereklidir. Arap kaynakları Göktürk tarihi için geçtir. Ancak eski tarihlerini anlatan bahisler vardır. Keza grekçe ve Lâtince de öğrenmek icap eder. Türklerin kendilerinden ise sadece "Yazıtlar" kalmıştır. Yani bir yazılı tarih eseri kalmamıştır. Çengizli devletinde ise kendisinin ve oğullarının devrinin kaynakları pek çoktur: Bugüne kadar Çengizli tarihi araştırmalarında, Çengiz'in kendi devletini kurduktan sonraki kaynaklar esas alınarak öğrenilirdi. Çengiz'in ecdadı, hatta gençliği için kaynak yok denilirdi. Çengiz hakkında derli toplu bir eser yazmış

olan Rene Grousset böyle der. Umumî kanaat şu idi ki, Çengiz'in ecdadı ve gençliği hakkında kaynak yoktur. Halbuki vardır. Yalnız bu kayıtları gereği gibi incelenek için çok dil bilmek ve bu meselede vukuf sahibi olmak icap ediyor. Bu cümleden meselâ Çengiz'in birçok defalar savaştığı hattâ onlarla savaştan sonra öldüğü Tangutlar vardır. Bunların ülkesinden şimdilerde pek çok vesikalar çıkıyor. Keza Tibet kaynaklarının ihtiva ettiği orijinal bilgiler ancak yeni ilim âleminin önüne seriliyor. Çengizli İmparatorluğunun esas kısımlarında Çin seddi civarları, Çu havzası vs. deki kazılarda pek çok malzeme çıkıyor. Meselâ Sven Hedin 1938 lerdeki tetkik seyahatîs sırasında milyona varan vesika bulmuştu ki, büyük çoğunluğuna halâ el bile sürülmemiştir. Doğu Asya'da yerleşmek isteyen Japonların, İç Asya'ya doğru kaydıkları ilmî faaliyetlerinde de bir hayli zengin malzeme ortaya koydular.

Orta Asya'da bulunan şehirlerin değişik ve hususî durumlarına dikkati çekmek icap eder. Taklamakan çölü kıyısındaki şehirler, dağın ova ile irtibatı olan mntıkalarında kurulmuşlardı. Bu şehirlerin bazıları bugün harabe halindedir; bazılarını kumlar istilâ etmiştir. Bunu görenler, başka kaynaklara başvurmadan, Ortaasya'nın kurumakta olduğunu söylediler ki, bu efsâne hala da izlerini devam ettirmektedir. Halbuki bir kuraklık mevzubahis değildir. Aksine Tarım nehrinin seviyesi çoğu zaman artıyordu bile, Böyle olunca şehirler niçin viran oluyordu. Bu tamamen tabii bir olaydır. Şehirler nehirlerin ve onların sularının sulama sahaları ile ilgili olarak kurulup, geliştiyorlardı. Onlar varlıklarını en büyük ölçüde bu nehirlere ve onların sulama kabiliyetine borçlu idiler. Ancak dağlardan inen nehirler, zamanla yataklarını derinleştiriyor, böyle olunca o sahalarda sulama imkânsız oluyordu. Şehir de, daha uzağa nehir suyunun müsait olduğu bir yere naklediliyordu. Keza meselâ nehrin suları bir yıl çok olunca mecrası değişiyordu. Ve eski mecrâ üzerindeki şehirler terkediliyor, yenilerine geçiliyordu. Bu tip şehirlerden, meselâ Hoten şimdilerde, hayli yukarılardadır ki, nehir derinleşmiştir.

Doğu Türkistan'daki kazılarda çıkan vesikalardan Hoten vesikaları zikre değerdir. Bu sahada Türklerden önce bir İranî kavim yaşamış, ki buraya nasıl geldikleri mâlum değildir. Belki Sakalar devrinde bu muhaceret olmuştur. Anlaşıyor ki, Sakalardan önce Türkistan sahası hayli boş imiş. Bu zamanda bir fatih çıkmış, ordusunun çeşitli gar-

nizonlarını Çin sahasında, Mançurya'da, Rusya'da bırakmış. İranlılardan ençok As'lar zikredilir. Ancak onlardan vesika pek kalmadı. Buhara Semerkant tarafında Soğdlar, Harezmi'de Harezmîler ve Şarkî Türkistan'ın güneyindeki Hotenliler pek marufdur. Kuzeyde Küçe taraflarında da vesikalar bulundu ki, bunlara Tohar, güneydekilere ise Saka denildi. Zira Avrupa İlim Âlemi Sakaları tamamen İran'lı olarak kabul eder. Bunların dil-i İranlı olduğunda İran şahının nakdî yardım ile vesikaları neşredilmiştir. Bulunan bu vesikaların bazıları pek önemlidir. Meselâ 9. asra ait olanlarında Çengiz'in ecdadına, Çato Türklerine, Karatatarlara ait bilgi vardır. Bu vesikalar şanskrit tesirinde, ancak eski İran dilinde, bu dilin de Soğd, Harezmi, Hötên ve Tohar diye anılan şivelerindedir. Bunları incelemek için behemahal Farsça bilmek gerektir. Şimdilik Türk tarihî tetkiklerinden şanskrit vesikalarına pek ineniyoruz; ancak gelecekte ona da sıra gelecektir.

Çengiz'in kendi devrine ait fütühatını belirten vesikalar en çok Çince ve Arapça kalmıştır. Zira Çengiz devrine kadar Arapça pek muteberdi. Gerçi bir ara Selçuklular devrinde Farsçaya önem verildi, ancak Farsçadan asıl gelişmesi Çengiz evlâdı devrinde oldu. Ve Farsça yazılan eserlerin en büyüklerinden olan Reşideddîn'in Cami üt-Tevarih'i Çengizli devri tarihî için ilk kaynaktır. Doğu sınırlarında Hemedan'da yetişen bir yahudi tabib ailedendir. Bunlar Moğol hükümdarlarıyla garip bir şekilde tanışmışlardı. Bilindiği gibi Batınîler'in merkezlerinden birisi Alamut kalesi idi. Hasan Sabbah'ın kurduğu söylenen Batınîlik, adeta bir terör teşkilatı idi. Batınî terör teşkilâtına dair yakınlarda Dr. Minucehr Situde'nin bir yazısı vardır. Bunda Kaleleri, Alamut ve Kuhistan kalesi tasvir ediliyor. Tahkimatları sağlam olmuş, ancak nodense Selçuklular oraları alamamışlar. Herhalde alamamalarının esas sebebi, ülke içinde onların fikirlerini terviç edenlerin bulunmasıdır. Kale-i Alamut, bazen Kale t-ül-Mevt, mâni ölüm kalesi de okunurdu. Çengiz evlâdı buna pek dikkat etmişler, nasıl olur da, dağ başında türeyen bir eşkiya çetesi, büyük bir ülkeyi tehdit eder denişler, hatta bunu kendileri için bir izzet-i nefis meselesi yapmışlardır. Burasını ve Kuhistan'daki merkezlerini alıp yok etmek için Hulagu vazifelendirilmişti. Reşideddîn'in babası da bu terör teşkilatı tarafından kaçırılmış. Hulagu daha Karakurum'da iken bu terör çetisinin elinde mahkûm bulunan âlimlerin meselâ Nâsiredin Tusi'nin ve diğerlerinin isimlerini biliyordu. Hulagu

Alamut kalesini aldığı zaman kapılarını açıp Alim ve sanatkârlar serbestçe çıkabileceklerini ilân ettirdi. Bunların emniyetini sağladıktan sonra, bu fesat ocağını tamamen yok etmişti. İşte Resideddin'in babası Alamut'daki Âlimler meyanında içi ve Çengizli ailesi ile böylece tanıştı. Resideddin'in ailesi Türklere vaklaşıyor, onlarla kız alıp veriyor ve asıl önemlisi Çengizli hanlarının temayülllerini pek iyi takip ediyorlardı. Meselâ Gazan Han, tarihi bilmek isterdi, Resideddin hemen bir tarih, Cami ü-Tevarih yazdı. Olcayku han devrinde bu genişletildi ve II. bir cilt hâsıl oldu. I. cilt Türk ve Moğol kervinlerinin, Çengiz ve oğullarının tarihi idi. II. cilt ise bir cihan tarihidir, ki Avrupa, Çin ve Hind tarihleri dahi burada yazılmıştır. Resideddin bunu yazmak için her ülkeden Âlimler getirmişti. Rabi Residi adını verdiği vakıflarını yapmış, eserini yaptıktan sonra bunu çoğaltmıştır. Eserin aslı, ilk derslerde de söylendiği gibi Türkçe ve Moğolca olmuş. Sonra Farsçaya ve Arapçaya tercüme etmiştir. Resideddin sonra dinî münâkaşalara da katıldı ki, bugün bile onun müslümanlığının samimî olup olmadığı konusudur. Prof. Togan'a göre o samimî olarak, Müslüman Sünnî oldular. 4.12.1969

2- Ata Melik Cüveynî. Bunlar Çengiz'den sonra Horasan tarafında vali bırakılmış olan Uyrat beyleri nezdindeki yerli (İranlı) Münşi (kâtip) lerdi. Ancak bunlar kendilerini "vezir" olarak görüyorlardı. Gerçekte asıl vezir, Körküz adlı Uygurdu. Tacikler kendi kendilerini vezir sayıp, böyle olup gittiler. Anadolu'da nüfuzlu bulunan Şemseddin Cüveynî gibi Ata Melik de Bağdat valisi idi. Tarihi Cihanguşa, "cihan fethinin tarihi" isimli eseri pek kıymetlidir. Farsça aslı GMS de neşredildi ki, üç cilttir. 1913-1937 J.A.Boyle, eseri İngilizceye tercüme etti: The History of the world-conqueror, 1958 Manchester.

3- Tabakat-ı Nasırî. Müellifi Çengiz Han devrinde Hindistan'da yaşamıştır. Kendisi bizzat hadiselerin içinde bulunmamıştır. Ancak Çengiz'in ölümünden sonra hadiseleri görenlerden naklen eserini yazdı. Bu zat, Bağdathalifeleri taraftarı olup, eseri Çengiz'e düşmanlık hissiyle yazılmıştır ki, umumiyetle lânetle anar. Bu eser asırda H.G. Raverti tarafından neşr ve tercüme edildi.

4- Yüan Çao-Pişî, yani Moğolların gizli tarihi. Çin harfleriyle Moğolca yazılan bu eser, eskiden sadece bir Rusça tercümesiyle istifade ediliyordu. Şimdi P.Pelliot, E. Hachisch'in himmetleriyle Avrupa dillerine tercüme edildi. A.Temir'in Almanca'dan tercümesi Türkçe olarak da neşredilmiştir.

5- Yüan-şî. Moğolların tarihi. Çin'de hâkim olduktan sonra "Yüan" adıyla bir sülâle teşkil eden Çengizli evladının resmî tarihi. Aslında bu pek mufassalmış. Ancak kendisinden sonraki sülâlenin tahribatına uğramış, ki şimdi yine 100 cilt kadar vardır. Batı dillerine kısmen nakledilmiştir ki, Bretschneider, F.E.A ler. Umumî Türk Tarihi Kütüphanesinde Çincesi vardır.

6- Şin Yüan-şî, Yeni Moğol tarihi. Bu, öncekine nazaran daha mufassal, ancak çok daha muahhardır. Geçen yüzyılda Yüan-şî'nin eksikliklerinin başka kaynaklarla tamamlanmış bir şekligibidir.

7-8- Güney Çin'de hâkim bulunan Sung sülâlesi elçisinin 1222 de Karakurum'a gelen elçisinin yazdıkları da önemlidir. Meng-Hung adlı bu Sungludan başka 1232 de Mundaye'nin hatıraları da, Meng-hun'un eseri diye 1850 lerde Rusçaya tercüme edilmişti. Her ikisinin eserini Vang-Huanı 1926 da Pekin'de bastırdı. Bu metinler Celâleddin Vang-zinşan tarafından mezuniyet tezi olarak işlenmiştir. Çengiz'e muasır ve pek kıymetli olan bu kaynak, daha neşredilmedi.

9- Çengiz'in zamanında Çin seferine iştirak eden bir zatın eseri zikredilmelidir: "Chehg-wou ts'in-tcheng lou". Bunu P.Pelliot, mükemmel olarak işlemiş, ölümünden sonra L.Hambis'in sâyi ile birinci kısmı neşredilmiştir. Paul Pelliot-Louis Hambis, Histoire des campagnes de Gengis Khan, 1951, Leiden. Pelliot, bu eserin ne vakit yazıldığı hakkında da bilgi verir. Ona göre bu eser, Beyaz Tatar (Öngüt) kralının, Kubilay-Temür Kaan devrinde yaşayan torunu tarafından yazılmıştır. Öngüt kralı "Alakçın Tigit Kuru", yani Tekinlerin mayası Alakçın adındaydı ve torunu da Aybuka'dır. Aybuka bu eserini Çince yazmış, sonra Çağan adında

birisi Moğolcaya tercüme etmiştir. Bu eser kısa cümlelerle ifade edilir bir tarihtir ki, Türklerde de kısa cümle kullanılırdı. "Histoire des campagnes de Gengis Khan", daha ziyade Çin seferlerini anlatan bu eser Türk tarihi için pek önemlidir. Zira P.Pelliot, Çin işaretleriyle ifade edilenlerin Türkçelerini dahiyâne bir şekilde tespit etmeye muvaffak olmuştur.

10- Çengiz Han'dan hayli zaman sonra yazılan birkaç Moğolca eser de vardır. Bunlardan birisi Altın Topç, yâni altın tarih'dir. Bu efsanevi bir mahiyettedir. Ancak her hükümdar için verîlen pek uzun ünvanlar, kîbmen Oğuznâme'yi hatırlatıyor. Sagan Seçen, ise daha istifadeli bîr eserdir.

11- Çengiz'in batı seferi sırasında kendisine gelmiş olan Çang-çun'un eseri de pek önemlidir. Kimyager keza taoist olan Çang-çun Çengiz'in Maveraünnehri istilâsı sırasında bulunmuştur. Eserinde İslâm Harezmsâh'ın Hristiyan Küçlûkle işbirliği yaparak Müslümanlara karşı hareketini, buna karşılık Çengiz'in Müslümanların tarafını tutmasını güzelce anlatır. Bu da İngilizceye ve hûlasatan Türkçeye çevrilmiştir.

12- Arapça kaynakların belli başlısı bu çağlarda yaşayan İbn ül-Esir ile Yakut'dur. İbn ül-Esir "El Kâmil" adındaki eserinde, Yakut da Mucem ül-Bülden de birbirini tamamlayan bilgi verirler. Bunlar Bağdat Halifesinin taraftarıdır.

Bu kaynaklardan istifade edilerek yazılan belli başlı iki eser vardır ki, sonradan Çengizlilere ait hemen bütün tetkiklere kaynak olmuş gibidirler. Bunların başında aslen ermeni olan CbD'Ohsson'un eseri gelir: Histoire des Mongols depuis Tchinguiz Khan Jusqu'a Timour bey ou Tamerlan, I-IV, Lahaye ve Ansterdan 1934-35 1940'da fotoğraf olarak Pekin'de bir daha basıldı. Bu eser Çengiz'e düşmanlık hissiyle yazılmıştır ki, müellifi koyu bir ermeni mutaassıbidir. Bir diğer eser H.H.Howorth'inkidir: History of the Mongols from the 9th to the 19th century 4 cilt metin, 1976-1888 London. Beşinci cilt indekslerdir. 1927. Bu eser Türk dostu bir kimsenin eseridir, ki Çengiz'i ve Kubilây'ı pek sevmiştir. D'Ohsson'un Arapça, Farsça bilmesine karşılık Howorth sadece Rusça bilmiştir. Avrupa'da Çengiz'e ait hemen bütün eserler, bu iki eserden istifade edilerek yazılır.

Monografilere gelince hapsini burada saymanın inkarı yoktur. En eskilerden birisi F.Erdmann'inkidir: Temudschin der Unerschütterliche, Leipzig 1862. Çengiz'in müspet tarafından alınmıştır. Çengiz'e ait devrimizdeki en iyi eserlerden birisi Rene Grousset'inkidir: Le

conquerant du monde, 1944 Paris. Şimdilerde İngilizce olarak da çıktı. H.Desmond Martin "The rise of Chingis Khan and his conquest of North Chia, Baltimore, 1950, adlı eserinde Çengiz'in zuhuru ve kuzey Çin'deki fütuhatını incelemiştir. Popüler eserleri, saymak da lüzumsuzdur. Ancak burada dikkate değer nokta Çengiz'in tek başına incelenemeyeceğidir. Çengiz kendi başına, hayatını bilmekle anlaşılmaz. Onun asıl eseri, yarattığı devlet, ölümünden sonra vücuda geldi. Bağdat bile 13. asrın ikinci yarısında alındı ki, Çengiz tarihi demek, sadece kendi hayatının değil, oğullarıyla birlikte olan devrin tarihidir.

9.12.1969

Çengiz'in Soyu ve Kendisine Yakın Kabileler.

Çengiz'den evvel Moğolca konuşan kavimler sıfatıyla Amur nehri üzerinde, onun kuzey ve güneyinde, keza deniz kenarında biten köşesinde yaşayan kavimler gelmektedir. Bunların en güney kısmı Kidanlar Hitaylar'dır. Gerçi bunlardan kalan dil vesikaları iyice öğrenilmiş değildir. Fakat mevcut vesikaların okunan kısımlarındaki şahıs ve coğrafya isimlerinden Kidan yani Kıtayların doğrusu Moğolcaya yakın bir dilde konuştukları anlaşılmıştır. Bunların daha şarkında, daha milâddan evvel 200. senelerde Onay Yahud Onhu'lar yaşamakta idi ki, Mançu kavimlerinin ceditleridir.

Çengiz ve oğulları zamanında muayyen şeklini alan Moğol dili ile konuşan kavimler, Şivey kavimleri idi. Bunlar Amur nehri kuzeyinde, şimdiki Çita ile Blagovikişki arasında, yâni bugün Rusya'ya ait yerlerde yaşıyorlardı. Bunlar kalabalık bir kütle idi. Bunların arasında Mengü isminde bir zümresi vardı; bunun sonradan Moğol ismini alan kavim olduğu anlaşılmaktadır. Moğol dilinde konuşan bu kavimlerin içtimâî teşekküllerinde Türklerden farklı cihatleri olmuştur. Bilhassa inek yerine domuzu ehlileştirmişlerdir. Kayalara yaptıkları resimlerde de bu domuz resmi pek fazla gözükmektedir. Fakat aralarında hayat tarzları itibarıyla Türk oldukları görülen Kumukhlar, Urenkhalar ve Su Tatarları denilen kavimler vardı.

Bu kavimler çok eski zamanlarda, yani Milâddan önceki asırlarda vaki mecburî muhaceretlerden buralara gelerek yerleşen ve Moğol dilini alan kavimlerdi. Kumukhlara gelince, bunların "T'ukiu"larla aynı nesilden gelen ve Kidanlardan başka hayat süren bir kavim olduğu kaydedilmiştir. Bunlar beş kabile idi; Nu-hâ, yahud Kumusi, veya sadece Hsi,

sonrada Mu-ha-fey ve Bayançu isimleninde idiler. Bunlardan Hsi'lerin "Kay" oldukları; Bayançu'ların da "Bayandır" oldukları anlaşılmaktadır. "Urenkhay" Beyaz Kay demektir. Bunların Yenisey havzasında oturanları zamanımızdaki ahfadı gibi Türkçe konuşmuşlar. Fakat Şiveyler arasında yaşayan Kumukh (Si(Hsi) ve Bayançu) lar ise asırlar zarfında Moğolca konuşmaş görünüyorlar.

Bu kavilere ait Çin kaynaklarını tetkik eden Prof. Vasilief Mengü, Hsi ve Kumukhların garpta, yani Yenisey-Selenga taraflarında yaşayanlarının Türkçe konuştuklarını, Amur nehrinde yaşayanların ise Moğllaşmış olduklarını ileri sürmüştür. Çengiz Han'ın zuhurundan evvel bu Mengü isimli kavmin reisleri, 12. asrın ilk yarısından pek kuvvetlenmişler. Onlar 1139 senesinde Cucenleri mağlup ettiler. 1147 senesinde Cucenler Amur nehrinin kuzeyindeki 27 kaleyi bu Mengü kralına bırakmak mecburiyetinde kaldılar. Moğol rivayetlerinde Cucenlerle harbeden Moğol'lardan bahsedilmektedir. Vladimirtsof bunları Reşideddin ve Gizli Tarihte isimleri geçen Çabul Han ile Qutula Han'ın faaliyetliri olarak tanımaktadır. Grun Garjimaylo da bu fikri kabul etmektedir.

Amur nehrinde yaşayan Şivay ve Muke kavimlerine dair "Cucenlerin Altın Memleketi tarihine ve komşuları"na ait yakında neşrettiği araştırmalarında V.E.Lavritsef (İstoriî Sibiri, 1, 1968 s. 320-342, bil hassa 334-35) Cucenleri Amur sahasında 27 kaleyi kendilerine vermek mecburiyetinde bırakan Mangu yahud Mengü'lerin Çengiz'in ecdadı oldukları fikrine hiç yanaşmıyor. Herhalde Çengiz'in cedleri olan Çabul Han ve Qutula Han'lar Cucenlerle harp etmiş iseler de, onlar Amur nehri kıyılarında yaşayan Mengü, Mangu'ların reisleri değil, Orhun, Selenga ve Yenisey havzasında yaşayan Tayciyut ve Kırgızların reisleri olmuşlardır. Yani onlar da Cucenlerle harp etmişler ve Cucenler Boyurnor taraflarında yaşayan Tatarlarla araları açıldığı v kit, bu batı Mengularına dayanmak mecburiyetinde kalmışlardır. Mengular, hem Amur nehrindeki Doğu Mengularıyla, hem de Selenga-Yenisey havzasındaki Mengularla temasta bulunmuşlar ve kendilerine itaatsizlik gösteren, gerçekte ise Cucenlerin askeri olan Tatarları takip ederken onların yardımlarından istifade etmişler. Bu şekilde nihayet 1194 senesinde Kireyitlerin reisi Ong Han, Tatarların reisi Sayın Tegin ve Tenuçin, yani sonraki ismiyle Çengiz, Cucenlerin müttefikleri sıfatıyla tarih sahnesine çıkmışlardır. Prof. Vasi-

lief'in Uzakdoğu ve Amur havzasındaki kavimlerin tarihine dair 1858 de neşrettiği eserinde, Menguları ikiye ayırarak Çengiz'i ve cedlerini bunların, Yenisey havzasındaki Moğolların reisleri sıfatıyla gösterirken isabet etmiştir. Buna delil, Cuveynî'de zikrolunan Selenga ve bir haberdur.

Ogeday Kaan zamanında, sonradan Orhun kitabelerinin bulunduğu Karakurum-koşu Tsaidan sahrasındaki bir kuyudan kitabelerle dolu taşlar bulunmuş. Bunların kimse okuyamamış. Fakat Kideulardan birisi bu yazıyı okumaya muvaffak olmuş. Burada Uygurların menşeiine dair meşhur rivayetler tafsilatıyla anlatılmış imiş. Bunu Cuveynî kitabının 1. cildinde s. 40-43 de anlatmıştır. Burada Orhun nehrinde iki ağacın arasında bir dağ zuhur edip, bu 9 ay 10 gün içerisinde şişerek nihayet içinden 5 prensih doğduğu anlatılmıştır. Bunların en küçüğü olan Buku Han umumî hükümdar olmuş, kardeşlerinden Sungur Tekin'i 100.000 askerle Moğollar ve Kırgızlar tarafına göndermiştir. Korm, yahud Kutur Tekin Mangut tarafına, Tüngök Tekin'i Tibet tarafına yine o kadar askerle gönderdiği, kendisinin ise 300.000 askerle Hitay memleketine gittiğini, yerine dördüncü kardeşi Ortekin'i bıraktığını anlatılmış. Dernek ki Sungur Tekin'i batıya Moğollara karşı gönderirken bu Moğollar Kırgızlarla beraber, Tekin'i batıya, Moğollara karşı gönderirken bu Moğollar Kırgızlarla beraber, yani Yenisey havzasında yaşamışlar.

Bu hikayeler Oğuz Destanında Oğuz'un fütuhatına iştirak etmeyip onca karşı savaşan üç amcasının, sonraları Moğolistan tesmiye olunan Orhun taraflarına kaçmak mecburiyetinde kaldıklarına dair olan rivayetle bağdaşır. Bunlara Oğuz Han "Mung ol (Mun ol)" ismini vermiş Mung'un manası "bunlu, yani mağnum, kaygılı, kederli demektir. Oğuz daonlara "işte siz artık Türkistan'a gelemezsiniz. Burada kaygı içersinde yaşarsınız" demiş imiş. Elbette bu Mongolların bir kısmı Yenisey-Selenga saharlarında kaldığı gibi, diğer kısımları daha uzaklara, Amur nehrinin aşağı kısımlarına gitmiş olurlar. Herhalde Plano Karpini ve Rubruk'un zikrettiği Su Tatarları, şimdiki Habarovsk ve Vladivostok taraflarında yaşadıkları Çin kaynaklarından anlaşılan ve Çinliler tarafından Karasu Moğolları tesmiye edilen kavimleri de olmuştur. Fakat ne Çengiz ve ne de onun babaları bu taraflarda yaşamış ve bu Şiveyler arasında yerleşen Mengularla tenasta bulunmuşlardır. Çengiz Han'ın seferlerinde onun Amur nehri havzasına gittiği yerler Belcuvana ismiyle maruf olup, tarihbêre geçen Yukarı Amur bataklıklarından ileriye gitmiştir. Bu da şimdiki Nerçenski'nin biraz şarkında olmuştur.

Çengiz'in yükselişinde büyük rol oynayan kavimler, Orhun-Selonga nehirleri üzerinde ve onun batısında yaşayan kavimlerdir ki, bunlardan en kuvvetlileri Uyratlar, Tayciyutlar, Uysunlar, Salciyut, Barlas, Urugut, Urenküt, Baykut kabilelerinden ibaret olmuştur. Bu ailenin umumî ismi Börçegin'dir, ki Börü Tekin demektir. Mahmud ibn Veli'nin topladığı rivayetlerde bu isim doğrudan doğruya Börü Tegin olarak, iki keline şeklinde yazılmıştır. Bunlar elâ gözlü ve sarışın olduklarından umumiyetle elâ gözlü ve sarışın insahlara Börçegin demişler. Börçegin'ler Kerulen ve Orhun havzalarında yaşayan Kiyat aşiretlerinin başında gelmiştir.

23.12.1969

Şivey kabilelerinden Çingiz'in zuhurunda ve Faaliyetlerinde kendisine yardım eden kabile pek yoktur. Yalnız Urenkhit ve Mengu adında iki kabile zikredilir. Mengu'nun ne olduğu zaten pek mâlum değildir. Ancak pek cesurlardır. Diğer Türk kavimleri dört hayvanı (at, koyun, deve ve inek) bildikleri halde, bunlar aynı zamanda domuzu da biliyorlardı. Bu bakımdan Türk olmayabilirler. Zaten Köprülüâde de öyle der. Bazıları Mongü'yü Çengiz'in ecdadı olarak addederler. Halbuki daha bundan 100 yıl kadar önce Vasilief bu sakat görüşü tenkid etmişti. Çengiz'in yakın münasebet kurduğu, akraba olduğu kabileler Baykal-Orhun ve Kukonor hattının batısında otururlardı. Bunların hepsini bilmek gereklidir. Bu kabilelerin ve kavimlerin isimlerinin sonundaki çoğul eklerini "at veya "as" atıldığı takdirde geriye Türkçe isimler çıkar. 16-20 aşiretten ibaret olan Nirun aşiretlerinin başlıcası şunlardır: Tayciyut, Salciyut, Kangliyat, Bunlardan "at" eki atılınca Taycı, Salcı ve Kanglı kalır.

Çengiz'in meşhur bir komandanı Sübedey vardır. Bu isim, Moğolda değil, Türçedir. Meselâ Gazneli Mahmud'un babası Sübehtekin'dir, ki "sü" yani ordu kelimesinden gelir. Yukarıda zikredilen kabilelerden Urankay'lar Baykal gölünün güney-batısında bugünkü Urankha ülkesinde otururlar. Urankay, beyaz Kay demektir. Uran, Kâşgarlı Mahmud da manâsın-dadır. Bunların bir kısmı bugün de Sayan dağlarında otururlar. Dilleri halis Türkçedir ve Radloff, Proben, 'inde bunların dillerinden örnekler vermiştir. Şimdilerde içlerinden birçok Alinler de çıkmıştır. Hristiyanlık propağandasına rağmen, çoğunluğu şamanîdirler Barula'sdaki "as" da Altay kavimlerinde kullanılan çoğul ekidir. Geriye Barula, daha tam ismiyle Erdemli Barula kalır ki, faziletli Barula demektir. Keza bir Urnavut aşireti de vardır ki, çoğul edatı kaldırılınca geriye "Urun" kalıyor. Bu

çok naruf bir Kıpçak kabilesidir ki, Fuad Köprülü bunları tetkik etmiştir. Çengiz'in maiyetinde İgres ve Siğres adlı iki kabile de vardır. Bunlar da İğrek-Çiğrek diye Dede Korkut'da geçmektedir. Yine Çengiz'in dayandığı kabilelerden Nüküz vardır ki, mağara manasında iniş. Ancak Türkçemizde mağara manasında böyle bir kelime yoktur. Fakat bu kelimeyi ŞAZ (lir) esasına göre tahlil edersek, kelime "nükür" şekline gürer. Türkçemizde "mağara" manasında "üngür" kelimesi vardır, ki r, (z) olmuştur.

Çengiz'in büyük annelerinden birisi Alangua'dır ki, bunun hakkında da Hz. Meryem kıssaları gibi bir hayli hikâye vardır. Çengiz'in maiyetini teşkil eden kabilelerden en kudretlilerinden birisi Uysun ismiyledir. Çin kaynakları da bunu bu isimle kaydederler ki, Dada Korkut'da bu Uysun Khoca olmuştur. İğrek ve Çiğrek de onun oğulları olarak zikredilir. Uysun'lar önceleri Batı Türkistan'da, Aral'ın doğu kısımlarında oturuyorlardı. Çengiz'in zuhurundan bir asır kadar önce doğuya kaymışlardı. Çengiz devrinde, Şarkî Türkistan'da idiler. Çengiz'e yakın kabililerden birisi de Bayatlılardır. Bunların Bayat oldukları açıktır ki, Kıpçak dilini konuşurlardı. Bunların dilinde "y" yerine "ç" (meselâ Yedi-cedi gibi) kullanılırdı. Keza "ç" yerine de "ş" kullanılırdı. Harezşah'ın annesi Türkân Hatun bunlardandı. Harezşah Gurluları mağlup ettiği sırada doğan oğluna, Gur'u yendi manasında Gursançtı adı verilmiştir ki, bu kaynaklarda Şanştı diye kaydedilmiş, ki bu tam bir Kıpçak şivesidir. Bayatların birçok aşiretleri vardı ki, birisi Yedi Bayattır.

Çengiz'in yani Timuçin'in Hakan olduktan sonra aldığı "Çengiz", deniz denektir ve değişik bir şekildir. Çengiz'in ecdadında Deniz isimli şahıslar çoktur. Ancak Çengiz'in zuhuru devirlerinde Moğolca galib geldiği için kelinenin Türkçe aslı pek bilinmemiş Çengiz diye değişik biçimde söylenniş. Çengiz'in maiyetinin büyük kabilelerinden Kongratlar vardır ki, Kongrat, Kangr'dan geliyor. Kongr ismi daha Ptolomaios'un eserinde vardır. Dede Korkut'un Bamsı Beyrek hikâyesinin asıl hamilleri ve kahramanları da Kongratlılardır. Dede Korkut'un Özbek rivayetlerinde bu açıkça belirtilmiştir. Kongratlar Çengiz'in Harezmi'ni almasından hemen bohnalı unuşa bapif çıkar oldular ve orayı idare ettiler. Kongratlar burayı alır almaz ilim hayatına da atıldılar. Aralarında pek kültürlü şahsiyetler, hatta üç dilde (Arapça, Farsça, Türkçe) şiir ya-

zanlar bile çıkmıştır. Bunlar moğolca bilmemişlerdir. Zaten Moğollar içinde de böylesi hiç olmamıştır.

Çengiz devri kabileleri arasında sonra Aktatarlar geliyor. Bunlar Çengiz'in ilk mücadeleleri sırasında ona düşman olmuşlardı. Zira bunlar Çengiz'in dedesini öldürmüşlerdi ki, arada bir kan davası vardır. Fakat Çengiz sonra bunları tenkil etmiş, bir kısmını ezmiş, kalanlarını ise dost edinmiştir. Bunlar da şunlardır: Celâyir, Yala er denektir. Sunit. Yani Sunlar. Sıgun, Sun bir Kıpçak aşiretidir. Kürlevüt, Kürle'ler Kürle Şarkî Türkistanda bir yerdir. Kingüt, Kaşgârlı'da da zikredilir. Turgavut, gece bekçisi uyuramış manasındadır. Ancak bu kabile bugün moğollaşmıştır. Tangalık, Ttanga ustası, ki hayvanların hangi kabileye ait olduğunu belirten dangayı hayvanların sağrılarına vururlardı. Tülengüt, köle, fidyesi ödenmemiş parası verilmemiş manasındadır. Bugün de mevcut olan Tülengütler, halis Türkçe konuşurlar. K ü r i k a n, Yakutların olduğu sehalarda yaşadılar. "Üç Kürikan" Orhun yazıtlarında da zikredilir. Küri şindiki Yakutlardır. Sakayit şimdilerde Altay dağlarında yaşayan küçük bir aşirettir.

Çengiz zamanında en büyük rolü Tatarlar oynamıştır ki Ak, Kara ve Vahşi Tatar diye üç kısma ayrılmışlardır. Karatatarlar kendi mensup olduğu kavimdir. Aktatarlar Çin hududlarında yaşıyorlardı ki, büyük babasını öldürdükleri için bunlara düşmandır. Bunların tarihleri bellidir. Karatatarlar Çengiz'in mensup olduğu büyük bir aşirettir. Hoten vesikalarında bunlar Çomul aşiretiyle birlikte zikredilir. Bunlar 920'lerde Kansu'ya gidip orayı aldılar. Lobnor'dan hareket ederek Kansu Uygur hükümdarını öldürdüler ve onun iki üç yaşındaki oğlu Buku'yu Han yaptılar. Şehri aldılar, istediklerini Han yaptılar, ancak halk kendilerini sevip benimseyince geriçekildiler. Hoten vesikalarında bunlar "Karalar" diye zikredilir ki, Altın dağlarda otururlarmış. Bunlar yavuz ve kervan basan çok cesur insanlarmış, Kaylarla pek yakınmışlar. Şüphesiz ayrı hususiyetleri de olmuştur ki, en iyi misk ordudan çıkıyordu. Bu "misk i tatarî" denilmiştir. Geçen asırda yaşayan Çinli âlim Tu-ci'nin topladığı vesikalarda Karatatarlar dokuztatar diye geçiyor ki, gerçekten de dokuz aşiretmışlar.

Çengiz'in mensup olduğu Börçegin'ler, Şatolar, Karatatarlar arasında dolaşan sülâlelerdir. Çengiz'in ecdadı, Lobnor-Kansu arasında Altındağ'larda dolaşan bir aşirettir. Bunlar osnradan Orhun ve Kerulen yöresine gidip Şiveylerle karışmışlardır. Orhun kitabelerine de Dokuz Tatar

ismi geçer. Çin kaynaklarında geçenlerle her ikisinin bir olduğu Prof. B.Ögel (CAJ, VI, 1961, 169-181) ispat etmiştir. "Şato" Türklerindeki Şato'nun, bir Türkçe ismin Çince telâfuzu olduğu ve burada asıl kelimenin ise "Sart" olduğu nalûndur. Bir diğer isim "Çümikien"dir ki, bu kavim ticarette mahir ve ekser mensupları hep tüccar olmuşlardır. Bilindiği gibi Çengiz neslinde de ticarette büyük kabiliyet olmuştur. Çengiz'in asıl mensup olduğu aşiret Börçeğin'dir. Burada durumu bir gözden geçirirsek şöyle görürüz: En büyük camia Karatatar'dır. Bunların içinde Çömükien(Şato)'lar vardır. Bunun içinde de Börçeğin sülâlesi olmuştur. Börceğin'lerin gözleri mavi imiş ve umumiyetle sarışın addedilmişlerdir. Börceğin kelimesi de entesesandır ki, T/Ç olmuş. Bunun asıl ismi "Börütegin", yahut Börhtegin'dir. Börtegin'ler kurt anneden doğan bir prensden türemişlerdir. Börçeğinler bazı büyük hadiselerden sonradır ki, Orhun taraflarına hicret ettiler. Birkısmı da Baykal gölünün batısında, Selenga tarafına vardılar. Bütün bu karışık ve muğlak meseleler yüzünden Çengiz'in mensup olduğu kabileler üzerinde çalışmak pek güçtür.

Çengiz'in pek yakın saydığı kabileler şunlardır: Kürlevüt, Elçiliğin Bargut ve Kongrat. Kürle Bağraşgöl yanındaki bir yerin adıdır. Buradan neşet eden meşhur şahsiyetler hayli çoktur. "Elçiliğin" in aslı Eltegin'dir; yine bu Tiyanşan sahasındadır. Çengiz'in zuhurundan çok önceleri yazayan Gerdizi, Karışehir'de yaşamış bu isinde bir Uygur prensinden bahseder. Oğuznâme'de de Buğra Han'ın Kortegin ve İltegin diye 2 oğlu olmuştur. Hayli yaygın olan bu tip hikâyelerden Oğuznâme'dekine göre Kortegin'den sonra İltegin geçmiştir. Bargut'lar da Bayurku'lar olsa gerek. Bunlar Baykal gölünün kuzeyinde yaşamışlardır. Bu kabileler her zaman Çengiz'in maiyetini teşkil ettiler. Yurtçı, Kuşçı ve Korçu, Kezikçi hep bunlarda çıkmıştır. Yurtçı hanın çadırını yapan ve yıkan, yemğine de bakan kinsedir. Kuşçı ay kuşlarını yetiştiren, avda bunları idare edendir. Bu özelliğiyle Kuşçı'da o hakının en yakın mahremlerinden sayılabilir. Korçu silahçı demektir. Kor silâh demek olup, Osmanlıların "Silahdar"ı karşılığı olabilir. Kezikçi çadırın dört tarafında, dört köşesindeki nöbet tutanlardır. İşte Çengiz'in pek yakın olması icap eden bu subayları sayılan bu dört kabileden neşet etmiştir.

Zikri geçen Uymavut aşireti ise Uyma'lar, yani Yağma'lardır. Yağmalar hayli eskidir ki, Orkun kitabelerinde de Tinesi oğlu Yadgma diye geçer. 10. yüzyıl sonlarında Yağmalar 2000 kadar kabile imişler. Des-

tanlarda da "Kırbinevli Kıyat, onbin evli Uymavut" diye geçer. Bunlar Karahanlıların dayandıkları başlıca kabilelerden biridir.

Geçen derste zikredilen kabileler, Çengiz'in ecdadı devrinde de bir yerde oturmuş olmalıdırlar. Zira bütün bu kabilelerin damgaları birdir. Keza Çengiz'in ve ecdadının evlenip en çok sıhrî münasebet kurduğu kabileler de bunlar ve Kongratlardır. Tabii ki böyle sıhrî münasebetler bir nesilde teessüs etmiş olamaz. Arada nesillerce bu tip münasebetlerin devam edip gelmesi icap eder. Çengiz'in hareketlerinde bütün bu kabileler ona pek muti olmuşlardır. Çengiz'in ecdadının nereden geldiğini tespit etmek için, Çengiz'in akrabalık kurduğu kavimleri bilmek gereklidir. Bu onun nesli için en büyük delildir. Bu kavimlerin belki bir kısmı Şiveylerle birlikte oturmuşlardır. Ancak asıl onların vatani Baykal-Kuke-nor hattının batısıdır.

Çengiz'in şeceresi kısaca şöyledir: Çengiz-Yesükey-Berten Bahadır-Qabul Han-Tümene Han-Baysunkur-Qaydu-Dutun Menen yâni Tudun Menen, burada Tudun, bir rütbedir-Buka-Buzencer yahut Budunçar-Alangua-Duyun Bayan-Ümene-Yulduz Han.

Çengiz'in şeceresi de birçok bakımdan çok enteresandır. Bir kısım ecdadı Tibet lakapları almışlardır ki, o taraflarda yaşamış gösteriliyor. Bunların bir kısmı, Börçegin sülâlesi Budizmi kabul ettikten sonra Tibetli rahiplerin uydurduğu şeylerdir. Gerçi gerçekte de Tibet Hükümdarları ilede Çengiz'in ecdadı arasında sıhrî bağıllık mevcut olmuştur. Aybek ed-Devaddarî, Çengiz'in ecdadına dair mufassal hikâyeler nakleder. O bunları Baycu devrinde Azerbaycan taraflarına gelen Moğollardan öğrenmiş olmalıdır. Buna göre Çengiz'in büyük cediti Karaarslan imiş. Bu bir Tibetli kadının çocuğu imiş. Tibetli kadın ormana ağaç toplamaya gitmiş. Ancak orada vakti gelmiş, bir erkek çocuk doğurmuş. Lâkin bu çocuk demir gibi, pek ağırmış ve eve getirememiş. Ormandaki arslanlar ve vahşi hayvanlar arasında bu çocuk büyümüş. Olgunlaştığı zaman insan dili bilmezmiş. Burada dikkate değer olan, annesinin Tibetli gösterilmesidir. Azerbaycan taraflarındaki Moğollardan Abdülhak İbn Süleyman'dan alınan bu rivayet Tibetli lamaların uydurması olamaz. Yani Çengiz'in anne tarafı Tibetli gösterilmiştir.

Diğer taraftan Çengiz'in 9. cediti Alangua adında efsanevi bir kadındır. Bunlar Heradod'da Amazon diye de geçen bir Kadınlar ülkesinin sâkinleridir. Burada da esas nokta, kadınların hakim olduğu bir ülkedir. Çinlilerin Bey-şu tarihlerinde Kukenor taraflarında bir kadınlar ülkesinden bahsedilir. Burada bir hükümdarın adı da Alangua'dır. Bu tarihi kayıt Çengiz'in efsanevi ceditini tarihe bağlamaktadır. Bunu Rus Kyuner, 1961 de "Ortaasya kavimlerine ait Çin kayıtları" adıyla neşretti. Çengiz'in ecdadına ait rivayetlerde Alangua'nın çocuklarından Budançar'dan bahsedilir. Bu kelimenin manâsı münakaşa mevzuudur. Bir Çek âlimi, Çengiz'in neslini tarihlerden 9. cedit kadar takip etmiş ve bunları gerçek kabul etmiştir. Ona göre 9 ceditten sonrası efsanedir. Budançar, Bzancar, Budunçur, Budun-çur demektir. "Budun" millet kavim, "çur, çor" ise kul, hizmetçi ve Buzançar da milletin hadimi demek oluyor. Milletin hizmetinde olan çor, tegin ve prens demektir. Eski Türk destanlarını Hanname adıyla kaleme alan İnamî de Buzencer'den bahseder. Farsça nüshası yakında bulunan, Türkçe aslını ise Prof. Togan'ın daha 1913 de Buhara'da gördüğü Hanname bir "Zeban-ı Buzencerî"den, yani Türkçeden bahseder. Buzencer devrinde anlaşılıyor ki, Çengiz'in ecdadı daha Türkçe konuşmakta imişler. Alangua devri, Çengiz'in ecdadının henüz Kukenor taraflarında yaşadığı devre aittir. Çin kaynaklarının Alangua'dan bahseden kaydı 539-542 yıllarına aittir. Timur'un mezar kitâbesinde de Alangua'dan, tıpkı Hz. **Meyren** gibi ihtiram ve hürmetle bahsedilir. Bunaları gerçek kabul edebiliriz. Diğerleri Çengiz devrinde uydurulan hadiseler olarak kabul edebiliriz.

Çengiz'in ecdadına dair daha boz hikâyeler de vardır, ki en önemlisi Ergenekon efsanesidir. Bu efsanede Çengiz'in cediti bir kurtan doğar. Kurt onu bir mağaraya kaçıtır ve cediti olan şahsiyet, oradan bir kahraman olarak çıkar. Bu zat, mağarada yetişmiş ve millî kıyafet ve üniformasıyla milletinâ, ortasına çıkıp, onlara rehberlik etmiştir. Bu üniformalı prens hakkındaki hikâyeler islâmiyetten önceki Buda dininin yayıldığı sıralarda Kabil'de de olmuş. Börütegin ecdadı, kaynaklara göre başında şapkası olduğu halde Türklerin huzuruna çıkmış ve milleti onu alkışlamıştı. Bu bakından olsa gerek, Çengiz'in ecdadını metheden halk şairleri onları "elbiseleriyle doğan prensler" olarak tavsif edip övmüşlerdir. Bütün bunlar pek dağınık rivayetlerdir.

Kurt efsanesi Göktürklerde de vardır. Kurt anne çocuğunu alıp, düşmanların sıkıştırdığı batıdaki denizin batı sahilinden doğu sahiline kaçırmıştır. Bu hikâye Kuke-nor'a itlak edilir. Batıdan doğuya geçiş burada mevzubahisdir. Bu hikaye Ergenekon kıssasıyla bağlıdır. Bu da türlüce yazılmıştır ki, birisi British Museum da bulunan İbret ün-Nazirî adında Timurlular devrinde yazılmış bir eserdir. O der ki "Ergenekon'a Nüküz ve Kıyan adında iki prens kaçmıştı" Diğer bir rivayete göre bunlar kadınlmış. Nihayet bunlar hâmile kalıp, çocukları olmuş. Kurdukları devlet ise Amazonlar ülkesi olmuş. Buraya, mağaraya kaçmak, dağlar arasında saklanmak, hicretin 200 senelerinde olmuş imiş. Alangua kıssasının Çin kaynaklarındaki tarihi de 539 yılları idi. Halbuki hicretin 200 yani milâdî 815 yıllarını gösteriyor.

Bütün bu hikâye ve kıssalardan çıkan netice şu ku, Çengiz'in ceddine anne tarafı hakimdir. Kadının rolü büyüktür. Mitekin Çengiz'in evladı arasında da birçok kadın hükümdürlär dâ olmuştur. Bütün bu destan ve kıssalarda Çengiz ve evladına sizin aslınız batıda idi, doğuya gelmeye mecbur oldunuz denilmiştir. Çeşitli destanlar hep bunu anlatmıştır. Çengiz'in ecdadına ait şecereler Moğolca ve Türkçeleri pek mufassaldır ki, tarihî bilgilerle de takip edilebiliyor. Gerçek bilgilerimiz 9. ceddin bu tarafa olandır. Burada Baykal'ın batısında olan kabileler bahis mevzuudur. Şiveyler ise Anur nehri dolaylarına hakimdirler. Gerçi Şiveyler hayli cesurdurlar ve Çengiz sonradan onlardan da istifade etmiştir. Çengiz'in ecdadı Kabul Han'ı Şiveyler öldürmüşlerdi. Bu hikâye hem Çin kaynaklarında hem de Reşideddin'de bulunmaktadır ki, iki taraflı kontrol imkânı vardır. Çengiz'in menşesine ait hikâyelerin en mufassalı Aybek ed-Devaddarî'ninkidir. Diğer-i Destan-ı Nesl-i Çengiz Han adı ile Kıpçak rivayetidir ki, 1820'lerde basılmıştır. Burada Alangua vs. hikâyeler Kıpçak şivesiyle anlatılmıştır.

Bir diğer rivayet Sibiryâ'nın fethinde büyük hizmet gören Rus ailesi Strogonovların letofisinde zikredilmiştir. Burada Neymanlardan bahsedilir. Neymanlar Çengiz'in zuhuru sırasında ona karşı mücadele eden üç uruktan biridir. Neymanlar Çengiz'in üstün gelmesinden sonra Altay'lara geçtiler ki, Taybuğa başlarında idi. Sonradan buralara bu sebeple Taybuğa yurdu denilmiştir. Bunlara dair Tatarca bir rivayet Stro-

gonov ailesinin eline geçti. Gerçi bu hikâyenin tam metni neşredilmedi, ancak V. Zernof'un Kasim Hanları Tarihi, II, 386-88 de bir hûlasası verilmiştir. Burada Naymanların Çengiz'in karşısında ikiye ayrılması hikaye edilir. Bunlardan Küçlük batıya gelip, Maveraünnehr'de Harezmsahlarla ittifak etmişti. Sibiryâ taraflarına giden Taybuga ise Çengiz'in timarı ile buraya sahip olmuştu. Taybuga devrinde Tatarların başında bir bey vardı. Bu aslında ehemmiyetli değildi. Taybuga'nın ecdadı daha mühimdi. Çengiz Taybuga'yı çağırıp, ona Sibiryâ taraflarını verdi. Taybuga da oralara giderek bugünkü Çengi Tura şehrini kurdu. Taybuga'dan sonra yedi neslin şeceresi takip edilmektedir ki, bunlar artık Müslüman olmuşlardır. Yani bir kısım Naymanlar İrtiş havzasına yerleşip bazı şehirler kurdular.

Bu Naymanların haberiştir. Kıpçakların rivayeti Destan-ı Nesli Çengiz Han'dır. Bütün bu rivayetlerde Çengiz ve ecdadı hakkında çok enteresan bilgi veriyorlar. Bunlarda Moğolca hiçbir keline yoktur. Hayat hikayeleri, pek eski rivayetler karışmış olmakla beraber gerçektir. Bu kavimler içinde en kudretlilerinden birisi Kiyatlardır. Bunlardan bilhassa Urenkay'lar, yani Beyaz Kaylar olmuş. Kay'lara çoğul halde Kiyat denmiştir. Bunlar 4 kabile imişler: Yörikin, Yörük 2-2-Yasar, 3-Çenkşiyut, 4-Börçegin Kiyatları. Çenkşi, hükümdar müşaviri anlamında Çince bir kelimedir. Kıpçaklarda da müstemeldir. Harezmsah'ın annesi Türkân Hatun'un babası "Çenkşi" idi. Harezmîlilerde ayrıca "Munlu" yani "Bunlu" Kiyatlar da olmuştur.

30 Aralık 1969

Çengiz'in İlk Mücadeleleri:

Çengiz'in devletinin kuruluşu ve fütühata başlaması asıl 1206 dan sonra oldu. 1175-1206 arasında 31 sene Çengiz'in hayatı rakipleriyle mücadele ve dağınık kabileleri toplamakla geçti. Bu kabileler arasında bilhassa ikisi Kireyit ve Naymanlar zikredilecektir. Kireyitler Hristiyanlıklar. Bunlar Çengiz devleti kurulduğu sıralarda Karakorum-Orhun havzası taraflarında oturuyorlardı. Naymanlar ise Altaylarda idiler. Daha eski zamanlarda Kireyitler Kukenor'da bulunmuşlar Tibetlilerle komşu olmuşlardı. Daha Milâddan önceki yıllarda, şimdiki Afganistan'da hüküm süren Kuşan hükümdarları arasında Geray adında olanlar vardır.

Bu isim tıpkı Kırım Hanlarındaki gibi hükümdara yakın olanlara ıtlak edilmiş. Hükümdarın oğulları Geray kabilesinde terbiye görmüşlerse sonradan kendilerine Geray denmiş. Kireyitleri teşkil eden kabilelerden bazıları Efdalit devletinde de bulunmuştur. Bu şekilde onları takip etmek mümkündür.

Göktürkler ve Uygurlar devrinde Kireyitler güney ve güney batıda, Afganistan, Pamir ve Tibet taraflarında yaşamışlardır. Hristiyanlık bunlara 10. asırda girdi ve mutasıp Hristiyan oldular. Karahanlı devleti Müslüman olarak teşekkül ettiği sırada, doğu Türkistan'da bir Müslüman devletin kurulmaması için bütün güçleriyle çalıştılar. Ancak Karahanlılar galip gelmişlerdir. Çengiz Kireyitlerle yakın, hatta akraba sayılabilir. Zira vaktiyle Kukenor'da beraber idiler. Ancak Kireyitlerin siyasetine yanaşmadı. Hele onların Hristiyanlık propagandası yapmalarına asla yol vermedi. Aksine İslâmlara yanaştı ve Hristiyan Kireyitlere karşı bir vaziyet aldı. Kireyitlerin Hristiyan olan hükümdarlarının isimleri Merkuz-Markuz'dur. Bunun oğulları olarak Kücatu-Buyruk-Toğrul-Erkekara-Karakgtu gibi isimleri de biliyoruz. Merkuz'un kendisi Papa ile münasbetta bulunup İtalya'ya sefirler gönderdi. Türkçe olması gereken bu mektupların bize ancak Latince tercümeleri kalmıştır. Çengiz'in ilk hareketleri sırasında Kireyitlerde Toğrul hükümdardı. Ona Çin hükümdarı Wang lakabını vermişti ki, Türkler buna Ong hattâ Hristiyan olduğu içinde İvan şekline bile saktular. Haçlılar islâm ülkelerine saldırırlarken, bu Hristiyan Kireyitlerden büyük yardım ümid etmişlerdi. Zira Avrupa Hristiyanları batıdan, bu Kireyitler de doğudan sıkıştırarak İslâmiyeti tamamen yok edeceklerdi. Ancak Kireyitler öyle pek kudretli bir kavim değildi. Lûkin oturdukları yerlerin coğrafi ve stratejik önemi büyüktü ki, kuvvetleri asıl bundan geliyordu. Kireyitler herhalde Türktürler. Zira Kireyitlerin rastlanan isimleri Türkçedir. Yukarıda zikredilen hükümdar isimlerinden başka, kadın isimleri de Türkçedir. Kireyit Surkuktenni Beki Kubilay'ın annesidir.

Naymanlar, yukarıda da dediğimiz gibi Altaylarda oturuyorlardı ve Hristiyanlığı kabul etmişlerdi. Burada da bir nokta son derecede ehemmiyetlidir. Çengiz'in zuhuru sırasında Asya'da Hristiyanlık alabildiğine geliyordu. Bu Hristiyanlık propagandasının başlıca teşvikçileri de bu Nayman ve Kireyitlerdi. Bu iki kavim kendi yerlerinde daha bir yarım

asır kalıp, bu yoldaki faaliyetlerine devam etselerdi, Ortaasya kâmil-
len Hristiyan olurdu. Zira Hristiyanlardan, Avrupa'da Papadan büyük öl-
çüde yardım görüyorlardı. Fakat Çengiz'in Hristiyanlara karşı Müslüman-
ları tutması, Ortaasya'da Hristiyanlık ve onun gelişme yollarını tama-
men tıkanıştır. Naymanların milliyetinin Türk olduğu artık tamamen tahe-
kuk etmiştir. Gerçi Nayman kelimesinin aslı Moğolcadır ve sekiz demek-
tir. Ancak Naymanlarda bundan gayri hiçbir Moğolca kelime görülüyor.
Tabakat-ı Nasirî ve Cemal Qarşî Küçlük'ü, Küçlük-ü Sakizî, yazıyorlar
ki burada "sekiz" yâni Nayman'ın Türkçesi verilmiştir. Naymanların ma-
lum hükümdarlarından önemlisi İnanç Bilge Bükü Han'dır. Bunun Buyruk ve
Taybuka adlı iki oğlu vardır. Küçlük, Taybuka'nın oğludur. Naymanların
isimleri de kâmilten Türkçedir. Oturdukların yerlerin coğrafi adları da
Türkçedir.

Çengiz ilk önce etrafında bu iki kabileyi bulmuş ve onlar-
la müttefik olmak istemiştir. Kireyit Tuğrul ile Çengiz'in babası Yesü-
key zaten dosttular. Bilge Kara, Toğrul'a karşı isyân edince Toğrul Ka-
rahitaylara sığınmış, ülkesi de dağılmıştı. Çengiz'in zuhuru ve ilk
mücadeleleri sırasında durumun müsait olduğunu görünce sonra ülkesine
dönüp, yine başa geçti. İlk zamanlar Çengiz'le müttefiktiler. Ancak ara-
larının açılmasını isteyenler de çoktu. Nihayet bozuştular, çatıştılar
ve Ong Han bu harp sırasında ölecektir.

Çengiz'in siyâset sahnesine çıkışında bu Toğrul Hanlarla
birlikte bir olaydan bahsedilir. Bunlar Çin hükümdarının davetine icabet
ederek Moğolistanın Şark tarafındaki Tatarların isyanına karşı hareket
etmişlerdi. Bu isyana karşı Ong Han ve Çengiz birlikte hareket edip bu
isyânı bastırmışlardı. İşte bu sırada Çin hükümdarı bunların hepsine ün-
vanlar vermişti. Bu ünvanlar dikkate değerdir: Toğrul'a Wang, Çengiz'e
Cavut Qurı, Aktatarların reisi Alakuş Tegin'e de Tegin Kuru ünvanlarını
verdi. Bu suretle Ortaasya'nın belli başlı siyasî zünre ve kuvvetlerin-
den birisi oldukları Çin hükümdarı tarafından da tanınmış oldu. Çengiz'
in büyük ve devletler arası ölçüde siyaset sahnesine çıkışı bu olayla
olmuştur. Bunlardan Wang, Çince bir ünvan olup, diğer ikisinden daha üs-
tündü. Çengiz'in aldığı "Cavut Quru ise, Yabguların mayası, özü, esası,
demektir. Yabgu (Cabgu) ta Hunlardan beri, Oğuzlarda da olan bir ünvan-
dı. Çengiz'e Yabguların kaynağı, özü demiş oluyor. Aktatarların beyine

ise Tegit Kuru, yani Teginlerin nayası, özü, kaynağı ünvanını verdi. Zira Alakuş'un babası Teginler neslinden geliyordu. Çin hükümdarı, Türk tarihinden haberdar müşavirlerinin tesiriyle bu ünvanları vermiştir ki, şüphesiz herbirinin büyük ve şümüllü anlamını da biliyorlardı.

Şimdi Çengiz'in Türklerle münasebetini ele alalım. Bu noktada bilhassa vazettiği kanunlar zikredilmeye değerdir. Bunun ismi "yasa"dır, ki Türklerce de maruftur. Bu örfî kanunlar asıl Moğol olan Şiveylerle Türkler arasında çok fark vardır. Halbuki Çengiz eski Göktürklerin ve Uygurların gelenegini takip etmiştir. Çengiz "yasa"yı, devletin temel direği, dayanağı olarak kanunlaştırdı. Yasanın dinî bir tarafı olmamış, o tamamen dünyaya, hayata hasredilmiştir. Bu bakımdan da devrinde dinî kitaplara üstün tutuldu. Çengiz devleti kurulduktan sonra devlet idaresinde ve içtimai hayatta birçok örf ve âdetler resmîleşti, düzenlendi. Törenler, defin, vs. içki meclislerindeki birçok hususlar tayin ve tespit edildi. Bunlar sadece devlet idaresindeki yasa gibi değil, bir içtimai hayat vakıası olarak da gelenek halinde yerleşti. Bu yasa'nın ve geleneklerin hakimiyeti Çengiz'den Temür'ün ölümüne kadar devam etti. Meselâ cemiyette kadınların rolü yasa ve Çengiz aletlerine göre yürütüldü. Hükümdâr öldüğünde cenaze kadınların katılması, şeriatte yasak olduğu halde yerine getirildi. Diğer taraftan kabileler arasındaki evlenme münasebetleri de Çengiz yasasına göre yapıldı. Hatta evlenme işlerinde, bazıları müslüman oldukları halde, İslâm öncesi âdetlere uymaya devam ettiler. Meselâ eski inanışa göre üvey anne ile evlenilirdi ki, sonradan bunu Müslüman olanlar da icra ettiler, veya hanımı sayılmasına müsaade ettiler. Bu gibi âdetler devam etmiştir.

Dil meselesi, iki dilli oluş da aynı durumdadır ki, tabiatıyla Türkçe ve Moğolca mevzu bahisdir. Çengiz ve Oğulları devrinde en çok Moğolca kullanıldı. Anca günlük konuşma dili, pazar dili, cari olan dil Türkçe idi. Edebiyatta da hükümdarın fermanları hem Türkçe hem Moğolca oldu. İlhanlılarda Moğolca bilen az olduğu için sadece meskûkatta kullanıldı. Temur fermanlarına "Öge nenü" yani benim sözüm diye başlardı, ki Moğolca idi. Çengiz ise "Çengiz Han sözün" diye başlardı ve Türkçe idi. Bunlar herşeyi kısa, muciz ve öz olarak yazarlardı. Zira fermanlar ve em

nirler elçilere ezberletilirdi ki, kısa olması, öz olması bu bakımdan esastır. Fermanlarında kendilerini uzun boylu öven ibâreler yoktur. Keza diğer tarafı da övmezlerdi. Meselâ şöyle idi: "Çengiz Han' sözüm: Filan yerdeki toprağı Taybuka'ya verdim" Bu âdet İlhanlılar da ve Altınordu da takip edildi. Sonradan batıdaki ülkelerde Türkçe eari olup çok yayılmıştı, ki moğolcanın hüknü kalmadı. Çin gibi ülkelerde ise Moğolca hakim oldu, arada Türkçe de kullanıldı. Çengiz'in kendisi de Türkçe biliyordu. Kendisini Çengiz'e yakın gösteren bir Hristiyan arap, Ogeday'a, Çengiz Han'ı rüyasında gördüğünü ve kendisine "bütün Müslümanları kesin" diye emir verdiğini iddia eder. Ogeday, sadece Arapça bilen bu araba babasının Moğolca ve Türkçeden başta dil bilmediğini söylemiş ve bu yalancı Arap, hemen öldürülmüştü. Bu hikayeyi Cüzcanî bir Türk'ün başından geçmiş gösterir ki, böyle olunca Çengiz Türkçe bilmez olurdu. Ancak Cuveynî'de ve onun Paris nüshasında bu husus açıkca yazılmıştır. Bunun vesikası İslâm Tetkikleri Enstitüsü dergisinde neşredilmiştir. Çengiz'in diline en çok Temür devrinde ehemmiyet verildi.

Çengiz'e ithaf edilen, daha doğrusu onun söylediğini Uluğ Bey'in kabul ettiği bir Türkçe şiir Tarih-i Ulus-u Erbaa'da nakledilmiştir. Çengiz'in söylediği kabul edilen bu şiir güzeldir:

Uluğ Bey'in Şeceret ül-Etrâk yahut "Dört Ulusun Tarihi" isimli eserinin British Museum nüshasında, s. 163, Çengiz'in maiyetinde bulunan "Uluğ Çırçı" ile Çengiz arasında manzum bir konuşma nakledilmiştir. "Çır" Anadolu Türkçesinde "ır" yahut "yır" en çok münderecatı ciddi olan şiir ve şarkılara denir; bunu söyleyenlere "çirci" demişler. Hatta Moğollarda bu kelimeyi kullanmış. Çengiz'in büyük oğlu Cuci ölünce Hakan'ı fazla telaşa düşürmemek için bu "çirci" alegorik mahiyette manzum maruzatta bulunuyor. Diyor ki:

Tengiz başdın bulgandı
Kim tundurur ey Han'ım,
Tirek tüpten cığıldı
Kim turguzur Ey Han'ım

Buna karşı Çengiz diyor ki:

Tengiz başdın bulgansa
Turdurur oğlum Cuci'dir,
Tirek tüpden cığılssa
Turguzur oğlum Cuci'dir

x

Közlün yaşın cüğürtür
Könlün toldu bulgu mı?
Cırın könlü ürkütür,
Cuci öldü bulgu mı?

Uluğ Cırcı da şöyle diyor:

Süylemekte erkin yok,
Sen söyledin ey Han'ın.
Öz yarlığın özüne çab,
Ey oyladın ey Han'ın

Çengiz de nihayet şunları söyler:

Qulun alingan qulanday
Qulundan ayrıldın
Ayrılışgan ankavday
Er oğlundan ayrıldın

Bunların şindiki Türkçenizde meâli şöyledir:

Deniz başı bulansa, kim dumdudur Ey Han'ın,
Servi ağacı kökünden yıkılssa, kim yerinden kaldırır?

Çengiz buna, oğlu Cuci'yi överek aynı meâlde karşılık veriyor ve diyor ki: Gözünden durmadan yaş akıyor. Gönlün keder ni doldu. Söylediğin şiir, insanın gönlünü korkutuyor. Cuci öldü mü yoksa? Uluğ Cırcı da "Bunu söylemeye kudretim yoktu. Ana sen kendin söyledin ey Han'ın. Kendi yarlık, fermanın yine kendine cevap, iyi düşündün Han'ın. Sonunda da Çengiz şöyle diyor: "Yavrusu elinden alınmış yaban kısrakı gibi kulun yani Cuci'den ayrıldın. Ahmaklığı ile evladından ayrılan bir "ankav" gibi, aldatılarak öz oğlundan ayrıldın"

Burada, bu şiirde göze çarpan cihet, "y" yerine "c" kullanılmasıdır. Meselâ "yırcı" (halk şarkıları söyleyen adam) bu şivede "cırcı" olmuş. Türkçeye Arapça kelimeler de Türkçeye aydunulmuştur. Cevap yerine "Çab" denilmiştir. (Çengiz Kağan son sözü olarak diyor ki: Yabancı atın yavrusu kendisinden zorla alınmış gibi, ben de ondan, yani Çuçı'dan ayrıldım. Er arkadaşından ayrılan sadetdil gibi, er oğlundan ayrıldım. Ve Çengiz oradan ayrılmak istiyor. Çengiz bunu şiirle söylemiş. Çuçı'nın ölünü Çengiz birden büyük bir kedere kapılır, söyliyeni ve etrafındakileri öldürtür diye, yavaş yavaş söylediler ve nihayet Çengiz, "desenize Çuçı öldü " demiş ve onlarda "biz değil, siz söylediniz" diye sevinmişler. Çengiz bu şiiri, bundan sonra söylemiş ve) Uluğ Bey bu şiiri kendi tarihinde nakletmiştir. Uluğ Bey elbette, aradan ancak iki asırdan az bir zaman geçtiği için, ecdadının ne dilde konuştuğunu gayet iyi bilirdi. Bu itibarla yalan olmasa gerek. Ayrıca Çengiz Kağan'ın ölüründen sonra yazılmış olması gereken Göktürk alfabesiyle yazılan iki satırlık bir kayıt vardır. Bunda "Çengiz Kağan, Alp Kağan iniş" yazılıdır. Bunu Abdülkadir İnan, ihtiyatla naklediyor.

Çengizli sülâlesinin dilini açıklayan ikinci bir söz, Kubilay'ın ağzından çıkmıştır. Son tetkikler, Kubilay'ın saray dilininin de Türkçe olduğunu göstermiştir. (B.Ögel, Sino-Türkical 1964 Taipei, s.102) Burada bahis mevzuu edilecek sözler, Kubilay'ın Tibetli rahiplere icat ettirdiği köşeli alfabesi ile zaptedilmiştir. Bu yazı Fatih devrine ait bir Mecmua t'ül-Garaib, adlı albünde bulunmaktadır. Bunu Fatih'e herhalde Baysunkur Mirza, Herat'tan göndermiştir. Burada çeşitli yazılar, Uygur Arap vs. meyanında, dört köşeli Kubilay yazısından da örneği vardır. Bunun fotoğrafını Prf. Togan, vaktiyle Prof.Ranstedt'e göndermişti. Yakınlarda bu yazıyı O.N.Tuna ve İ.E.Bosson JSFOU de, 1962,63 cilt, 1-16 sahıfede neşretmişlerdir. Burada Kubilay Kağanın sözleri mevzubahistir. Burada deniyor ki:

"Kubilay Kaan şunkar bulurta aydınış: Ay menin uruğların. Mentin sonkura ulusnı yığar bulsanız, elining bdyalarını yığınca könüllerini yığgınız; könüllerini yığgıntan sonkana boyları kayda bargay dip yarlıg bulmuş"

Türk an'anesine göre Ruh öldükten sonra kuş olup uçuyordu. Bu itibarla eski metinlerde kuş olarak uçuşu diye geçer. Kuş olurken, yani ölürken Kubilay Kağan aydınış, demiş: "Ey benim milletim, benden sonra eğer milleti bir araya toplamak isterseniz halkın vücutlarını toplamaktansa gönülleri toplamaya çalışınız. Gönülleri topladıktan sonra onların vücutları nereye gidebilecek?"

Bu çok enteresan sözleri Kubilay ölün vaktinde söyleniş ve bunlar kendi icadı olamaz kare alfabe ile kaydedilmiş. Fatih de bunu al-bümüne koymuş ki, Fatih doğu Türklerinin kültür ve yazılarına gerçekten evine ve meraklı idi.

Çengiz ailesinde bu tür yazılar, isimler ve kelimeler hayli çoktur. Burada bahis mevzuu olan Çengiz ve oğullarının iki dilli oluşlarıdır. Onlarca Türkçe ve Moğolca aynı sayılmış ve bunlara müşterek bir isim olarak Türkçe demişlerdir. Türkçe denince de Türkçe ve Moğolca ikisi de anlaşılmış. Böyle iki dilli olmak o zaman için bir tabii hal sayılmış ki, bu bilhassa isim ve lâkaplarda görülüyor. Çocukların bir kısmı Türkçe bir kısmı ise Moğolca isimler almışlar. Bunların bazılarının asılları Türk olduğu halde, Çengiz'in zuhuru zamanında Moğollaşmışlardı. Bunlardan iki kabile zikredilir: Tayciyut ve Mangıt. Bunların çocuklarına verdikleri isimlerin çoğu Moğolcadır, ancak Türkçeleri de vardır. Kongrat aşireti ki, Kongr'lardır, bunların isimlerinin ekseriyeti Türkçedir. Arada Moğolca da vardır. Bunlar reislerine "Sayın Tekin" demişlerdir. Oturdıkları yer de "Ötgü" dır. Burası Çin sedninin geçilecek bir yeri olduğu için böyle dediler, ki Moğolcası Ötçine'dir. Bunlar iki dilli idiler.

Selenga'da Oyrat-Uygur-at ve Bayavut Bayat'lar, sekize, sekiz demişler. Oysa başkaları bunun yerine Moğolca "nayman"ı tercih etmişlerdi. Çengiz'in yanında Kerulen taraflarında yaşayan Celâyir'lerin içindeki aşiretlerden birisinin adı Kınıkavut, yani Kınıklardır. Tülen-güt ise, evvelcede söylediğimiz gibi esirler, hizmetçiler, fidyesi ödeneceklerdir. Tülenek, azad olmaktır, paraları olanlar. Bu aşiretlerin hepsi, Uyrat, Bayavut anda ve kuda yani dostluk ve and içmişler, ahitle bağlanmışlar. akraba ve dündür olmuşlardır.

Uyratların dilleri Moğolca ile Türkçe arasında idi. Meselâ "8" e "sekiz" denişler, nehir manasında ise Moğolca "müren"i kullannışlardır. Onun için Hulagu glmeden önce Horasan ve İran'ı idare eden Uyratlar hemen Türkçe konuşmuşlar. Reisleri de Turagay, Uluş, Kekebay, Kutluğ gibi adlar taşınışlar. Bunlar için Kur'an doğu Türkçesine tercüme olunmuş. İlhanlılar zamanında reisleri İsenbuga idi. Ankara ve Diyarbakır taraflarında oturmuşlardı. Anadolu'da 18.000 han kadardılar. Keyhatu han'ı öldürmek isteyip, muvaffak olanayınca Mısır'a kaçtılar. Fakat halâ İslâmî olmayan gelenekler hakindi. Ramazanda yemek yerler, hayvanın başına vurup öldürürlerdi. Bunların çoğu Musul taraflarında idi. Oralar da şarkıları narıftı. Gözünüzde neşur "Hoyratlar" onlardan kalmadır. Oradan Mısır taraflarına gittiler. İbn Furat'ın dediğine göre, cilt VIII, s.204 "bunlar insanların en güzeli" idiler. Yaşadıkları yerlerin coğrafî isimleri enteresandır: Köknüren, Önnüren, Karasu, Akırnüren gibi. Kireyitlerin reislerine Ubagötürücü Buyruk Han denmiştir. Oba, yani köy, aşiret ve obayı nakleden, götüren "Buyruk", vali manasındadır. Buyruklar, yukarıdan emir alırlardı. Bir diğeri "Elçi Tutkavul", ilk keline nââm manasındadır. Tutkavul tutmaktan, yani hudutları, geçitleri, derbendleri tutan, muhafazadendir. "Tuğluk Kuşçı", bilindiği gibi Kuşçı, hükümdarın av kuşlarını idare eden nühin bir nemuriyettir. Kireyitlerin bu cins isimleri çok enteresandır. Bütün bunların isimleri, şimdiye kadar Moğolca ile izah edilmek isteniyordu. Zira bunların Moğolluğu peşinen kabul ediliyordu. Yine Kireyitlerden olan Kubilay'ın annesi "Kökküktenni Beki" nin ismi de böyledir. Sörkuk, yumuşak, sünen, nâmanasındadır. Ten ise nâlam. Yani vücudu yumuşak, anlamındadır. Burada isminin "Tendi, tenli, tenliğ, tenlik vs. şeklinde değil de "tenni" kaydedilmesi de enteresandır. Bu tip, yazış Kıpçak şivesindedir, ki Çengiz'in bu torununun annesinin adı, halis Kıpçak şivesi ile Türkçedir. Oğuzcada böyle bir isim Prof.Togan duymamıştır. Ancak Kırgız ve Kazaklarda bugün de "tenni" derler. Naymanlara gelince bunların reislerinin ismi "İnanç Bilga Buku Han" dır. Uygur Türklerinden Buku Han pek marufdur. İnanç ise Oğuzlarca da bilinen bir isim ve ünvardır. Bilga ise âlin manasındadır. Bunların göçtükleri yerlerin isimleri olarak şunlar getiriliyor: Anrak, yani bugün de bilinen Ayrik, Alatirin. Tirin, Kıpçak şivesinde derindir. Naymanların dili Kıpçak şivesidir. "Köksığı" göğsü boş, verimli anlamında. "Yedi Toğluk" yeri bayraklı. Merkitlerin

reisinin adı Tokta Bek, bir diğzerinin adı Tudur Bilge Tekindir. Çengiz'in Merkitlerden aldığı gelini Oğulkaymış, yani oğul istemiş, **ancak Oğulkay-**mış, yerine, şimdi bu ismi taşıyan kız doğmuş. Bütün bu isimler, **Türkçe** ile ancak izah edilebilir ki, bu da Çengiz ve devrinin tarihini **anlamaya** büyük ölçüde tesirli olacaktır.

Çengiz'in kendi ismi de Türkçedir ve "Deniz" demektir. "T"lerin "Ç" olduğunu, Börütegin'in Börçegin olduğunu evvelce de söylemiştik. Burada Tengiz de "Çengiz" olmuştur. Çengiz'in babalarının ve oğullarının ismi de ekseriya Moğolca değildir. Ancak Moğolca ekler alınmış, yahut Moğolca telâffuz edilmişlerdir. Bu bakımdan Çengiz'i ve çevresini öğrenen Prof. Vasilief, Çengiz önceleri Moğolca konuşmuyordu, sonradan Moğolca konuştu fikrine varmıştı. Enteresan olanı sülâlesinde de Tengiz adlı hanlar olmuştur. Oğlu Cuci, hem kıpçak şivesince Cuci, hem Oğuz şivesince Yuşi olarak zikredilir. Keza büyükbabası Baysunkur'daki Sunkur da Türkçedir ve bir kuştur. Moğolca değildir. Çengiz'in, bu ünvanı almadan önceki asıl ismi Temüçin de denirci demektir. Bunun için olsa gerek İbn Esir ve başkaları hep Temirci diye yazarlar. Bunlar bidâyette **Türkçe** konuşuyorlardı. Moğolcayı sonradan öğrendiler ki, bir ara ordusunda Moğollar hayli çoğalmışlardı. Çin'deki ilk savaşları sırasında Mengü Moğollarını da ordusuna katmıştı.

Çengiz'in ve babasının yakın olduğu kabileler Baykal'ın batısında ve güneyindedir. Asıl Şiveylar, günümüz Moğollarının atalarıdır, doğuda Amur nehri üzerinde dirler. Çengiz ise Onon ve Kerulen'in yukarı kırsımlarında oturmıştır. Bugünkü Ulanbatur, yani eski Karakorum şehri civarları hep Türklerle meskûn olmuştur. Başlangıçta gerçek olan Çengiz'in eh çok Türklerle meşgul olmuştur. 1194 de, Çinliler, Çürçütlerle tenasından sonra Moğollara, Mengulara dayandı. Onun gençliğinde dil bakımından bir sallantı vardı. Günlük konuşma dili Moğolcaya kaymışsa da teşkilâtı tamamen Türklerin, Türkçe teşkilâtı idi.

Çengiz'in yakın olduğu kabilelerden Urenkaylar hakkında bir parça fazla mâlumat verelim: Urenkayların Börçegin ailesiyle, Kıyat ve Nüküzlerle birlikte yaşayan kışına umumiyetle Urenkit denişler ve bunlar Moğol sayılmış. Kıyat yahut Kayat, "Kay"ın çoğulu olduğu gibi Urenkay da Beyaz Kay demektir. Bu câhetten Reşideddin'in Urenkitleri Kıyat ve Nüküzlerin Ergenekon'da beraber bulunan bir şubesi olarak göstermesi yerindedir. Bunlardan Çengiz nezdindeki en büyük emîrleri "dört köpek" den ikisi Celme ve Sübiday'dirler.

Çin ve Batı seferinde Çengizle beraber bulunan bunların maiyetinin ve oğullarının isimlerinin çoğu Türkçedir. Celne bidâyetle kendisi "Kezikçi" yani nöbetçi emirlerdendi. Sonra "Üge", Moğolca telâffuzu ile "Uhe" denildi. "Üge" Sananfler, Karahanlılar ve Uygurlar devrinde en büyük emir manasındadır. Oğulları İsu Buka Tayşi ve Esin Buka Tarkı sol ve sağ kol emirlerinden ve Çengiz'in "korçu"lardandır. Bu keline, sadece silâhlı okçu anlamında olan Korçudan farklıdır. İsu Buka Kıtayların tâbi-riyle "Tayşi" cesmiye ediliyordu ki, okur-yazar bahşı ve büyük üstad manasında olmuştur.

Urenkitlerin ikinci büyük emiri Sübidey Bahadır'dır. Moğol kaynaklarında Subektay diye yazılır ki "Su" asker, "bek" asker boyı, "tay" erkekmnasındadır. Onun oğulları da Tinur Buka Bavurcu, onun oğlu Bayıt-mış, Kencek ve Kutluğ Hoca olmuş. Yine bunların arasında Bayıncar, Baydar ve Küke İlke isimlerine rastlanıyor. İran'a geldikten sonra bunlar hemen Müslümanlığı kabul etti. Celne Üge'nin torunu Ahmed, onun oğulları Hasan, Akıncı, bir de Ürün Tinur ve Hoca Noyan'ın isimleri görülüyor.

Urenkay'ların Sayan dağlarında kalan kısmına Orman Urenkayları denişler ki, diğer isimleri Tuba-Tuva'dır. Bunların bir kısmı Çin'e gitmiş, Toba devletini kurmuşlar. Bunlar 260-550 hattâ 647 tarihlerine kadar müstakil sülâleler şeklinde Kuzey Çin'i idare etmişler. Bunlar bugün Tuva muhtar Cumhuriyetini kuran Urankayların cedleridir. Bugünkü Urankalar Radlof'un Türk Halk Edebiyatı Nümuneleri'nin 9. cildini teşkil eden edebiyatı yaşatan Türkler olduğu gibi Çengiz zamanında da öyle oldukları vazihen görülüyor. Reşideddin onların sözünden nesil yetiştirmek manasında "oruğlanışı" kelimesini nakletmiştir. Bunlar da Volga Bulgarları ve Başkurtlar gibi ilkbaharda kayınağaçı usaresinden içki yaparlarmış.

Bu Orman Urankayları için "bunlar Moğol değildir" denmiştir. Yani bunlar Ergenekon'da bulunmamışlar. Kuri yani Yakut, Burgut yani Moğol Buren ve Türk Tü'meklerle sınırdas yaşamışlar. Bu Orman Urenkayları Çengiz'in ecdadının azad kulları sayılmış ki, buna "Ütelü Boğul" denilmiştir. Yani ödenmiş, parası verilmiş, nasıl ki, parası verilmeyen kullar için Tülangi demişler. Çengiz zamanında Orman Urenkaylarının en büyük emiri Otacı olmuş. Çengiz'in sol kol emirlerindennmiş. Çengiz öldükten sonra Uğruk Yusun denilen mezarlığını bu Otacı ve oğulları muhafaza etmişler. Toluy, Mengü ve Kubilay Kaanlar da oraya defnedilmiş, Otacı'nın evladın-

dan Urenkitay isminde birisi Mengü Kaan'ın en büyük ordu kumandanı olmuş ve Kubilay tarafından Çin'in Karaçın vilâyetini fethetmek için gönderilmiş. Yani Sübektay ne ise, Urenkitay da onun gibi olmuş. Sübektay'ın bir yeğeni Aju'da Menküyas denen Güney Çin mîhtikalarını fethetmiş. Bir de Cavur-ga İlagan diye beyleri Çengiz'in kardeşi Cuci Kasa'nın büyük emirlerinden idi. İlagan" ağlanmış demektir. Bugünkü Urenkayların dilinde de "ağlamak" aynı kelimelerle ifade edilir.

Çengiz'in kendi zamanında, Börçegin ailesinden olan akrabaları Cuci, Baltı, Secebeki, Surhatlu Yürük; Bu şekilde diğer aşiretleri kendi aralarında alıp, hepsinin herbirinin ayrı hissesi olmuştur. Kaydu'nun çocukları tamamen eski Türk an'anelerine göre yaşayan bir aile idi. Bunun bir misali şöyledir: Timuçın küçükken babasız kaldıktan sonra Kongrat aşiretinden olan annesi Ülün Eke çok akıllı bir kadındı. Fakat Yesükey'e tâbi olan kabileler bu kadına tâbi olmak istemediler; kendi işlerini kendileri görmek istediler. Bunların en büyükleri Selenga'da yaşayan Tayciyutlardı. Bunlar Çengiz'i bıraktıktan sonra bazıları bunlarla gitti. Kimisi de Ülün Eke'nin yanına geldi. Lâkin bu ailenin zayıf olduğunu görünce Tayciyut ve Merkütler onları yağma ettiler. Hatta kadınları, bu arada Ülün Eke'yi bile esir edip gittiler. Bu sırada da Çengiz 23 yaşlarında idi. 1135 de, 30 yaşlarında iken Çengiz, büyük bir zafer kazandı ve bu zaferden sonra şenlikler "toy" yaptırdı. Bu hadise hem Gizli Tarih'te hem de Reşideddin'e zikredilmiş ve Çengiz'in müdafaası ve karşı hücumu şairane bir şekilde tasvir edilmiştir. Bundan Çengiz'in ve maiyetinin çok muntazam bir ordu halinde bulunduklarını anlıyoruz.

Çengiz bu savaşta "Küren" usulünü tatbik etmişti, ki bu eski bir Türk şeklidir. Bu şekilde bir aile, merkezde toplanıyor, etrafına arabalardan bir barikat kurarak düşmanı defediyordu. Ailenin bütün malı, hayvanları, eşyası da hep küren'in içinde olur; böylece düşmanı karşılardı. 1185 de, Tayciyutların Çengiz ailesini ortadan kaldırmak için giriştikleri bu hareket sırasında Çengiz, kendi akrabaları ve kabileleri 13 kürene taksim etti. Çengiz gerçi sonradan ordularını 10,50, 100, 10.000, kişilik birlikler halinde düzenleyecektir. Fakat daha bu safhada küren teşkilâtını tatbik etti. Bunlardan ilki annesi Ülün Eke'nin kürenidir. Ülün Eke kendi yakınları, çoluk çocukları, koyun ve hayvanları ile kürenin içinde bulundu. 2'cisi kendi Temüçin kürenidir, Börte küreni de deniyor.

3.sü Kavan ve Kavarlas ki, Çengiz ailesine en yakın iki kabilenin küreni.

4.sü Kıyat-Budak küreni ki, Kıyatların Budak kolunun küreni idi.

6-5.si Kürenler Yürkü, yani Yürük Kıyat küreni, Börçegin Kıyatlarının bu kısmının başı. Seçe Bêki idi. Seçe önce han, hükümdar olan Yak'ın torunuydu. Kabul Han'ın diğer varisleri, birisi Çuci ki, diğeri de bu torunun oğlu Seçebiki idi. Seçe Biki'ye YürküKıyatları, birde Celâyirliler tâbi oldu.

7.si Küren, Kıyatların Otçı adlı birisinin kolu; Kıyat Otçı küreni.

8.si Küren, Cenksi Kıyat ve Bayavutların küreni. Cengşi, kâtip, divanı idare edendir. Bayavutlar da Bayatlardır.

9.su Küren Duğlat, Nüküz ve Sakayitlerin kürenidir, Duğlat, Duğla'dan geliyor ki Nüküz, Örgür yani mağaradır: Sakayit de Sakalardır.

10.su Kutula'nın oğlu Cuci'nin küreni.

11.si Kutula'nın diğer oğlu Altan'ın küreni.

12.si Kingeyik ve Sükan ki, Kaşgar taraflarında yaşayan aşirettir ve Çengiz'e tâbi idiler.

13.si Nüküzlerin başka bir kolunu idare eden Börçegin prenslerinin küreni.

Çengiz bu şekilde kendilerini 13 kürene taksim etti ve düşmanı böylece bekledi. Saldıran binlerce Tayciyut ve Merkiti mağlup edip, kürendekilere zarar gelmedi. Bu savaş Alavut ve Turavut adlı yerlerde oldu. Hayli sert ve kanlı olan bu mücadelede Tayciyütlardan 6.000 kadar adan ölmüş. Bu çatışmayı Çengiz'in kazanması üzerine birçokları Çengiz'e itaat ettiler. Merkitler Khadudla Çengiz'e itaat ettiler. Onlar itaat ettikten sonra Çengiz, Tayciyütlardan esir aldıklarına acımadan öldürdü. Bunu gören Tayciyutlar bu adamın şakası yok diye, hemen itaat ettiler. Çengiz'in yanındaki kuvvetler çok muntazam bir disipline tâbi idi. Kadınlara hiçbir tecavüz olmamış, onlar kendi düşman kürenlerinde kalmışlardı. Daha sonra Curyat adında cesaret ve kahramanlığı ile temayüz eden kabile itaat etti. Bu sırada Çisuutlardan Cebe Moyan adında genç bir kahraman da itaat etti. Bilindiği gibi Cebe Noyan, Çengiz'in dört köpeğinden birisidir. Burada "köpek" tabiri ile "onun adına saldırı" anlamı kastedilmektedir. Çengiz bu köpeklerinden birisine meselâ 100.00 kişilik bir ordu veriyor ve "üç sene de Rusları dize getireceksin" diye emir ediyordu. Her birisi ger-

çekten muktedir olan bu kumandanlar, aldıkları emri daha kısa zamanda yerine getirip dönüyorlardı. Cöbe Noyan'ın itaatı, daha bir çok inat edenleri de yumuşatmıştı. Bunlardan birisi, 120 sene yaşıyan Barınların reisi Alak idi. Çengiz öldükten sonra onun doğduğu sırada yapılan merâsimi nakletmiştir. Bunu anlaşıyor ki, Çengiz alâde bir kabilenin ferdi olarak doğmuş, doğumu kabileler arasında büyük bir hadise olarak kutlanmıştır. Alak da bu merâsimlerde bulunmuş idi. Bu şekilde Tayciyutların ancak dağınık şekilde türlü şubeleri kaldı.

Çengiz Tayciyutlara karşı kazandığı bu zaferini Onon nehri üzerinde şenlikler yapıp tes'id etti. Bu "şenlikler, yani Toy hadisesiz geçmedi. Bunlardan birisi içki meclisinde oldu. Bâlindeği gibi kırmızın ilk olarak kime sunulacağı, kimin kimden sonra kadehi tutacağı kaidelere bağlı idi. Diğer hadise Çengiz'in biraderi ve yasavul yani Polis müdürü olan Bilgutay ile Börü arasında oldu. Belgutay bütün toyu idare etmişti. Bu iki hadise toyu önce çok karıştırdı. Ancak sonra Çengiz için büyük bir zafer oldu. Hadise şöyledir: Kutula Han neslinden Secebike Yürük Kıyatlarıyla bulunuyordu. Ülün-Eke'nin bawarcusu, yani yemek işleriyle görevli adamı (ki, sonradan bu neredeyse bütün Asya kıtasının iktisadî hayatını idare edecektir) Şer-ça adında idi. Bu ziyafette "başlanmış"ın yani kadehâ ilk kime sunulacağını, içki-kırmız içmeye başlama işini kimin yapacağına bu Bawarcu yanlışlık yaptı. Aslında en yaşlı, en muteber kadın olan Secebike'nin 1. kadınına takdim edecekken, onun yerine bir küçüğü olan Eney'e takdim etti. Eney kadın kadehi aldı, ancak bu bir hakka tecâvüz idi. Arada kavgâ oldu ve kadın, Ülün Eke'nin adamı Şa-cu'yu tokatladı. Bu mühin zat da, mukabele etmedi; ancak oturup ağladı. "Beni milletin huzurunda berhad ettin. Yesükey olsaydı, bunu inkân vermezdi" Bundan anlaşıyorki, Yesükey, böyle meclislerde câri olan an'anelerde bazı küçük değişiklikler yapmış ve bu, onun nüfuzu sayesinde olup gidiyormuş, O, "kadehin ilk Eney'e verilmesini Yesükey tasvip ederdi" diyor. Fakat bu hadisede Çengiz ve annesi gerçekten tarafsız davrandılar; bir tarafı tutmadılar. Çengiz'i büyüten hadiselerden birisi budur. Bunlar memleket işleridir halk görsün ve bir rehber ihtiyacı olduğunu anlasın diye düşündü.

Bu toy da yasavul işlerine Belgütay bakıyordu. Belgü (Bilge) tay'a bu vazifeyi vermek bile bir merâsinle "yasamış" ile olmuştu. Tayciyutların Börü adında bir subayının bir adamı Ateğeri çalmış. Yasavul Belgütay, bunu getirip dövüyor. Fakat Börü gelerek "ben ona ceza vermem" diyerek hırızlık yapanın tarafını tutuyor. Belgütüyle dövüşüyorlar. Bu dövüş, çalılarla oluyor, zira kılıçla dövüşün de kaideleri vardı. Bu kavgada da kılıç kullanılmadı, ancak Börü, Belgütay'ın kolundan biraz yaralandı. Burada Börü nizamı aykırı hareket etmişti. Ancak Belgütü Çengiz'e gelip "gerçi ben yaralandım ama, bu iş artık kapansın, millet birbirine girmesin" diyor. Hadiseler de Çengiz ve annesinin tarafsızlığı ile hallediliyor; Toy'un vekilleri Kurucuk Hatun ile Kuvaçın Hatun onları barıştırıyorlar. Burada kadınların rollerinin büyük olduğu dikkati çekiyor. Çengiz'in şeceresinde bir "Alangua" yani Anazon gibi bir kadının bulunduğu da unutulmasın.

Bu hadiselerde Çengiz tamamen olayların dışında kaldı, onlara müdahale etmedi. Burada millete ders veriyor ve onların bir baş, bir reis aramalarına ses etmiyordu. İşte herkes reis aradığı sırada Çengiz'e tevecüh ettiler; "Bizi sen idare et" dediler. Çengiz'i Çengiz yapan hadiselerden birisi ve başlıcası işte bu "toy" dur. Bu toy'da Çengiz ve annesi idarecâliklerinin, siyâsi kabiliyetlerini mükemmelen göstermişlerdir. Enteresan olan, cihet burada geçen istilâhları ve tabirlerin hep Türkçe olmasıdır.

13.1.1970

Çengiz'in Merkitlerle ve Camuka ile Mücadelesi:

Çengiz'in hayatı bir roman, bir destan mahiyetindedir. Hayatının bütün tafsilatını burada zikredemeyiz. Burada ancak ondan bazı kıssalar, enteresan yerleri veriyoruz. Çengiz devrinin özelliklerinden birisi, devletler veya önemli şahsiyetler arasındaki haberleşmeler de nadiren mektup kullanılmasıdır. Mektup yazmışlar, lâkin bu pek az olmuş. Asıl haberleri ağızdan ve elçilere ezberleterek göndermişlerdir. Ezberlemeye de şiir, yani nazım daha kolay olduğundan bu haberler şiirle ifade edilmiştir. Çengiz'in tarihinde mektuplar şiir ve ezberdir. Bunların bazıları zamanımıza kadar gelmiştir. Anlaşıyor ki, hem Türkçe hem Moğolcaları da kalmıştır.

Çengiz'in asıl dramatik tarafı onun dört büyük düşmanı ile mücadelesini tavsif eden hikâyelerde anlatılmıştır. Bu düşmanlarından birincisi, önceleri çok yakın arkadaşı iken, sonradan düşmanı olan ~~arkadaşı~~ Camuka. Diğer babasının çok yakın arkadaşı, kendisinin de önceleri hi-maye'ye yardımını gördüğü Kireyit Tuğrul, yani Ong Han. Üçüncüsü Naiman Reisi olan Buyruk Han ve daha henüz o zamanlar genç olan Küçlük. Nihayet sonuncusu Merkit aşiretinin reisi olan Tokta Bek. İşte Çengiz bu dört kişi ile mücadele etmek zorunda kalmıştır.

Merkitlerin Beyi aslen Kıpçaktı ve Kuke Nor taraflarından Baykal taraflarına gelmişlerdi. Aralarında bazı Oğuz kabileleri de bulunmuştur. Bunlarla Çengiz'in ailesi arasında çok yakın ailevî münasebetler olmuştur. Hem dost, hem düşman idiler. Aslında göçtükleri yerler, yurtları da çok yakın olmuştur. Çengiz'in annesi Ülün Eke aslında bir Merkit Beyine, Tokta Bek'e verilmişti. Gelini göçürmek için gönderilen kâfileyi Yesükey basmış, gelini kendisi almıştır. Bu hadise Merkitlerle Çengiz'in maiyetini teşkil eden Kıyat ve Celâyirliiler arasındaki düşmanlığın büyümesine sebep oldu. Bu cihetten Merkitler Çengiz'in ilerleyip gelişmesini çelmelemek istiyorlardı. Hatta bir defasında esir bile, almışlardı. Çengiz le Merkitlerin arasındaki düşmanlık, aileler arasındaki adavetten doğmuş gibiydi. Aslında onlar Çengiz ailesine çok yakın idiler. Yukarıda da dediğimiz gibi göçtükleri yerler birbirlerine pek yakın idi. Onlar da Çengiz ailesi gibi "y" yerine "c" ve "j" kullanmışlardı. Herhalde birbirlerine pek yakın idiler. Ailevî düşmanlığı sonradan Merkitler devan ettirdiler. Çengiz'in başarı kazanmaması, Ortaasya'da hakin olmaması için bütün güçleriyle karşı koydular. Hatta bir ara Çengiz'in hanını Börte'yi esir aldılar. Ancak ona kötü muamele etmediler. Sonradan da Çengiz geri almıştır. Böyle harp ve esirler mevzuunda aralarında kaideler vardı ve buna riayet etmişlerdi.

Merkiz Beyi, Çengiz'in kuvvetlenmesi karşısında bu sahada barınmadı. Bir kısım halk, Baykal taraflarında kalıp Çengiz'in hakiniyetni kabul edip, ona itaat etti. Beyleri ise itaat etmeyip Altay'lara göçtüler, oradaki Naimanların arasına geçtiler. Fakat çok belâlı ve enerjik olan Naimanların arasında da barınmadılar. Daha batıya, Kıpçak ülkesine bugünkü Kazakistanın orta kısımlarına, Balkaş gölü kuzeyine gittiler.

Bu taraflarda ise Harezmişler vardı. Çengiz'in askerleri Naimanları takip edip mücadele ettiler. 1216'da Çengiz'in **hakan** olmasından on yıl kadar sonra, Doğu Uralarda Merkitleri yakalandı ve Çengiz böylece Merkit belâsından kurtuldu.

Merkitler bu sahada önemli bir yer işgal etmişlerdir. Merkitler **orman** ve **dağ** halkıdır; kayak ve kızak kullanırlardı. Dağ halkı olduklarından, Çengiz'in dağlık yerlerde hakim olmasına engel oldular. Çengiz de onları ya kendisine mülk etmek, yahut tamamen yok etmek fikriyle hareket etti ve öyle yaptı. Bu Merkitler Çengiz zamanında Sarkî Türkistan Uygur ülkesinde, dağlar arasında yaşıyorlar ve kendilerine Merkit deniyordu. Bunlarda **Beketin** diye bir aşiret de olmuştur, ki **Bektegin** olsa gerek. Bunlardan bir kısmı halen dağbaskurtlar arasında vardır. Bunlar dağlık yerlerde, **bilhassa** dağların balıkçılığa müsâid göllerinin kıyılarından oturuyorlardı. Bu pek eskilerden beri böyle devam edip gelmiş. Hayatları Baykal taraflarında iken de orman, dağ içlerinde olmuş, Urallarda Başkırtlar arasında da böyle yaşamışlardır. Bunlar böyle kabul edilmiş ki, her tarafta dağlar, bu dağlar arasındaki göller ve göllerin balıkları, bunların sayılmıştır. Bu tabii ki, yazılı vesikalarla onlara verilmiş değildir. Fakat asırlardır böyle gelmiş bu herkes tarafından kabul edilmiştir. Meselâ İbn Fadlan'da, Oğuzların içinde "Yasa"nın bazı izlerine rastlıyoruz. Bu izler, Skitlerde de görülmektedir. Arada uzun zaman geçmesine (H.Ö. VI. asırdan, M.S.10. asra kadar) rağmen yasanın böyle kaldığı şüphesizdir. Bu da yazılı olarak değil, ancak halk arasında bir kanaat, bir fikir olarak şuurlara işlemiştir. Halkın hafızasında yer etmiştir. Merkitlerin de Türk ülkelerinde ormanlık, dağlık yerlerin sahibi sayılması halkın şuuruna yerleşmiş, herkes bunu kabul etmiştir. Neherler, ormanlar, göllerdeki balıklar onların sayılmış, kimse buna karşı gelmemiştir. Şu halde, Çengiz'in Merkitlerle ihtilafı ailevî olmuştur. Önceleri birlikte yaşamışlardı. Merkitlerin tarihine ait Prof. Togan'a bir eser, 40 yıl önce yazılmıştı.

Çengiz'in ikinci büyük düşmanı caruka idi ki, lakabı da **Se -** çen yani fasih, demektir. Gerçekten de Caruka çok fasih ve adı ustası idi. Söz söylemekte, çok mahir olup, eski destanları ve gelenekleri pek iyi biliyordu. Ancak sözü önemli sayıp, gerçeğe pek hakkını vermezler. Bu gibilerin

siyasî davalarda rehberliklerine, liderliklerine pek kulak asılmamıştır. Meselâ 19. yy. da Rusya ile Çin arasındaki Kazakların hükümdarı bir Popı Seçen olmuş. Bu da söz ustası, üstelik çok adildi. Güzel konuşur, başka işe bakmazmış. Onun için Kazaklar arasında "Popı Seçen bir toklunun mahkenesini altı sene sürdürdü" diye darbi mesel varmış. Seçenler hakkında halkın kanaati umumiyetle böyledir. Camuka da gerçi enerjikti, ancak söz ustası olduğundan edebiyata düşkünlü, edîblere, söze ehemmiyet veriyordu.

Camuka da Alangua, Buzancar neslindenî. Çengiz'in ecdadının Kıyatlara hakim olması gibi, o da Cacrat'ların üzerinde hüküm sürmüştür. O zamanlar şöyle akideler olmuş. Bir hükümdar ailesi bir yerde hükümdarlık etse, kendisi o kavmin sayılmıştır. Camuka da Cacratlardan doğmuş kabul ediliyordu. Halbuki cacratlar pek eski bir aşiret olup, Cani üt-Tevarih'de 70.000 hanelik bir cania idiler. Bu kadar kalabalık kütle, kendisini ancak 5-6 nesil önceki bir hükümdarın evlâdı gösteriyordu ki, bu yukarıda zikredilen akideden doğmuştur. Kabileler kendilerini hükümdarlarının ait olduğu aileden neş'et ettiğine inanırlardı. Camuka da Börçegin sülâlesinden, ancak bu sülâlenin Cacratlara hakim kolundandı. Camuka'nın bir diğer özelliği de vardır. Camuka halka yakın olup, onların içinde büyümiş bir prensti. Sadece Cacratları değil, birçok kabileleri de etrafına toplamıştır. Çengiz ise Aristokrat idi, kendi ailesi gibi, pek yüksek ailelerle tenas etmiş, onların muhitinde kabul etmiştir. Bu tenayül bidayette kendisini göstermedi. Camuka ve Çengiz, birlikte hareket ediyor, birlikte göçüyorlar, birlikte toy yapıyorlar, pek yakın arkadaşlık ediyorlardı. Bir buçuk sene, birbirlerine pek yakın olmuşlar, hatta aynı yorgan altında yatmışlardır. Böylesine yakın dost idiler. Bir hadise, bu dostluklarını yıkılmasının başlangıcı oldu. Bu şu şekilde olmuştur: Bir yaz mevsiminde göç ettikleri sırada ikisi atla yangana gidiyorlardı. Göç edenlerin bir kısmı, yukarılarda tepelerin üzerinden, bir kısmı ise aşağılarda vadinin içinden geliyorlardı. Tepelerden gidenler atçılar, yalkıcılar, vadilerden gelenler ise sürüler, koyun sürüleri idi. Yani yukarıdan gidenler at sürülerinin sahibi, zenginler, aşraf; aşağıdan koyun sürüleriyle gelenler is çobanlar ve onlar daha fakir idiler. Camuka bunu anlattığı zaman, Çengiz dinleyip geçmişti. Fakat akşam ayrıca toplanıldığı zaman, sonradan

Çin'in fethedecek olan Mukali, bunda bir mâna var diyor. Hanımı Börte de aynı şeyi söylüyordu. Ve Çengiz'e izah ediyorlar ki, Camuka "sen aristokrat ve zengin, ben ise fıkranın dostuyum" demek istenmiştir. Çengiz meseleyi anlamıştı ki, gerçekten de Camuka etrafına baldırıçıplak taifeyi ~~tanıyordu~~. Çengiz, bunun üzerine "yarından tezi yok, karargâhları ayıralsın" diyor ve bunu tatbik ediyor. Bu hadise ve Camuka'nın bu sözleri sonradan Avrupalı ve Sovyet âlimlerinin büyük mânalar çıkarmasına vesile olmuştur. Böylece Çengiz kapitalistlerin, Camuka ise proleterlerin temsilcisi idi. Durum bu kadar kesin olmanakla beraber unumiyetle Camuka halka yakındı, söz ustası olduğu için onlarla haşır neşir olmuştu. Çengiz ise üstün kabiliyet ve dirâyetli kimselerle yaşamıştı ve böyle yaşıyacaktı.

15 Ocak 1970

Çengiz'in "Han" Olması

Çengiz'in ve naiyetinin, Moğolistan'da, eski Gökürklerin yaşadığı sahada bir step-bozkır devleti kurnası meselesinin son safhasına geliyoruz. Bu 1201 de oluyor. Bu sırada Camuka 11 kadar kabileyi birleştirip kendisini G u r h a n ilân etti. Gurhan lâkabı enteresandır. Doğuda Gurhan, Orhan gibi ünvanlar olmuştur. Osmanlı devletini kuran Kayıların Uzakdoğu'dan geldiklerine hiç şüphe bırakmayan delillerden birisi "Orhan Bey" in ismidir. "Orhan" ismi ancak Çin hudutlarında, Mançurya taraflarında, keza Kuke Nor taraflarında yaşayan kavimler arasında görülmüyordu. Gurhanlardan birisi Kireyitlerdendi, ki bunlar o vakit Kuke Nor yani Tâbetle Çin arasında yaşıyorlardı. Onlar arasında Gurhan, Yakap ve isim olarak yaşadıkları Karahıtay(Kidanlar) 1125 senelerinde Çin'de hakim millet sıfatını kaybedince Türkistan'a çekilmek mecburiyetinde kaldıkları zaman hükümdarları Gurhan ismini almıştı. Gurhan herhalde kabilelerin başında bulunan Han, Yabgu, Sağın ve Tegin gibi ünvanlardan daha yüksek bir rütbeyi temsil etmektedir. İşte şimdi de Çengiz'in rakibi Camuka kendisine bu ünvanı almıştır. Çengiz, "Han", Camuka ise "Gurhan" lakabını aldı.

Gurhan'ın mâna ve naiyeti şimdiye kadar pek iyi izah edilmemiştir. Buna dair bir hikaye Oğuz Destanında vardır. Oğuz'un babası Karahan, amcaları olarak da Orhan, Gürhan ve -İyi okunmayan- Gözhan vardır.

Oğuz babasını öldürüp hükümdarlığı eline aldıktan sonra ancalarıyla savaşmak mecburiyetinde kaldı. Zira onlar Oğuz'u Han olarak kabul etmişler. Bu savaşlar hayli uzun sürdü, neticede Oğuz galip geldi ve bunları doğuya doğru kovaladı. Peşlerini hiç bırakmadı ve nihayet Orhon-Amur nehri sahasına geldiğinde artık onları bırakmış ve "Siz burada kalın, artık sizinle işim yok" demiştir. Oralar çorak, arazisinin otlakları az, ahali az ve fakirdi. Anlaşıyor ki meralar Batı Türkistan kadar zengin değildi. Oğuz onları burada siz "Mung (Mun) ol" diyerek yani hep gamı, endişeli, mağmun olun burada aç perişan kalın diyerek bırakmıştır.

Bu rivayet herhalde Çengiz, Ong Han ve Camuka'nın hep bildiği şeylerdi. Zira onlarda hakin olan devlet fikri, Oğuz destanına uygun bir şekilde gelişmiş. Bu destana bakılırsa onlara bu "Moğol" lâfzını Oğuz vermiş. Herhalde Gurhan, Orhan'dan daha yüksek sayılmış ki, Karahıtaylar da bu lâkabi aldılar. Mes'udi Uygurların hükümdarının lâkabi de Orhan idi, diyor. Belki doğrudur. Herhalde Or, Uğur, Yuğur, Uğur, Uygur, İyur, Gur isimlerdir. Orhan da bu itibarla Uygur hükümdarı demek olabilir. Lâkin Oğuz Han kendisine "Ben Uygur Hanıyım" diyordu ve lâkabi de "Uygur Hakan" idi. Bu destanın Farsça ve Uygurcasında vardır. Bu bakımdan Uygur'dan sonra ikinci derecede Orhan olmuş olabilir.

Bu şekilde 1201'de bir yandan Çengiz kendisini "Han" ilân ederken, bir yandan da Camuka "Gurhan"lığını ilân etti. Henüz "Hakan"lığı boştur. O da 1206'da Çengiz tarafından dolandırılacaktı. Gerçek olan Çengiz ve naiyeti, Ong Han vs. eski an'aneleri çok iyi bildikleri ve ona bağlı olduklarıdır. Ong Han'ın Hristiyan olan caddi. 1145'ler Papa'ya bilvasıta yazdığı mektubunda caddinin üç kişi olup, üç hükümdarın Önasya'ya sefer yapıp Henedan'ı aldıklarını, Dicle'yi geçtiklerini anlatıyor. Herhalde M.E.VIII. asırda, 620-625 lerde Tunga Alp'in batıya karşı büyük seferinin hatıralarından mülhem olsa gerek. Oğuz zamanında onlar bir daha batıya gelmiş olabilirler, ki bu daha az bir ihtimaldir. Herhalde Tuğrul-un babası kendilerinin batıdan gelip, şarkta Orhan, Gurhan ve Gözhan'ın ahfadı olarak tanınmış. Bu hadise ne vakit olmuş, kendileri bunu mektupların da milâd sularında cereyan etmiş bir olay olarak gösteriyorlar. Yani bunlar kendilerini, Oğuz gibi Batıda Kazakistan'ın merkezî kısımlarında yaşamış olan bir büyük hükümdarın evladı sayıyorki, Oğuz batıda kalmış, diğerleri doğuya gidip Moğol olmuşlardır.

Çengiz'in Han olması da, akrabalarının rızası ile oldu. Zira Çengiz'in ceddinin doğrudan doğruya torunu olan Altan ile birlikte daha üç kişi daha "Han" olmaya layıktılar. Bunlar, toplanan kurultayda, kendi "Han"lık haklarından feragat ederek, "Han" olması için Çengiz'in layık olduğunu belirterek ısrar ettiler. Çengiz'in "sizler varken bana Han olmak düşmez" demesine rağmen, halk Çengiz'i ittifakla "Han" ilân ettiler. Bunu Tuğrul, yani Kireyit Ong Han demüsaıt karşıladı ve dedi ki, "Evet, Moğolların kendi başlarına bir Hanları olması gerek. Bu haklarıdır" Ortada bir "hakan" olmadığı için Ong Han, hakanlık pozisyonunda bulunuyordu. Kendisini Kireyitlerin, Çengiz'i ~~de~~ Moğolların hanı kabul etmişti. Fakat Camuka'nın bir mahallî hanlıkla iktifa etmeyip "daha büyük mânalı "Gurhan" lûkabını almasını hoş karşılanmadı ve ona karşı vaziyet aldı. Hatta aralarında savaşlar dahi oldu. Bu savaşta Camuka nehri başlarında idi.

Çengiz bu sıralarda Tayciyutlarla uğraşıyordu. Onlar Çengiz'in hanlığını kabul etmemişlerdi. Tayciyutlarla savaşta Çengiz omuzundan yaralandı ve en yakın arkadaşlarından Urenkay aşiretinden Celme, kanı emerek Çengiz'in hayatını kurtardı. Bir ara Çengiz'i bırakıp, Tayciyutların arasına gizlice girdi, oradan ayran getirip Çengiz'e içirdi, bu şekilde Çengiz biraz iyileşti. Bu vakitlerde Çengiz'in enerjik hareketleri halkın hoşuna gitmişti. Bilhassa Bisuut kabilesi Çengiz'e iltihak etti. Bu arada Çinlilerle anlaşılan Tatarlara karşı savaş oldu. Ancalarından Altan ve Kücar, bu savaşa pek taraftar değillerdi. Ancak savaşın sonunda, ganineti de en çok bunlar aldılar. Çengiz ses etmedi ve kendisi, devrin güzellikleriyle ünlü iki kızı İsü ve İsügen'i hanını olarak aldı. Çengiz bu ganîmet, neselesini fazla büyütmedi. Ancak ancaları Altan ve Kücar, Çengiz'in böylece nüfuzunun artmasını kışkırtıyorlar, hatta onun Han olması için kurultayda çalışdıklarına teessüf ediyorlardı.

Bu sırada Naymanlarla da savaşlar oluyordu. Bidayette bu savaşları kazandılar. Lâkin bir ara Ong Han, Çengiz'i yalnız bıraktı, yani ihanet ederek çekildi. Çengiz buna çok üzüldü, o da düşmanın takibini bırakıp, ordusuna çekildi. Bundan istifade eden Naymanlar Ong Han'a saldırdılar. Ong Han bu savaşlarda yaralandı, askerleri dağıldı ve Çengiz'e başvurdu: "Beni kurtar, dört külüğünü (kahramanını) gönder." Çengiz'in yukarıda bahsedilen dört köpeğinden ayrı dört külüğü, kahramanı vardır: Bunlardan ilki Bovurcu, Arlatlardanır. 2. Celâyir Mukali, 3. Uysunlardan Buravul, 4. Sulğuzlardan Cilavun. İşte Çengiz bu dört külüğüne emretmiş, onlar da

gidip Tuğrul'u kurtarmışlar, Naymanları dağıtmışlardır. Böylece kendisine ihanet eden eski dostlarına yardım, Çengiz'in en büyük vasıflarından birisidir. Fakat Ong Han'ın karakteri bozuktur. Yeniden ihanette geçikmedi. Çengiz, aslında babasının dostu olan Ong Han'la daha yakın münasebetler kurmak istiyordu. Bunun için Çavurbeki isimli kızına talip oldu, kızı Kujin'i de Ong Han'ın oğlu Sangün'e vermek istedi. Ancak Ong Han, Çengiz'e kızını vermek istemedi; Diğer taraftan yakın akrabalarından olup, Çengiz'e karşı kargın bulunn Altan ve diğerlerini teşvik ve tahrik ediyordu. Bunu Çengiz'in yakın dostları haber verdiler. Bu sırada Camuka da Ong Han'ın yanındadır ve Altan-Camuka nihayet Ong Han Çengiz'e karşı birleşmişler ve müşterek hareket ediyorlardı. Çengiz de savaşın kaçınılmaz olduğunu, meselenin artık silahla halledileceğini anlamıştı. Aralarında savaş oldu. Önceleri Çengiz'in aleyhinde giden savaş, Urugut'lardan Cuciday ve Mangitlerden Koyulday'ın düşmanın ardına geçip, ordan saldırımları üzerine Ong Han ve müttefikleri çekilmişlerdi. Bu savaşın akşamı, Çengiz karargâhına çekildiği sırada, dört külüğünden ikisi ve oğlu Ögeday yoktular. Çengiz bunun üzerine birbirlerini pek seven oğlu ve iki külüğünün birlikte öldüklerine üzülmüyordu. Ancak biraz sonra üçü çıkageldiler. Gerçi Ögeday yaralanmış, lakin Baravul, onun kanını emerek tedavi etmiş.

Çengiz hadiseden sonranelçi gönderdi, ki bu şiirle ifade edilmiştir. Bu elçisini Ong Han'a ve ancası Altanla gönderdi. Burada Camuka'nın enteresan bir durumu vardır. Savaştan önce Nayman Beyi, karşılarındaki kuvvet leri Camuka'ya soruyordu: Camuka neşelâ: Bunlar onun dört köpeğidir. Çengiz için canını verecek adamlardır. Ve bu suretle onların fazilet ve cesaretini söylüyor. Nayman Han'ı Buyruk, bunun üzerine "sen bizim değil, düşman tarafını tutuyorsun, bizim cesaretimizi kırıyorsun" diye kızıyor. Çengiz Ong Han'a sulh teklif ediyor ve "siz babamın en yakın dostsunuz. Benim de babam sayılırsınız. Beni azarlayabilirdiniz. Gelip söz söyleyebilirdiniz. Ama bunu yapmayıp niye asker yolladınız. Ben gerçi sizden yaşça küçüğün, ama şerefim vardır! Memleket seninle, benimle ve Altanla kaimdir. Yurdu nakleden arabanın iki tekerleğinden birisi kırılırsa araba nasıl gider. Yine o arabanın "ok"larından birisi kırılırsa tek okla nasıl gider. Birleşmek lâzımdır. Ancası Altan'a yazdığı da çok güzeldir. Onda Han seçilirken yaptıklarını güzel anlatmıştır. "Ava beraber gittik, ben

dağlarda avları hep senin tarafa kaçırdın. Bunları nasıl unutursun" deniştir. Böylece bir yandan anlaşmak için teşebbüse geçerken, bir yandan da başka tedbirler aldı. Halen bulunduğu yerin müdafaaya elverişli olmadığını görüp, başka yere göçtü. Burası Argun nehrinin aşağılarında, bataklık bir saha idi. Sadece tek yolu olan saha, Balcuvana da idi. Çengiz'in mukadderatı, büyük ölçüde bu sahada kararlaşmıştı.

20 Ocak 1970

Balcuana'daki ikamet, Çengiz'in hayatında bir dönüm noktasıdır. Tarihte bazen, böyle hadiseler, yani herşeyin biter gibi olduğu, bütün ümidlerin azaldığı zamanların, aslında bir enerji ve karalılık verdiği, hadiselerin bundan sonra bambaşka yolda geliştiği çok olmuştur. Bu hadise sonradan Hazreti Peygamber'in Medine'ye hicreti sırasında, mağarada bütün ümitlerinin biter gibi olması ile benzetilmiştir. Çengiz'in Balcuvana'da, düşmanlarının saldırısını beklemesi ve son müdafaasını yapmaya azmetmesi de böyledir. Çengiz'in sonraki hayatında bu hadisenin büyük tesirleri olmuştur. Balcuvana Argun nehrinin sol sahili ile Taraynor gölü arasındadır. Oka nehrinin Taraynor'a döküldüğü yerdedir. Burası bataklık, fena kokulu, suyu acı ve içilmesi sıhata muzır bir verdir. İşte böyle bir yere sığınmış, "buna katlanmanız gerek. Sonunuz bu nisbette iyi olacak" diyerek kabilesine ve arkadaşlarına büyük moral gücü vermiştir.

Bu sırada Ong Han, oğlu Sengün ve Camuka, fırsattan istifade ederek burada onu kuşatıp yok etmeyi düşündüler. Her tarafı bataklık olan Balcuvana'nın tek bir giriş yeri vardı. Oradan saldırıp, Çengiz'i basacaklardı. Diğer taraftan bazı evlenme işlerini de söyleyip, Çengiz'i aldatacaklardı. Zira daha önce Çengiz'in bu yolda bir teşebbüsü olmuştu. Bu hileyi veteşebbüsü Ong Han'ın yanında bulunan bazı adamlar Çengiz'e haber verdiler. Bu haberi Urmavut aşiretinden Kışlık büyük fedakârlıklarıyla, bir hayli adam öldürerek Çengiz'e erıştirdi. Çengiz buna son derecede sevinmiş, Kışlık'a nesillerce devan edecek "Tarhan" (her türlü vazife ve vergiden muaf) lık bağışlanmıştır. Bu Tarhan'ın evlâdı sonradan Temürlüler devrinde büyük bir yer tuttu. Kendileri şairdi ve bu sebeple Çağatay edebiyatının yaratıcısı bunlar olmuştur.

Çengiz Kışlık'a "sen ebedî Tarhan'sın. Tarhanlık evlâd ve ahfadına da geçecek" dedi. Bu Tarhan'lardan bazıları Karaçi'ye yakınlarında Tarhanlı devletini kurmuşlardı. Bilindiği gibi 16. yy. başlarında 1510'larda Temürlü devleti Özbekler tarafından dağıtılıp, Temürlüler güneye, Hindistan'a inmeye mecbur edildikleri sırada bu Tarhanlar da Babür'le işbirliği yaparak Afganistan sahasına inmişlerdi. Ancak bir ara Babür'le çatışınca, "biz de bir devlet kurarız, cesaret ve asaletimiz bizim de var" diyerek daha güneye inmişler, Karaçi yakınlarında bir devlet kurmuşlardır. Bunların tarihleri yakınlarda neşredildi. Bunlar Hindistan'da, Hind muhiti ve kültürü içinde yaşamış olmalarına rağmen, an'ane ve benliklerini itina ile korumuşlar ve devam ettirmişlerdi. Bunu bunların tarihini yazan Tettevî de kaydeder. Kışlık Tarhan ve Oğullarının kültür ve edebiyat bakımından birinci derecede rol oynadıklarını söylemiştik. Bunların şiveleri ayrı bir şive, bir Tarhan şivesi imiş. Ali Şiix Nevayî böyle söyler. Fahir İz, bu Tarhan'lardan Muqinî adlı şair hakkında bir tetkik neşretmiştir. Kışlık Tarhan'ın evlâdı saminî Müslümandı. Belki Kışlık Tarhan'ın kendisi de bu Balucvana'daki Müslümanların tesiriyle İslâm olmuştu. Tarhan'lılar kendi idare sahaları olan Sirderya boylarını, Tarhanlı ülkesini cami, mescid, hankâh'la süslemişler, onları namaz etmişlerdir. Ancak bu Tarhanlı ülkesi Özbeklerin gelişi ile çözüldü, bir kısım Tarhanlar, güneye Hind denizi sahillerine kadar indiler. Tarhan'ların bir kısmı da Herat'a gelmişlerdi.

Balouvana'ya gelen İslâmlar Harezm'li Mahmud Yalavaç Karlıklardan Danişmend, Meraga'lı, yani Azerbaycan'lı Hasan ve bir de muhtemelen İran'lı Cafer di. Bunlar değişik yerlerden gelmişlerdi. Çengiz onlardan batı Asya'daki siyâsî durumu öğrendi. Asya'nın batısındaki ihtilâfları, Bağdat'daki halife'nin vaziyetinin kötü olduğunu anlamıştı. Çengiz Harezmlilere karşı Abbasî halifesiyle işbirliği düşündü: belki daha o zamandan bir münasebet mevcuddu. Bu Müslümanlar hepsi bilgili kinselerdi. Genç Karlık Danişmend, nevcut Harezmsah idaresinden memnun değildi. Mahmut Yalavaç, Meragalı Hasan'da öyle idiler. Ticaretle uğraşan bunlar Balucvana'ya hayli erzak, koyun sürüleri vs. getirmişlerdi. Bir de Bedrettin Bitikçi vardır ki, Harezmlidir. Çengiz'e bir mektup yazarak aynı nesilden olduklarını, ancak Arapların istilâ ettiklerini, gelecekte iş yine beraber

olacaklarını" söylemiştir. Bu mektup, Handullah Qazvinî'nin Farsça manzum Zafernâme'sinden zikredilmiştir. Anlaşıyor ki, bu zat, Kıpçak' an'anesinden hareket ederek bunu söylemektedir. Harezm'de bu mektubu duyulduğu için sonradan Çengiz Han'ın yanına kaçmıştır. Keza bazı Hareznli general-lerin de böyle hislerle Çengiz'e yakınlık duydukları malumdur.

Çengiz daha sonra Balıcvana'dan kurtuldu ve çıktı. Bu da bir hile ile oldu. Çengiz'in kardeşi Cuci Kasar'ın ailesi Ong Han'ın tarafında kalmıştı. Çengiz'in yanına gelmiş ve Ong Han tarafının vaziyetinin pek iyi olmadığını, fırsattan hemen istifade gerektiğini söylemiştir. Diğer taraftan Kasar da Ong Han'a bir mektup yazarak "Çengiz'in durumu berbattır. Hemen onu bastırın" diyerek onları bir başka Balıcvana'ya sevk etmiştir. Bu hadiselerden sonra Çengiz artık gerek Ong Han'la, gerekse Sengün'le işbirliğinin imkânı olmadığını görüyor ve savaşı kaçınılmaz görüyor. Bu sırada Ong Han'ın Naymanlarla arası açıktı. Çengiz bundan istifade etmiş, savaşta Ong Han mağlup edilerek iki Nayman subayı tarafından öldürülmüştür. Çengiz sonradan Naymanlarla savaştı. Bütün bu işlerde önyak olan ve düşmanları organize eden Camuka idi. Bu itibarla Çengiz önce Camuka'nın işini bitirmek istedi. Zaten bu sırada Camuka'nın maiyeti dağılmıştı. Nihayet Selenga başlarındaki savaşta Camuka esir alındı. Ona "Çengiz şimdi sana ne yapacak" diye sorduklarında, "Ben onu yakalasaydım ne yapacaksan, onu" diyor. Çengiz bu kahraman eski dostunun arzusunu yerine getirdi. Camuka öldürülmedi, kendisi intihar etti. İki eski "anda"nın bu bir macerası bir destan gibidir.

Camuka'nın da işini bitirdikten sonra Çengiz, Naymanlarla karşı karşıya kaldı. Savaşmak için Naymanların oturdukları yere, Kobda'ya kadar takip edip savaştı. Bu sırada bunların başında İnanç Bilge Buku Hanın iki oğlu Taybuga ve Buyruk'dan, ikincisi vardı. Bu savaşta Buyruk öldü. Taybuga savaştan sonra Sibirya tarafına gitti. Bu sebepten Batı Sibirya tarafları sonradan "Taybuga" diye isimlendirilmiştir. Burası ayrı bir muhtar ülke olmuş, hatta 17. Haritelerinde bile ismi "Nayman memleketi" olmuş. Sonraki yüzyıllarda da bu Taybuga evladı buralara hakim olmuş, Kazan Han'ları ve Özbeklerle aralarında hadiseler geçmiştir. Şu halde Naymanlar, Çengiz'e mağlup olduktan sonra da muhtelif yerlerde devam et-

nişlerdi. Ancak Altaylarda değil, Batı Sibiryada İrtiş boylarında. Naymanlar bugün Kazakistan'da da büyük ver tutarlar ki, Kıpçak şivesi konuşurlar. ("yedi" yerine "ceti" gibi) Aslında bunlar Yabaku yani Sekizoguz aşiritidir ki, Oruh yazıtlarında böyle kaydedilmiştir.

Naymanlar mağlup edildikten sonra bir kısım Naymanlarla beraber Taybuga'nın oğlu Küçlük, batı tarafına gidip, Karahanlı ülkesine saldırmış, Harezmşahla işbirliği ederek bu İslâm-Türk devletini yıkmışlardı. Küçlük mutasassib bir nesturî Hristiyan idi. Bu sebeple Müslümanları öldürmüş, Karahanlı ülkesindeki camileri yıktırması, ezan okuyan müezzinleri minarelerden aşağıya attırmasıdır. Hatta, Müslümanların evlerini ibadet etmelerini için de her eve asker yerleştirmiştir. Altaylardan beri Naymanları takip eden Çengiz, Küçlük'ün bu davranışına karşı İslâmın hâ-misi oldu. Bu itibarla Küçlük'ü takip eden Çengizli birlikleri bu Müslümanlardan büyük destek gördüler ve Küçlük'ün askerleri halk tarafından öldürüldü. Kendisi de Panir dağlarında Sarikul'da öldürüldü. Çengiz daha sonra camileri tamir ettirmiş, Müslümanların ibadetlerini yapmalarına değil, izin vermek, hatta onları buna zorlamıştır. "Mâdem dinimiz bunu emretmiş, yapmanız lâzım" diye namaz bile kılartmıştır. Çengiz'in Harezmşahlarla savaşı sırasında Ortaasya'ya gelen Çang-çun, Çengiz'in subaylarının zorlu namaz kıldırıldığını söyler.

Çengiz Devletinde Yazı:

Naymanlarla mücadelelenin diğer bir yönü, Çengiz devletinde yaz (alfabe meselesidir. 1221-24 yıllarında Çengiz'in yanında bulunan Çin'li taoist rahibi, kinyası Çang-çun bunu tasvir ediyor ve diyor ki: "Moğollar yazıyı Naymanlardan öğrendi. Nayman hanının müyeticinde bulunan Tata ve Tunga adındaki Uygur'u esir alıp, onu evladlarının müallimliğine tâyin etti ve onu yazı işlerinin idaresiyle vazifelenirdi. Bu hadâseden önce Moğollarda yazı yoktu. Onların kendi aralarında ve diğer devletlerle haberleşmeleri şifahi idi. Fakat ağaç ve kayınağacı kabakları üzerine bazı işaretler yaparlardı. Bu tip kertme, oyma yazı, Macaristan'da da olmuş, Avarlar da bunu kullanmışlardı. Bunlardan bazı örnekler kalmıştır. Madeni eşya üzerindeki bu yazılar Göktürk yazısıdır ki, Asya'nın batısında, hatta Kuzeydoğu Avrupadaki Fin kavimleri arasında bile biliniyordu. İbn Nedin, Fihrist'inde der ki "Türklerin yazıları yoktur. Fakat tahta üzerine işaretler yapıyorlar" İbn Nedin, şu halde Göktürk alfabesini yazı olarak ka-

bul etmeyip, onu tahta üzerine yapılan işaretler olarak ka'ul ediyor. Bu kerime, oyna yazı, Çang-Çun'un dediğinin aynıdır. Çinliler de Göktürk yazısını yazı olarak kabul etmemiş oluyorlar. Zira bu köşeli olup, daha ziyade kazıyıp yazmaya müsaitti. Buna karşılık Uygur yazısı Arap yazısı gibi bitişikti. Bu itibarla Uygur alfabesi yazı sayılmış, Göktürk alfabesi yazı sayılmamış, Türkler yazıdan, alfabe-den mahrum bir kavim gibi yazılı kaynaklara geçmiştir. Moğolistan sahasında Orhun yazısı sonraları da devan etti. Bunu Moyunçur kitâbesinden anlıyoruz. Hatta, daha önce de söylendiği gibi, Çengiz'in ölümünden sonraya ait iki küçük satırlık bir cümle dahi vardır. Ancak bu Orhun yazısının en önemli geç örneği Moyunçur kitabesidir.

Moyunçur kitâbesi, Türkçe en zengin malûmat ihtiva eden kitabelerinden biridir. 8. asrın son yarısında yaşamıştır. Bu hususta, enteresan bir haberi Cuveynî zikreden. (Ciyk I, s. 40-42) Orhun havâlisinde, bir kuyu kazarken bir kitâbeye rastlamışlar. Taş üzerine kazılmış olan bu kitâbeyi okuyan kinse çıkmadı. Nihayet bunu Çin'den gelen birisi okumuş ve nuhtevasını Cuveynî nakletmiştir: Bu Uygurların menşesi efsânesidir. Resideddin'in Kut dağı dediği, Cuveynî'nin sadece Dağ dediği yerde, Uygurların başında bulunan hükümdar sülâlesinin ilk fertleri "Üzerleri giyinli olarak" 5 prens doğmuştu. Bunlardan Buku hükümdarı, Tünge Naib olmuş, diğer üç kardeş de Çin, Tangut ve Kırgızların ülkesine 100.000 kişilik ordularla gönderilmişlerdir. Anlaşıyor ki, bu kitabe Orhun kitâbesi değil, aynı yerde, ayrı bir kitâbedir. Anlaşıyor ki bu Uygurlar devrinde 9. asrın ilk yarısında yazılmıştır. Asıl tema dağıdan beş prensin doğmasıdır. Onlar "üniformalı, kılıçlı ve başlarında börkleri" olduğu halde doğmuşlardır. Bu tip motif daha başka yerlerde de rastlanır. El Birunî Kâbil'de, M.Ö. ki devirlere ait olmak üzere Börütegin'lerin bir mağaradan doğuşlarını anlatır. Burada da prens "üzeri üniformalı olduğu halde" doğarken, halk da bunu seyretmiş; bu olay, halkın gözü önünde olmuştur. Halk şairleri, Çengiz evlâdından gelen prensleri nedhederken "üzerinde elbisesiyle doğmuş prens" derler. Kut dağı efsânesi bir yandan Karakurum taraflarında, Börütegin efsânesi Afganistan'da Kâbil taraflarında, nihayet bozkır şairleri de kuzeyde aynı şeyi, motif kullanmaktadırlar. Çengiz'li ülkesinde eskiden Orhun yazısı bilinmiş, onu kullananlar da çıkmıştır. Daha sonra kâtipler Uygur yazısını kullanmışlardır.

Çengiz Tatta Tunga'yı savaşta esir alıp, kâtip yapmış, Oğullarına Uygurca öğretmekle vazifelendirdi. Bu şekilde Çin'de Uygurca-Türkçe resmî dil oldu. Gerçi Moğolca da yazılmış, ancak mute'ler olanı Türkçe olmuştur. Bu durum, yani Uygurcanın hakimiyeti 1204 Naymanlarla savaştan 1278 e kadar devam etti. Bu arada Kublây Kaan Budizmi kabul edince, Budizm Türkçeyi unutturdu ve yerine Moğolca kabul edildi. Bu sırada Kubilay Kaan dörtgen şekilli yeni bir yazı icad etti. Bu dört köşeli yazı Çin'e 1269'da girdi ve 1284 de Kaan'ın emriyle Uygurca yazı yasaklandı. Tibetli rohip mülhen köşeli bir yazı Phag-ba yazısını icad edip, Kubilay da bunu kabul etmişti. Ancak buna bir de Budizm eklendi. Budizmle birlikte bütün Moğolca ve Tibetçeyi tatbik eden kültür yerleşti. Bu yazıya Moğolların millî yazısı da denir, zira yazıyı Kubilay tertip ettirmişti. Halbuki Kubilay kaanın ailesi Türkçe konuşuyordu.

Prof.Z.V.Togan, daha 1912 de neşredilen Türk tarihine dair eserinde (s.128) Kubilay kaanın kendisinin Türkçeye ve Moğolca çok ehemmiyet verip, Çindeki menleket işlerini Türkçe yapmış diye yazmıştı. Kitabı tenkit eden bir Rus bilgini bunun yanlış olduğunu, Phagba yazısıyla sadece Moğolca yazıldığını söyledi. Ancak Üniversite Kütüphanesi F 1423 numaralı Mecma ul Garaib'de (ki bunu Fatih'e Baysunkur göndermiş olmalıdır) üzerinde Fatih'in Uygurca denemeleri de vardır, Fatih Uygurcayı millî yazı kabul ediyordu. Anlaşılan bu Phag-ba yazısını da Baysunkur Fatih'e göndermiş olmalıdır) önceleri bahsedilen Kubilay'ın ölümü sırasında söylediği sözler, bu alfabe ile yazıldığından Prof.Z.V.Togan'ın daha 1912 de tahminleri doğru çıkmıştır. Moğollar 1368 de Çin'i terkettikten sonra da bu yazı Çin'de kaldı. Moğolların kendileri Uygur yazısını kullandılar. Ancak Moğolistan'da artık Moğol dili galip geldi. Moğolca Budizmle beraber gelmiş, Türkçe ile ilgiyi kesmiştir. Kubilay Kaan devrinde dil Türkçe idi.

Cihan harbi sıralarında Şarkî (bir Türk subayı) Türkistan'da seyahat ederken kendisine dağlarda Kubilay Kaanın bir kitabesinden bahsetmişler. Burada Kubilay Kaan: "Benim budunun Türk" demiş. Bu zat kitâbeyi gördüğü gibi nakletmiş, ancak neşredileniştir. Bu kitâbe Çin seddine bitişik bir yerdeydi. Bu kitâbe ile artık onun Türkçe söylediği kesinlikle

anlaşılmış oluyor. Hocamız bu zattan kitabeyi, bugün yarın derken alanadı.. Halbuki aynı hataya Abdülhak Hamid'de de düşmüş, adam çok geçneden ölmüştü. Bu zat da şimdi vefat etmiş. Bu kitâbe ne halde bilinmiyor. Çengiz evlâdının Türkçeden kesinlikle ayrılıp Moğolca'yı tercihleri, doğuda 1284'de olmuş ve Uygurcanın yerini 1284'de bu Pağba alfabesi almış.

Çengiz'le Ong Han'ın savaşından ve Ong Han'ın mağlup olup, Naymanlar tarafından öldürülmesinden sonra, oğlu Sengün askerini ve bir kısım "kireyitleri alarak Moğolistan'dan Tibet hududuna gitti. Gittiği yer "Börü Tibet" tesniye ediliyor. Börü bilindiği gibi kurt demektir. Tarihlerden anlaşılıyor ki Börü Tibet Kukenor'un batısı, Altındağ taraflarıdır. Burada Işık Balgasun adlı bir şehir de olmuş. Burada Halaçlardan Kılıçarslan'la çarpışıp mağlup olmuş ve bir tarafından öldürülmüş. Kılıçarslanla savaş Reşideddin'de kesinlikle belli değildir. Bu Markwart ve diğerleri tarafından bahis konusu edilmiş, lâkin tespit edilmemiştir. Bu defa Prof. Togan, 1964. Delhi 26. Müsteşrikler kongresinde "Halaçların Tibet ve Şarkî Türkistan'a seferleri" adındaki tebliği ile izah etmiştir.

Bu hadise 1205'de yani Çengiz'in kendisini "Çengiz" ilânından bir yıl önce olmuştur. Halaçlardan Muhiddin Bahtiyar'ın Tibet'e sefer ettiği Ebül Gazi'nin Şecere-i Terâkinesinde zikredilmektedir. Reşideddin'de Sengün'ün Börütibet'de gizleniş bulunduğunu, burada Kılıçarslan tarafından öldürüldüğünü söyler. Ebül Gazi'deki naînat Bahtiyar'ın Çengiz'e karşı seferidir ki, bunun tafsilatı Hind tarihlerinde de vardır. Keza bu seferden dönüşte Brahmaputra üzerindeki bazı hadiseler dolayısıyla orada nehir üzerinde bir kitâbe kalmıştır. Burada, Halaçlarla Ordudaki diğer Türkler arasında hadise çıktı. Türk generali burada bırakılınca köprüyü yıkmış, onlar geçememişler. Neticede onlar Bengal'e gidip, orada sülâle kurmuştur. İşte Reşideddin, Ebül Gazi, Hind tarihleri ve köprü kitâbesindeki naînat birlikte mütalaa edilince Türk tarihinin karanlık bir noktası aydınlanıyor. Muhammed Bahtiyar, yanında bir hayli asker olduğu halde Assam'a, oradan Neçal'e çıkmış, Brahmaputra'dan yukarıya, dağlık yerlerden çıkmışlar. Börü Tibet'e geldiği sırada orada Karapeten adında bir yere vardı. Orada Hristiyan Türkler oturuyordu. İstihkân ve kaleleri taştandı. Muhammed Bahtiyar, az bir mesafâ kaldığını öğrenince ihtiyatlı davrandı ve onlarla fazla savaştan vergi vs. alıp çekildi. Hind tarihleri onun geri çekildiğini zikreder. Ancak hepsi dönmemiştir. Kılıçarslan orada kal-

niş ve Sengünle savaşarak onu öldürmüştür ki, Reşideddin'in kaybettiği budur. Karapeten neresidir ve burada oturan Türkler Hristiyan olarak olarak tevsif edilmiştir. Hristiyan Türkler Kireyitler olabilir. Nitekin Karapeten Ong Han'ın birâderi Çahanbu'nun bir isni iniş. Bu zat, bir vakitler Ong Han'ı menleketinden atmış, o da Karahıtaylara gitmiş, orada pek fakir düşmüş, bir keçi sürüsünün südüyle karnını doyurmuş. Çengiz'in müsaide yardımıyla geri dönmüş, ancak Çengiz'e de ihanet etmişti. O sıralarda Çahanpu da Tangut ülkesinde bulunuyordu. Orada evlenniş, kendisine Börü Tibet'de bir şehir vermiş. Bu da ken'i isniyle, Karapeten diye anılmıştır. Anlaşıyor ki, sonradan yeğeni Sengün de bu sahaya amcasının menleketine gitmiştir. İşte Muhammed Bahtiyar, oraya kadar gelmiş, Halaçlar muvaffak olup, Kireyitlerin kalelerini alıp Sengün'ü de öldürmüşlerdir.

Kireyitler bu hadiselerden sonra Kâşgar taraflarına indiler. Hatta daha ileri, batıya giderek Aral taraflarına da geldiler. Nasturî Kireyitlerinin bu hareketi Ong Han, yehut İslâm kaynaklarının onun Hristiyan olması dolayısıyla verdikleri isinle İvan'ın savaşı Abdüllatif Bağdadî'nin Tatar fütuhatının başlangıcı eserinde zikredilmiştir. Bundan nakiller Zehebi'nin "Tarih-i İslâm"ında vardır. Burada "Onlar Kâşgar'a geldiğinde Harezşah Muhammed halife ile savaşmak üzere Hamedan'a gitmiştir. Ancak ülkesinin doğu sınırlarına Kireyitlerin gelmesi üzerine, geri çekilmek mecburiyetinde kaldı. Semerkant'a döndüğü sırada Kireyitler geldi, ülkeni istilaya uğruyor diye haber gelince çekildi. Yoksa İslâm tarihlerinin zikrettiği gibi Halifenin manevî nüfuzu, onu kurtarmış değildi. Halaçların Börütibet'e seferi ile o sahadaki Kireyitler yerlerinden atılmış, onlar da Kâşgar taraflarından Harezşah arazisine girmek mecburiyetinde kalmışlardır. Kireyitlerin böyle kalabalık kütleler halinde gelmeleri üzerine Harezşah Muhammed, menleketinin istilâya uğradığını haber alarak Halife üzerine, Bağdat'a yaptığı seferi yarıda bırakarak dönmüştür. Fakat Kireyitlerin bu kalıntıları Harezşahlar için tehlikeli değildi.

Çengiz'in Naymanlarla savaşından sonra, bir kısım Naymanlar Batı Sibirya'da yaşamışlardır. Onların tarihine dair kayıtlar Sibirya sahanın kavinleri hakkında malûmat toplanmış, bunları kendi tarihlerine yazmışlardır. Hatta bazı tatarca tarihî kaynakların malûmatını kullanmışlardır. Bu Naymanlardan bazı aileler, yakın zamanlara kadar mevcut olmuş, hatta Prof.Togan onlardan bazıları ile de görüşmüştür.

27 Ocak 1970

Çengiz'in Fetihleri:

Çengiz'in hakan olduktan sonraki başlıca işi Tangut ve Çin'i fethetmesidir. Zaten kendisi de bütün fütuhatının sonunda da Tangutlarla uğraşmış o onları tamamen yok ettikten sonra ölmüştür. Yani Tangut ülkesini elde etmek; Çengiz için çok mühim bir işti. Bunu tamamladıkta da epeyce zahmet çıktı. Çengiz'in Tangut'ları ve Chin yahut Kin'leri elde etmeyi, bu devletleri yok etmeyi niçin temel gaye edindiği dikkate değerdir. Çengiz acaba bu seferinden önce bir gün Batı Türkistan'ı alacağını, şarkî Avrupa'ya yayılacağını tasavvur etmiş mi idi? Kanaatıma göre bütün bunlar Çengiz'in kafasında vardı. Kendisi büyük bir devlet kuracağını biliyordu ve bunun şuurunda idi. Bunun içindir ki, hadiseler onu değil, o hadiseleri sürüklemiştir. Kafasında büyük bir devlet taslağı vardı ve bu ona, gelecek olarak ecdadından miras kalmıştı. Çengiz herhalde Oğuznâme'yi pek iyi bilmiştir. Zira bir dünya devleti kurnak için Önce Çin ve Tangut'u almanın, Ortaasya'ya sahip olmanın, nihayet Hazar denizini güneyden kuzeye geçmenin şart oldu günü düşünmüş; bunları yerine getirmiştir. Bu üç unsur, Çin, Ortaasya ve Hazar olmadan Çihan hâkimiyeti olmayacaktı. Onun düşüncesi bu idi.

(Çengiz, daha Batı Türkistan seferini bitirmeden Cebe ile Sübideyi İran'a gönderdi. Hazar denizi dolayı üç yılda işlerini bitirmeleri talimatını verdi ve kendisi ni Cungarya taraflarında bulmalarını söyledi. Gerçekten de Cebe ile Sübidey Hazar'ı Çengiz'in tasarladığından daha kısa zamanda dolaşmışlar, iki yıl sonunda kararlaştırılan yerde Çengiz'e seferlerinin raporunu sunmuşlardı. Bu vakıa Çengiz'in kafasındaki plânların mükemmelliğini göstermektedir?)

Çengiz'in Hakan olduktan sonraki seferleri de böyle plânlanmıştı. Gerçi Çengiz'in Çin seferi için gereken pek kalabalık ordusu yoktu. Fakat elindeki ordunun yapabileceğini yaptırmış, pek ilerisine gitmemişti. Büyük seferlerine önce Tangutlarla başladı. Daha kendisi Oruhn taraflarında iken, kumandanlarına ufak seferler yaptırdı. 1209 da bizzat hareket etti. Tangutları bastırdıktan sonradan ki, Çin seferine başladı. Zira Tangutlar dururken, Çin seferinin başlamasının felâketle neticeleneceğini biliyordu. Tangut seferi niçin oldu? Bu önemlidir. Çengiz de eski Hun

hükümdarları gibi tarihi çok iyi bilmiştir. Tangutlarla ilgili hadiselerin bazı teferruatını ancak şimdi biliyoruz. Çengiz'in ecdadı önce Çin ile Tibet arasında, Kansu taraflarında yaşıyorlardı. Bir kısım Oğuzlar ve Çengiz'in ecdadı Kukenor'un kuzeyinde Altındağ-Nanşan civarında ililer. Osmanlıların ataları ve Çengiz'in mensup olduğu Börçeginler burasını milâdi 11. asırda, 1030-1040 yıllarında terkettiler. Bu hadiseler de büyük olayların neticesinde olmuştur.

Tangutlar Tibetlilere yakın bir kavimdir. Tangutlar hayli karışıktır. İçlerinde bir hayli Türk unsur olmuştur; ancak onlar aslında bir Tibet kavimidir. İdare eden sülâle Türk olup, böylece bazen Türk kabul edilmektedir. Kâşgarlı'daki Tangut Beyine ait şiirler Osmanlıların ve Çengiz'in eski tarihine aittir. Bu şiirlerde Tangut Beyinin "Hatun Sını" şehrini aldığından bahsedilir. Tangutlar bu şehri 1030 yıllarında Kıpçak ve Uygurların elinden alıp, bu sahadaki kabileleri tazyik edip, yerlerinden çıkarmışlardır. Qay ve Qunlar batıya doğru gittiler. Diğer Tatar, Karakatar aşiretleri ise kuzeye, Baykal gölüne doğru gittiler. Bu göçler tabii ki pek büyük kayıplarla yapılmıştı. Bunun için şimdiki Moğolistan sahasında yaşayan Türkler, Tangut'u bir millî düşman bildiler. Çengiz'in Tangut seferinin menşei bu devreye dayanır. Böylece eski hadiselerin hesabını soracaktı.

Tangutlar ortadan kaldırılmadan Ortaasya tan bir hakimiyete alınamazdı. Çengiz bu 1209 seferinde bazı Uygur tacirlerinin de tesirinde kaldı. Zira Tangut, Çin ile batı arasındaki ticaret yolunun tan ortasında idi. Bu ticareti tan mânasıyla Tangutlar kontrol ediyorlardı. Bu sebeple Çengiz'i teşvik ettiler. Keza Müslüman' tacirleri de Çengiz'i Çin'i alması için teşvik ediyorlardı. Çengiz Tangutlara karşı bizzat hareket etmeden evvel, oraya dört külük ve dört köpeğini göndermişti. Daha sonra dört oğlu ile beraber Tangut seferine hareket etti. Onların başşehrini muhasara etti. İlk defasında onları tamamen yok etmedi. Vergiye bağlamakla iktifa etti. diğer taraftan Tangut'dan, ordusu için gerekli alet ve maddeleri de elde etti.

Çengiz 1211 baharında Çin seferine çıktı. Bu seferinin de bütün kumandan ve oğulları yanında idi. Bu seferide de intikan hissî esas şııldır. Çengiz'in büyük babası Anbekey Han, bir savaşta Cücen (Kin, Chin) ordularına esir düşmüştü. Onu Pekin sokaklarında rezil ederek öl-

dürmüşlerdi. Onun böylesine öldürülmesine bozkırda destan halinde yayılmıştı. Çengiz'i Chin üzerine tahrik eden bir diğer sebep de, bu Cucen, yahut Türklerin dediği gibi Çürçütlerin bozkır kabileleri arasında tatbik ettikleri igva, birbirine düşürme siyasetidir. Çengiz devrinde bugünkü Çin sahasında iki devlet vardı: Kuzeyde, Chin (yahut Kin, Cucen, Çürçüt) ve güneyde Sung'lar. Çürçütler, Cucen, Chin, Kin Türkler yakın Mançu asıllı bir Altay kavmidir. Ancak Türklere karşı düşmanca bir siyaset takip etmişti. Çengiz Kin Hududuna yaklaşırken bir tepeye çıkıp Şamanî usulünde ibadet yaptı. Bu dört gün sürdü ki, börtünü çıkarıp, kenerini çözüyor ve Tanrı'ya hitaben: "Senin hizmetindeyim. Aziz milletinin haklarının verilmesini istiyorum. Bu kavim bizim başlıca düşmanımız. Muzaffer olmak istiyorlar." diyor. Dört gün sonra oradan ayrıldı. Buna benzer bir vakıa "itikaf" olarak İslâmiyette de vardır. Bu bittikten sonra Cebe Noyan'ı Kin-Yan-Guan yahut Demir-Kalka, Demir dıvar, kapı adında Tangut hududunda bulunan, en mühim şehrini almaya yolladı. Çengiz'in kendisi de doğruca San-tun'a geldi. Cebe ve Cuci, oraya gidip şehri aldıktan sonra bütün ordu Pekin'e geldi. Pekin önlerinde biraz durdu. Ordu kumandanlarını topladı ve plânını onlara söyledi.

Çengiz'in ordusu Çin ve Tangut'u istilâ edip, oralara hâkim olacak kalabalıkta değildi. Bu itibarla plânını ona göre yapmıştı. Chinlileri kendi itaatına alma siyasetini kullandı ve böyle kuvvetlerle Çin'li fethetti. Çengiz bu seferi sırasında misli görülmemiş katliamlar da yaptı. Meselâ bir gecede yarı milyon yakın harp esirinin öldürülmesi gibi, Ancak daha çok önceleri Vladimirtsef Çengiz'in Çin seferindeki tutumunu güzelce izah etmişti. Çengiz Tangut ve Çin seferinde milleti kendisinden nefret ettirme değil, aksine onları kendisine çekerek siyaseti güttü. Bu siyasetinin başarısı sayesinde el'e ettiği Chinlileri Çürçütleri, onların kuvvetlerine karşı kullandı. Ancak gerektiği yerde katliam yapmaktan da çekinmedi. Bunu da iki gayeye matuf olarak yerine getirdi: Çengiz kendisine itaat edenlere karşı son derecede âdildi. Onlarda hiçbir haksızlık ve yolsuzluğa yol vermiyordu. Diğer gayesi de kendisine itaat etmeyenlere hiç merhametinin olmadığını göstermektir. Bu katliamlarla, sonraki hareketlerinde karşısında çıkacaklara ders vermek istedi.

Bu seferinde Chin imparatorluğunu yok etmedi. Zira bu iş için ülkenin ta içerilerine girmek ve bunun için de çok daha büyük kuvvetler gerekti. Halbuki bu iş için teşekkül halindeki kendi ordusunu ezdirmek istemedi. Çengiz'in bütün hareketleri şuurliudur, plânlıdır. Her adımın akıl ve plân gereğidir. Bir yere kadar gideceğim dediğinde oraya gidiyordu. Ve orada yapacağı da malûndur. İtaat edenler adilâne idare edilecekler, etmeyenler yok edilecekti. Çengiz siyasetle, bu strateji ile ülkeye hakim olacaktı. Bunun için kendisine mâni olabilecek unsurları tamamen eziyordu. Bu hususta merhameti yoktu. Bunu komşuları gayet iyi biliyorlardı. Zira aldığı yerlerde yaptığı malûndur. Diğer taraftan Chin' lilere karşı Kidanları isyan ettirip, onlarda istifade etti. Kidanlardan teşkil ettiği birlikleri, ordusunun ön saflarına koydu. Zaten Kidanların dâlleri de ken'ilerine yakındı.

Çengiz bu seferi sırasında, Pekin''de bazı değerli devlet adamlarıyla da karşılaştı ve onlar hizmetine girdiler. Yeh-lu-çu-tsai'yi bir tahsil görüşü ve alim bir kimse idi. Çengiz'in oğulları devrinde devlet işlerinde büyük bir nüfuz kazandı. Çengiz bununla karşılaşınca "ismini duydu. Ülkende sen ilmini yükselteceksin. Eski Kidan devleti idare sistenini tatik edeceksin" demiştir. Bu sözler Gizli Tarih de nazım olarak nakledilmiştir. Çengiz 1212 de bazı Kidan devleti adamlarını alarak Kerulen havzasına döndü. Bu sahada daha Karakorum bina edilmemişti. Bu civarda bulunan Uygurlardan kalan Ordu Balık'ı ise Paytaht edinmedi. 1214 de Çengiz Çürçütleri yok etmek, Sungluların ülkesinin fethine başlamak üzere plân yaptı. Bu işi de Mukali Celâyirle havale etti. Çengiz bu seferinde Sarıırmak bükününün kuzeyini tamamen ele geçirdi. Nenkiyas ve Karaçar'ı da aldı ve burada bir devlet idare makinesi kurdu. Bu makine gösterdi ki, Çin Çengiz için büyük hareketlerin başlangıcı imiş. Çengiz ordusunun masraflarını kapamak için bu seferi yaptı. Onlar Kerulen havzasına pek çok servet getirdiler. İşte bu servetle Türkistan seferinde ordusunun teçhizatını ve eksikliklerini tamamladı.

29.1.1970

Keza oradan askerî nakliyat için pek çok deve getirdi. Üçüncü olarak Çin'den teknik eleman, uzman ve sanatkârlar getirdi. Bunların çalışmaları içinde hemen binaların yapılmasına başladı. Bu vakitlerde Batı Türkistan'a yapacağı seferin plânlarını hazırlamış ve oğullarını bazı küçük seferler de yaptırmıştı. Böylece sahayı tanımış oluyordu.

Çengiz'in nuvaffakiyetlerinden sebeplerinden birisi, seferlerinde hep harita kullanmasıdır. Haritaları işleriyle oğlu Cuci meşgûl olmuştur. 1216 da Cuci, Merkitleri takip ederek Kazakistan sahasının ortalarına kadar geldi. Merkitler Kıpçaklara yakın olduklarından bu sahalar kaçınlardı. Cuci onları takip ediyordu. Merkitlerin bu tarafı gelişini Harezmsah da biliyordu ve o da bu sahaya bir kuvvet göndermişti. Her iki kuvvet Batı Kazakistan'da, Ural yakınlarında Irgız'da karşılaştılar. Her ikisinde Merkitleri takip eder görünüyordu. Aralarında bir çarpışma olmadı. Harezmsah ülkeneye geliyorlar diye endişeli olabilirdi.

Bu arada Çengiz'in büyük diplomatik teşebbüsleri oldu ki, Halife ile Teması bu cümledendir. Bazı çağdaş Müslüman âlimler bunu pek ~~nükûlî~~ görmüyorlar: Zira İslâm halifesinin bir Müslüman hükümdara, Harşah'a karşı şamanî Çengiz'le işbirliği yapmasının inkansız olduğunu söyler. Gerçi İbn Esîr ve diğerleri bu nevzuda susmuşlardır. Ancak bu husus Mîrhond da açıktır. Aleaddin Harezmsah Çengiz kadar ihtiraslı ve cihangi olmak davasında idi. Kendisi inzalarını "İskender-i sâni" olarak yazıyordu. Çengiz ona bir mektubunda herhalde kasıtlı olarak "oğlum" diye hitâ etmiş, onu kendisinden daha aşağıda gördüğünü belli etmişti. Ancak bu Harşahın hoşuna gitmemiş olmalıdır. Çengiz 1215 de Pekin'i aldıktan sonra müddet orada kalmıştı. Bu vakitte Harezmsah'ın bir elçisi geldi. Bir diğ rivayete göre elçi, Çungarya taraflarında geldi. Her ikisinde de Çengiz in siyasi olarak davrandığı, gelen elçiye çok hürmet gösterdiği, kaydedilmiştir. Çengiz "dünyanın inarı, ticaretle kain olur; onun için aranızda ticarî münasebetleri güçlendirilin" diye Harezmsah'a karşılık vermiştir. Harezmsah'ın elçileri aslında sırf tecessüs için, Çengiz ne yapıyor nasıldır gibi suallere cevap bulmak için gelmişlerdi.

Harezmsah gerçekten de bütün Asya'yı, İslâm âlemini ve Çin almak fikrinde olmuştur. Devrinde Abdüllütif Bağdadî, Harezmsah'ın siyasetini etraflıca tatbik etmiştir. Belki bir zamanlar kendisi de Harezmsah'ın hizmetinde bulunmuştur. Keza Yaqut da Harezmsah Alaeddin'in siyasetini tenkid ederler. Her ikisi de ayrı ayrı, aynı şeyi söylerler. "Harezmsah son derece haristi, ancak bu ihtirasının teneli, esası dayanak noktası yoktu. Onu düşünemiyordu. İskender'in diyordu; Lâkin İskender'in yanında Aristo ve bir çok güzide kumandanı olduğu halde, Harezmsah herkesi öldürüyordu. Annesiyle, annesinin mensup olduğu Kıpçaklarla arası ~~çok kötü~~

Bunların hepsi de sonradan Çengiz'e temâyül ettiler. Harezmsah Türkistan İslâmı korumadı, aksine Hristiyan Küçlkle ittifak ederek, onun Müslümanları ezmesine ses etmedi. Bilhassa Fergane'de Müslümanlar pek çok tazyik gördüler. Bütün bunlara sebep Harezmsah gösteriliyordu. H. Qazvîni de Zafernâme'sinde bu hususu güzelce yazmıştır. Dünya siyasetini tahlil ederek, "Harezmsah'ın ihtirâsı büyüktü, fakat tedbiri yoktu" der. Çengiz bütün ordusuyla gelirken, o ordusunu türlü şehirlere dağıtmış, böylece ülkesinin bir kısmının dahi Çengiz'in yağmasına mücadele etmeyeceğini göstermişti.

Harezmsah, karşısındaki düşmanın, Çengiz'in büyüklüğünü müdrikti. Böyle olunca hiç olmazsa Halife ile anlaşması lâzımdı. O ise Bağdat'ı almayı aklına koymuştu ve böylece Selçuklularınki gibi bir duruma gelmiş düşünüyordu. Bağdattaki Abbasî Halifesi ise Harezmsah'a karşı hertürlü kuvvetle anlaşmaya razı idi. Halife kendisi zaten bir nevi tarikatla, kardeşlik vs. tarikatiyle meşguldü. Bu bir nevi fütüvvet teşkilatı olup, Anadolu'da da olmuştu. Ancak bizde idâre asker adamların elinde bulunmuştur. Oysa Bağdat'ta savaşı değil, kardeşliği düşünür bu teşkilat daha nüfuzlu oldu ve orayı içerden çürüttü. Zira bu cins teşkilâtlardan, günümüzdeki masonlukta olduğu gibi, yahudi ve Hristiyanlar istifade ederlerdi. Gerçi halife kendisi kültürlü bir şahsiyette. Ancak askerî teşkilatı, yoktu. Alaaddin Harezmsah onun ülkesini almak, kendi paytahtını Selçuklularda olduğu gibi Rey'e nakletmeği düşünüyordu.

Harezmsahlar kendileri Kıpçak-Kanglı aşiretindendi. Melikşah devrinde Enuştegin oraya, Harezme'e vali olmuştu. Şimdiye kadar meçhul kalan bir gerçek vardır. Afganistan'ın kuzey kısımları, Sarıpur taraflarına Garcistan denir. Buradalar 10. 11. yy.larda Kıpçakların elinde idi. F.Köprülü vb. bu Kanglıların oradan nasıl glemiş olabileceklerine şaşarlar. Anlıyoruz ki, Harezmsahların kendileri Kıpçak hanlarından olup Enuştegin'in "Tekin"liği dahi isminden bellidir. Onların o vakitki merkezî Garcistan tarafları olmuştur. Fakat Harezmsahlar kendilerinin mensup oldukları Kıpçaklara karşı dostça hareket etmezler, onları kırdılar. Harezmsahlar orada, daha ziyâde şehir halkına dayanırlar. Hatta Harezmsah Atsız' öven bir şiirde, İjranlı bir şair "onun aslının Türk olduğuna dair rivâyetin zayıf olduğunu, Sasaniler neslin' en gösteren rivâyetin ise güneş kadar açık olduğunu söyler. Belki Harezmsahların kendi temâyülleri de bu yoldu idi, ki devrin umumî kanaatı olmalıdır. Yâni Harezmsahlar tanınan

Türk oldukları halde, şehirli İranlıların tesirinde kalmışlar, bozkur halkına karşı soğuk davranmışlardı. Gerçi Çengiz'in kendisi de aristokratı. Ancak, o halkın hiçbir zaman ezilmesine müsaade etmemiş, onları katiyen kırmamıştır. Hatta o halkı için yaşayan bir hükümdar olmuştur. Harezmşah ise böyle hareket etmedi. Ortaasya'nın yüzyıllardır devam eden Müslüman Türk sülâlesi Karahanlıların son ferâi, Osman Han'ı öldürdü; yer ne geçirdiği Sencer'a de öldürdü. Semerkant'ın idaresini bu soylu olmakla beraber halka yakın olan Hanlardan alarak, Sadr'lara verdi. Bu Sadrlar devrinin en zengin, en aristokrat bir zünresi idi; dinî hüviyete de sahip olup, halkla katiyen münasebetleri yoktu. Semerkant uzun zamandanberi halka yakın olanların idaresinde olduğundan bu halkın hoşuna gitmedi.

Harezmşah Alaaddin, Çin'i zaptederek kendisinin Cihan fatih olmak yolundaki emellerinden birinde kendisinden önce davranan Çengiz'in hareketlerini dikkatle takip ediyordu. Bunun için Çengiz'e iki defa elçi göndermişti. Çengiz de bu elçilik heyetine karşılık çok zengin bir ticaret kervanı yolladı. Ancak bu kervanları Harezmşah yağma ettirdi. Savaşın sebebi, bu kervan yağması, bunu Harezmşah'ın tazmin etmemesidir. Bu kervanın tacirleri tamamen Müslüman idiler. Bu sırada Otrar'da hakim bulunan Kanglılardan Qayır Han, bu işi yaptırmıştı. Qayır, yahut Qadır, Arapça, "kadir" olmayıp, kudret ifade eden Türkçe bir kelimedir. Bu zat, Harezmşah'ın rızası ve teşviki ile bu kervanı basıp yağma etti; tacirleri de öldürdü. Ancak bir kısmı, Otrar'dan kaçıp kurtuldu ve olayı Çengiz'e haber verdiler. Otrar'dan kaçabilenleri, halkın Harezmşah'dan memnun olmayıp, onun zulmüne uğrayanlara yardım etmeleriyle mümkün olmuş olmalıdır. İşte Çengiz bu olaydan son derece müteessiroldu. Ve Batı Türkistan'a sefer kararlaştırdı. Artık bu seferinde bütün Batı Türkistan'ı alacaktı. Ayrıca Hazar denizini ülkesinin içine katacaktı.

Harezmşah, üzerine yürüyen Çengiz'in merkezî ordusunu, parçalayıp yenmeyi düşünüp, askerini kalelere ayırdı. Çengiz'in kumandanları değiştirilebilir kimseler olduğu halde, Harezmşah kuvvetleri, müstakil kumandanların idaresinde idi. Kumandanları içinde en kudretli oğlu Celâleddin Harezmşah idi. Ancak oğlu ile arası açıktı ve oğlu, annesinin tarafını tutuyordu. Annesi Türkân Hatun, Çengiz'in tarafını ilzan ediyordu. Lâkin Çengiz buraları aldıktan sonra, "oğluna ihanet etmenin cezasını çek" diyerek onu Karakorum'a kadar yaya yürüttü. Bunun tafsilatı Hamdullah Gazvi-

ni'nin Zafernâme'sinde vardır. Kıpçak generalleri Harezmşah'a düşman olup, Çengiz'e "biz de aynı milletiz" diyorlardı. Bunlar Bayatlardan olup, Çengiz'in maiyetindeki Bayavut'larla akrabalık hissetmişler olsa gerek. Bu generallerin de teşviki ile Harezmşah Çengiz'i, ayrı ayrı şehirlere bölünmüş bir ordu ile karşılamaya karar verdi.

Çengiz Otrar'a kadar bütün ordusuyla birlikte geldi. Burada, Harezmşah'ın taktığını öğrenince, bütün şehirlerin arasına girip, öyle hareket etti. Böylece şehirlerin birbirine yardım etmesini önledi. Umulmayan yerlerden gelip, şehirleri birbiri ardınca zaptetmeye başlayınca Harezmşah, büyük bir manevî yıkıntıya uğradı ve kaçmak istedi. Çengiz bu sefere çıkmadan önce de ibadet etti ki, sözleri Cami üt-tevarih'in Uygurca tercümesinden nakledilmiştir: "Ey yüce Tanrı, Sart da (yani İranlı), Türk de senin bendelerindir? Fakat size karşı hürnette Sartlılar yollarını şaşırmışlar. Bana yardım et! Bu parçayı Almanlar Şarkî Türkistan hafriyatında bulmuşlardır ki, halâ neşredilmiştir. Çengiz bir yandan da bazı birliklerini Pamir'e gönderdiği zaman onlar Küçlük'ü öldürdüler. Kendisi de Otrar'dan Buhara ile Semerkant'ın arasına hareket etti, ki gel'iği yola Han yolu denir. Buhara'yı aldığı anda atı ile beraber Ulu Cami'ye girdi. Minnere çıkıp bir de nutuk söyledi. Burada söyledikleri Şems-i Kâşânî'de nakledilmiştir." Siz ahlaksız insanlarsınız. Sizin sözünüze inanılmaz. Halbuki sizin Peygamberiniz ne doğru şeyler söylemiş. Siz onu tutmuyorsunuz! Burada âlinlere atını tutturmuş, yen verdirmiştir.

Çengiz Buhara'dan sonra Semerkant'a geçti. Harezm'e de oğulları Cuci'yi yolladı. Kendisi Belh'e, Hind sınırlarına geldi. Bamyândaki Budist manastırlarını ve Belh'i tahrip etti. Tuluy'u Nisabur'a, Çağatay'ı da Afgan taraflarına gönderdi. Bu sırada etrafının sarılmakta olduğunu gören Celâleddin Harezmşah, Hindistan'a geçti. Celâleddin Harezmşah'ın maceralı hayatı, kâtibi bulunan Nesevî tarafından yazılmıştır. Celâleddin Anadolu'ya kadar geldi. Hatta Yassıçemen'de Selçuklu Sultanı Alaaddin Keykubad ile savaştı ve Osmanlıların mağlup durumundaki Selçuklulara yardım etmesi ile mağlup oldu. Ülkesini kaybetmişti ama, niyeti Anadolu'yu almaktı. Nihayet bu taraflarda öldürüldü. Babası Alaaddin Harezmşah da Hazar denizinin adalarından birisine kaçmıştı. Orada öldü. Hazinelelerini de Çengiz'in casusları ele geçirdiler. Çengiz, daha Türkistan seferi bitmeden, iki köpeği Cebe ve Sübidey'i Hazar denizinin etrafını dolaşmaları için

gönderdi. Bunlar üç senelik vazifelerini iki senede tamamlayıp, Çukaçek taraflarında Çengiz'e mülâkî oldular. Çengiz de Türkistan seferini tamamlayıp, dönüyordu.

Çengiz, Cihan fatihi olmanın üç unsurunu da yerine getirmişti. Lâkin ecdadını yerinden yurdundan çıkaran Tangutlara hincı sönmemişti. Bu kavme karşı nahâyî bir sefere çıktı. Tangut'u tamamen yok etti. Bu seferi bitirdikten sonra, 1227 yılında, vefat etti.